ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\309\Kneifel_H-Černá_planeta_Nemesis.PDB

PDB Name: Kneifel_H-Černá_planeta+Nemesis
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 4.5.2003
Modification Date: 4.5.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

HANS KNEIFEL

ČERNÁ PLANETA + NEMESIS Z HVĚZD

ČERNÁ PLANETA

1
Arley Venini si pozorně prohlížel svého hosta zpod přivřených víček, která zakrývala zelené oči. Venini věděl, že tento rozhovor může rozhodnout o jeho plánu - ještě stále mu všechno mohlo uniknout pod rukama. Bylo necelých pět hodin odpoledne a do studia vnikalo velkými okny pozdní odpolední slunce.
Red Talbot měl neprůhledné, tmavé oči, posazené daleko od sebe. Nosem a spodní čelistí trochu připomínal myš. Úzká ústa tvořila jakousi trpkou dvojčárku. Napjatá pokožka na Talbotově holé lebce se matně leskla v slunečním světle. Jeho oblek ze světle šedé, měňavé, stříbřitě lesklé látky vrhal při sebenepatrnějším pohybu jiskřivé odlesky na všechny strany. V kostnatých prstech svíral zbytek cigarety, zřejmě už vyhaslý. Druhou rukou sahal do kapsy, odkud vylovil dlouhou, úzkou obálku.
"Záleží vám na tom, abyste termín skutečně stihl, Arleyi?" zeptal se ironicky.
Venini se na něho chladně podíval, pak se nepřátelsky usmál a odvětil: "Opravdu. Ještě jsem pořád nepochopil, o čem vlastně mluvíte. Mohl byste mi to trochu zpřesnit? Můj čas je vzácný!"
Talbot se lehce usmál. "Ale rád, můj milý příteli," ujišťoval.
"O tom si dovolím pochybovat, Regu. Vy víte nejlépe, že nejsem ani váš milý, ani váš přítel. Nemohu vás vystát, ale rád s vámi spolupracuju - to je celé!"
Talbot zamával stříbrošedou obálkou. "Vím. To je poprvé, co se náš slavný reklamní expert Venini vypracoval na tak příjemného partnera pro konverzaci. Sarkasmus je pro mě něco jako životní potřeba."
Venini vztekle přikývl a vybuchl: "Jestli tu chcete ještě dlouho takhle sedět a žvanit, stane se zase mou životní potřebou támhleten stativ. Nechtějte, abych ho použil jako pádný důvod k vašemu bleskovému odchodu. Řekněte, co mi máte říct, a neokrádejte mě o čas!"
Náraz větru, který náhle pronikl do studia otevřenými okny, rozhodil papíry na stole, popel z Talbotovy cigarety se vmísil mezi ně.
"Jsem tady..." začal Talbot.
Venini se rozpustile usmál, pohodlně se opřel v křesle a skočil Talbotovi do řeči: "To by asi sotvakdo přehlédl."
" ...abych vám předal pozvánku od vašeho klienta Mr. Bangkoka. Dnes večer dává v prostorách Ray Hillu malou intimní párty asi tak pro stovku pozvaných hostů. Vy, samozřejmě, jste zván zvlášť srdečně. Opravdu jste nedostal ten první dopis?"
Venini odpověděl: "Opravdu, žádný dopis nemám - možná, že jsem ho přehlédl."
Talbot spokojeně přikývl, pohladil si kostnatou rukou holou lebku a důvěrně přimhuřuje oko, pronesl: "Určitě jste ho přehlédl a tak mi poskytl příležitost, abych spatřil vaše rozkošné studio, část - byť jen nepatrnou - vašeho soukromého bytu a vaši přeroztomilou sekretářku."
Venini vstal a suše odvětil: "Asi to tak bude. Vaše návštěva mě skutečně naplnila příjemným rozechvěním. Už jste skončil?"
Talbot horlivě přikývl a Venini užuž slyšel, jak se lámou vyschlé Talbotovy obratle. Zklamal se ovšem, neboť Talbot pokračoval: "Vyzvedněte si tedy z čistírny vaši plisovanou košili, umyjte si krk a přijďte. Uzenářský stánek hledat nemusíte, dovolili jsme si obstarat nějakou tu maličkost."
"Jaká pozornost!"
"Jistě!"
"Hodláte mě dnes večer také vyznamenat svou společností?"
"Sotva," odpověděl Talbot a rozkašlal se, jako by měl co chvíli skonat, "jsem jenom privátní sekretář Mr. Bangkoka. Pečuju o to, abyste se vy a vám podobní dobře pobavili."
Když se posléze zvedl i Talbot a postavil se vedle svého křesla, prohlásil Venini: "Vaše milá nepřítomnost k tomu určitě vydatně přispěje."

Talbot se chápavě usmál, popošel ke dveřím k Dorceenině pracovně a nápadně hlasitě se zeptal: "To víte, že můžete přijít s doprovodem? Vezmete si někoho s sebou?"
Arley odsunul diář a stiskl tlačítko, umístěné na desce stolu. Ve stěně se otevřely dosud skryté dveře a Venini s rukou nad kontaktem chvíli uvažoval, než řekl: "Ještě nevím. Možná."
Talbot odešel jak přišel, nehlučně a nenápadně.
Teď Venini věděl, že první kolo jasně vyhrál. Jeho plán se rozběhl. A cílem toho plánu nebylo nic jiného než Sting Ray.
Sting Ray?
Země roku 2456.
"Monterey" stál na západním pobřeží mezi městy San Francisco Nova a Los Angeles II. Do nájmu za pokoje a byty se započítávala i vyhlídka přes pobřeží na moře a společnost, která tuto čtyři sta metrů vysokou obytnou věž postavila, si dávala zaplatit malebnou vyhlídku víc než draze. "Monterey" tvořil část nového menšího sídliště, které dosud nemělo jméno, nebo lépe, které se honosilo celou sbírkou jmen jako "Snob Hill", "Ray Hill", "Monterey", "Bangkok Center"...
Ve stém poschodí obytné věže měl Arley Venini pronajaté studio, kancelář a dva byty. Tady pracoval, bydlel a spal. Zde měla vlastní apartmá i Dorceen.
Dorceen byla android.
To děvče bylo dokonalým důkazem, že partnera a kamaráda si může člověk prostě koupit. Venini spolupracoval s Dorceen už deset let a za celou tu dobu se nesetkal s jedinou poruchou, nikdy se nevzepřela jeho vůli. Tvořili dokonalý tým a zdálo se dokonce, že se v tom směru neustále zdokonalují, jak se učí stále účinněji koordinovat přesnost stroje s intuicí člověka.
Arley Venini se po Talbotově odchodu znovu posadil, opřel se v křesle a sáhl po skříncе s dlouhými cigaretami. Dlouho mnul jednu z nich v štíhlých prstech, klidně a mlčky přemýšlel, než si konečně zapálil. Udělal to mechanicky, aniž se na cigaretu díval. Pak jemně stiskl tlačítko hlasitého telefonu na stole. Dorceenin hlas se ozval okamžitě.
"Mr. Venini?"
Jako všechno, čím se Dorceen vyznačovala, byl i její hlas výsledkem desítek let neustálého zdokonalování. Byl to školený, vláčný alt, suverénní a věcný.
"Přišla bys ke mně?"
"Hned."
Dveře se s hlukem zasunuly do stěny. Dva a půl čtverečního metru žilkovaného plastiku ustoupilo, aby uvolnilo cestu vcházející androidce. Dorceen rychle přešla oněch osm metrů, které oddělovaly Arleyův psací stůl od dveří, a zastavila se za laminátovým křeslem. Arley ukázal prstem na křeslo, a androidka se ladně posadila.
"Dorceen, jak dlouho to už spolu táhneme?" zeptal se klidně. Kouřil dlouhými tahy a přitom pozoroval dokonalý model dívky - ano, skutečně jen model.
"Deset let, Arleyi Venini. Deset roků, někdy krátkých, jindy dlouhých, plných ustavičné dřiny. Ale přesto nikdy nezapomenu na jediný den z těch celých deseti let."
"Hm," řekl na to Venini. "Neslyšela jsi, co tu prve povídal ten chodící kostlivec?"
Živě přikývla.
"Nedalo mu to, aby se nesvěřil i mně. Pokládal by prý za neobyčejně zajímavé, kdybyste šel na párty se mnou."
"Asi ano... Co ty si o mně vlastně myslíš, Dorceen, čím se podle tebe liším od druhých lidí, jak bys mě charakterizovala?"
Dorceen kratičce zauvažovala a pak naprosto klidně a uváženě pravila: "Je vám sedmatřicet, máte šedé oči. ovšem ty jsou ve skutečnosti zelené, že? Připadáte mi jako mladý sokol z jara: divoký, neklidný, věčně vzrušený. Jste vlastně muž pro dnešní dobu značně netypický. Úspěšný, nebo ještě lépe: nespecializovaný. To je velmi neobvyklý zjev ve světě všech těch specializovaných talentů, které bývají obvykle dost nevhodně synchronizovány."
"Zkrátka ... dobrodruh," shrnul tiše Venini a zadíval se do modrých očí androidky.
"Snad," odvětila Dorceen polohlasem. "Jste muž, který dokáže kdykoli změnit vlast, jméno i přátele. Muž, který najednou zmizí, aby se vzápětí vynořil kdesi na druhém konci galaxie. Řekla bych, že Venini není vaše poslední jméno, i když ho právě používáte, Arleyi."
"Vynikající charakteristika, Dorceen," řekl na to.
Před deseti lety Veniniho z ničeho nic napadlo věnovat se reklamě a investovat poslední peníze na nákup androida. Tím, že se stal mnohonásobným milionářem, se Dorceen dokonale amortizovala. Žádný člověk by nesvedl to, co ona. Používal Dorceen jako tajemnici, jako modelku s libovolně proměnným vzhledem a ideální hmotou, i jako společnici. Jako pracovní síla byla Dorceen neúnavná a její program byl tak dokonalý, že pseudomozek, ukrytý pod jejími vlasy, mohl snadno soutěžit s každým normálním mozkem lidským.
"Co vlastně víš o Kai?" zeptal se najednou Arley.
"Všechno," odpověděla androidka. "Všechno, Mr. Venini."
V té chvíli se Veniniho myšlenky vrátily o deset let zpátky. Tenkrát...

Tenkrát se Arley Venini jmenoval jinak. Jak, to není důležité. Byl jedním z těch mužů, kterých se nikdo nikdy po jménu neptá, protože svým vzezřením a činy dovedou o sobě říci víc než sebepodrobnější průkaz nebo vysvědčení.
Dlouhá léta strávil na vesmírných trasách, zprvu jako plavčík, později jako důstojník. Potom se osamostatnil, dva roky létal s nákladákem zralým do šrotu - a i toho se nakonec vzdal. Koupil si člun, obeplul dvakrát Zemi a vymetl každý přístav, který objevil na svých mapách.
Potom létal půl roku na závodní jachtě a poprvé si musel přiznat, že na všechno nestačí. Proti přirychleným pilotům, jako byl chemikáliemi a elektronikou dopovaný Jockey, neměl mnoho šancí. Vzdal se, a založil reklamní agenturu. Ale

předtím ještě prožil jednu neobyčejnou životní událost.
Stalo se to během mezipřistání Fénixu na Malaréně, v jednom baru...
Bude tomu už víc než deset let...
Jako dnes to vidí: dlouhý barový pult... dusivá oblaka z cigaretového kouře a nedefinovatelného pachu... narudlá světla transparentních stínidel z kůže... Opilí muži se hlučně baví a do toho zní vtíravý zvuk zvláštní flétny domorodého orchestru. Najednou vypukne hádka.
Dva muži se chytli do křížku, cosi na sebe křičí a potom od sebe prudce odskakují. Barman popadl obušek a chystá se obejít pult. Příliš pozdě! Jeden z mužů vytasil paprskomet. Ohnivý paprsek zazářil, vytrhl na dlouhý okamžik z přítmí místnosti vyděšené tváře zvědavců, s ostrým sykotem proletěl prostorem, aby se vlil do prsou protivníka.
Muž zemřel.
Byl to jakýsi Pozemšťan, kolonista. Pak se ukázalo, že v baru s ním byla i jeho dcera. Mohlo jí být tak čtrnáct patnáct, ale na svá léta to už byla velká dívka. Náhle osiřelá, stála bez slz nad mrtvým. Jmenovala se Kai; Kai Kosta, jak se zjistilo později.
Okamžitá nálada a hluboký soucit způsobily, že se Venini dítěte ujal. Bylo neuvěřitelně nezaopatřené. Fyzicky i psychicky. Venini zařídil vše potřebné s místními úřady, nakoupil kufr šatů, nějaké knižní filmy a vzal děvče zpátky na Zem. Cestou na ní vylákal její téměř neuvěřitelný životní příběh a rozhodl se k odvážnému pokusu. Lákalo ho přesvědčit se, co zmůže cílevědomě usměrněná výchova proti vrozeným vlohám a proti škodám, napáchaným na dětském charakteru v raném věku... Byl to pokus - nic víc a nic míň.
Všechno, co Venini dělal, dělal důkladně.
Tak se Kai dostala k Přísným sestrám Zlatého kalicha.
Deset let posílal Venini Přísným sestrám vždy víc než velkoryse dotovaný šek a dostával za něj třicetistránkový spis: zprávu o výchově děvčete, o jejích pokrocích, chování, o tělesném i duševním vývoji. Podle posledních zpráv se dalo soudit, že odvážný experiment se dokonale zdařil.
Teď bylo Kai kolem dvaceti pěti let a vynikala dokonalou krásou. To nejlépe ukazovaly lesklé fotografie, které Přísné sestry pravidelně přikládaly ke svým zprávám.

Venini vyndal z nejspodnější zásuvky stolu poslední Kaiin snímek a položil ho před sebe na stůl. Usmívající se dívka na fotografii se nápadně podobala Dorceen - jako by to byla její o pět let mladší sestra s dlouhými plavými vlasy a šedýma očima. "Tak ty tedy víš všechno?" zeptal se Venini ještě jednou.
Dorceen přikývla.
"Pak také musíš vědět i to, že je ti Kai podivuhodně podobná?"
Androidka se srdečně rozesmála.
"A vím také proč, Mr. Venini. Chcete to prozradit?"
"Ovšemže chci. Zajímá mě to."
"Můžete mi říct, jaké požadavky jste uplatňoval, když jste si vybíral mě? Myslím, co do vnějšího vzhledu," zeptala se Dorceen jejíž vlasy teď pomalu dostávaly zase světle hnědé zabarvení, jaké nosila, když se nežádalo nic jiného.
"To je těžké, trvalo by to příliš dlouho, než bych všechno vypočítal, Dorceen," vysvětloval Venini, "ale měl jsem samozřejmě téměř určitou, pevně zafixovanou představu."
"To jsem chtěla slyšet!" zvolala Dorceen.
"Tak?" utrousil Venini. Dorceenina odpověď na sebe nedala dlouho čekat.
"Byla to právě ta vaše představa, že jste si musel vybrat androida v podobě ženy, nebo přesněji dívky na prahu vývoje. Tohle jsou záležitosti podvědomí - dokonce víc, než si myslíme, Mr. Venini."
Arley se pousmál.
"Děvče," řekl, "je to zvláštní, ale ty mě dokážeš stále ještě překvapovat, i po těch deseti letech."
Dorceeniny vlasy hnědly stále víc, barva očí se neměnila.
"Doufám, že si tuto schopnost dokážu ještě nějakou dobu udržet," odvětila Dorceen, Vždycky, když měl Arley dobrou náladu, oslovoval svou modelku a sekretářku "děvče".
"Dobrá," řekl. "Chce se ti jít se mnou dnes večer na párty? Mám jistý mimořádně důležitý plán, který bych potřeboval tak během hodiny uskutečnit. Mohla bys mi pomoct."
"Jistě. Půjdu ráda," souhlasila Dorceen. V její tváři se dala přečíst absolutně lidská radost. Zapojení androidů bylo klíčové - jakmile přijaly určitý pojmový komplex, dokázaly se proměňovat naprosto adekvátně. Variabilní mozek androida vyžadoval jen příslušný impuls, a z každého jedince mohl být rázem protřelý obchodník, prostý dělník či okouzlující společnice. Třeba jen dočasně zvolená kvalita se realizovala v téměř dokonalé podobě a nejednou předčila svou důsledností i své lidské vzory.
"Co si mám obléknout?"
Venini dlouho neuvažoval a řekl: "Perlový komplet, ten, co jsme nedávno použili pro fotografie se Sting Rayem. Pro dnešní večer bude zvlášť vhodný. K tomu hnědé vlasy a modré oči?"
Dorceen vážně souhlasila: "Samozřejmě. Bude už pomalu šest hodin. Zavřete studio?"
"Svodky jsou hotové?"
"Ano. Jsou už rozeslány. Mr. Bangkok vám snad už dnes večer bude moct říci, jak se mu ta idea líbí. Zapojím automaty a půjdu se připravit."
Venini znovu zastrčil obrázek Kai Kosty do stolu, vstal a řekl: "Dobrá. Stavím se pro tebe až budu hotov."
Dorceen odešla. I její chůze byla dokonalá. Člověk by to tak nedokázal.
Arley Venini hleděl za odcházející Dorceen s pocitem zvláštního tepla. Kdysi ji koupil jako stroj, sice velice drahý a

výborně provedený, ale přece jen jako pouhý stroj. A teď si na tento špičkový výrobek pozemské produkce androidů tak zvykl, že už nemohl bez Dorceen žít. Lepšími partnery už ani nemohli být. Jen Dorceenině pomoci a její neúnavné píli mohl děkovat za své miliónové zisky. Deset jedinečných let vzájemné spolupráce zůstalo za nimi se všemi nespočetnými nápady, noční prací, slepými uličkami a vysokými zisky.
ARDOR...
Tak nazvali svou agenturu, svou dílnu - to bylo jejich společné jméno.
Arleye cosi napadlo, nejednou si kladl otázku, jak to, že se do Dorceen nezamiloval. Bylo by to jen logické pokračování existujícího vztahu a odpovídalo by to také nemálo rozšířenému mravu. Ale takhle to snad bylo lepší. Snad. Měli riskovat jistoty partnerského vztahu pro nějaký nejistý citový svazek? Ne, to by byla příliš veliká oběť...
Arley zavřel okno a opustil studio. Vzápětí na to už vcházel do svého nevelkého, leč dobře zařízeného bytu a ihned se odebral do koupelny.

Skleněná šachta výtahu končila na úrovni ulice ve volném prostoru mezi mohutnými železobetonovými chůdami, na nichž byl výškový dům vybudován.
Dorceen a Venini vystoupili z výtahu a čekali před domem na příjezd svého vozu. Opodál se zastavili dva starší chodci a pozorujíce skvěle oblečenou dvojici, na chvíli přerušili svůj rozhovor.
Večerní obleky pětadvacátého století představovaly malé jmění a vypadaly podle toho. Arley měl tmavé kalhoty se světle červeně fluoreskujícími pruhy po stranách a k tomu boty, jejichž nápadnost spočívala v jejich prostotě. Mezi tuhou košilí a kalhotami obepínal Arleyův pas opasek z kůže veganského chrámového ještěra, široký přesně jako dlaň. Tuhá košile se mohla podle potřeby nosit buď polorozhalená nebo upjatá co nejvýš. Zapínala se nymoplastickými zdrhovadly - k jejich rozepnutí stačil jemný tah, ale jinak vydržely až třistakilopondové zatížení. Šedé vlasy ostře kontrastovaly se snědostí Arleyovy pokožky.
Dorceen, byla naopak zosobněná nápadnost. Její šaty byly odshora až dolů vyšity miliónem černých, zlatých a modravě zářících perel, ne větších tří a půl milimetru. Dorceen v těch šatech vypadala jako chladný, nikdy nehasnoucí plamen. Vysoko k hrdlu upjaté šaty ponechávaly paže volné až k ramenům. Jen zápěstí svíraly černé náramky, jemně vypracované z hutního železa. Na nohou měla Dorceen boty s jehlovými podpatky, na nichž by si každá dívka nejspíš zlámala nohy. Ale Dorceen se na jehlách pohybovala tak jistě, jako divoká kočka.
Arley se z ničeho nic zvučně rozesmál.
"Co je ti tak k smíchu?"
Arley si změřil Dorceen od hlavy k patě a zpět. Pak řekl: "Zkouším si představit, jak asi, společnost v Ray Hillu ztuhne, až se tam objevíme. Už teď máme nadšené obecenstvo."
Zdvihl ruku a ukázal na oba chodce, kteří zpovzdálí sledovali velký agenturní vůz, vyjíždějící z garáže. Po chvíli se chodci otočili a s pokyvováním pokračovali v chůzi.
Automatický pilot vtáhl své údy do kulovitého těla, otočil se a zmizel v díře v zemi těsně vedle vozu. Motor chromované ocelové obludy už běžel.
Venini vzal jemně Dorceen za paži, obešel s ní vůz, otevřel dvířka a pomohl jí nastoupit. Venini vždycky šokoval své zákazníky, přátele a známé svým chováním, připomínajícím staré časy, které ještě neznaly hořké a chladné emancipační zápasy dneška.
Dveře na Veniniho straně se otevřely s tichým zasyčením. Vůz náhle začal ožívat: rozsvítila se světla, rozkmitaly se stupnice a spustil magnetofon. Na předku gigantického vozu se pak ještě otevřely dalekozraké oči reflektorů a zaplavily plochu pod domem oslňujícím jasem. Vůz už vynesl agentuře víc, než kolik za něj zaplatili, neboť jim sloužil též jako pojízdný arsenál natáčecí techniky, kterou potřebovali k pořizování reklamních snímků.
Kolos se zvolna rozjel, zabočil do jízdní dráhy a s rostoucí rychlostí zamířil k Ray Hillu.
Po chvíli jízdy Arley nejistě řekl: "Mimochodem..."
"Ano?" Dorceen zapálila dvě dlouhé cigarety a jednu z nich podala muži.
"Budeš dnes večer tak laskavá a zapomeneš, že vůbec kdy. existoval nějaký Mr. Venini, ano? Jmenuju se Arley."
"Ale s největším potěšením, Arleyi," odvětila Dorceen s úsměvem.
"Tak se mi to líbí..." odtušil a dál se věnoval řízení vozu.
Bangkokův Ray Hill spotřeboval ke své existenci kolem dvou set metrů vrcholu mírného návrší. Byl vybudován z nejdražšího druhu přírodního kamene a z dvojitých skleněných stěn, vyplněných různobarevnými tekutinami, které se navzájem nemísily. Střední atomový reaktor dodával energii, bez níž by byl dům ponurou jeskyní. Zastavením reaktoru by zhasla světla a vybledl veškerý lesk, odumřely by i trikové aparatury. Ale dnes večer běžel energetický agregát na plný výkon.
Když Arley vjížděl do oblouku příjezdové cesty, stiskla Dorceen tlačítko magnetofonu. Pásek se rychle převinul na začátek, zastavil se a znovu se rozběhl vpřed. V té chvíli víc než sto Bangkokových hostů uslyšelo fanfáry a bubny z Druhého marsovského koncertu Georga Nancara. Dlouhá, složitě komponovaná znělka byla slyšet v okruhu půl druhé míle - jak aspoň Bangkoka druhý den ujistili probuzení sousedé. Zatím vůz zastavil pod vznosným přístřeškem vchodu. Okna, vyhlídky i dveře Ray Hillu naráz obsadili i ti z Bangkokových hostů, kteří nevěděli, že tak ohlašuje svůj příjezd Arley Venini. Ti všichni byli svědky, jak vystupuje z vozu a předkládá dvojici strážných v siouxských krojích svou pozvánku. Ve světle skrytého reflektoru si všiml, že indiánské předovky jen maskují moderní redukované pušky.
"Dobrý vtip," zabručel Arley a podal ruku Dorceen, aby jí pomohl z vozu.
Nějaký lovčí s kroketovou čepicí, od níž vzadu visel mývalí ocas, usedl za volant a zajel s vozem na parkoviště. Venini znovu nabídl Dorceen rámě a dvorně ji odvedl do velké třípatrové vstupní haly.
"Vy si ale umíte nařežírovat vstup, Arleyi!" ozvalo se z invalidní židle, která jim vzápětí vyjela vstříc.

Mr. Sigvard Bangkok, majitel kosmických loděnic, napřahoval svraštělou stařeckou ruku, aby Arleye pozdravil. Bangkok prodělal před necelými dvěma měsíci srdeční mrtvici, ale ta ho dostala jen na invalidní židli. Pokud byl tento devadesátiletý muž s povahou sibiřského vlka s to podnikat, vyhovovalo toto srovnání dokonale a ve svém jednání si s vlkem nezadal. Všechno nasvědčovalo tomu, že Venineho čeká perný večer.
"Kdybych vás chtěl zklamat, dostavil bych se nejspíš komínem," odpověděl něžně Arley. "Dovolte, abych vám představil někoho, bez něhož bych se nestal tím, čím jsem. Dorceen. Moje sekretářka, společnice a modelka, zkrátka můj nejlepší partner."
Dorceen provedla dokonalou dvornou poklonu, usmála se na starce a opět se vzpřímila.
"A čím jste se vlastně stal, Arleyi?" zeptal se magnát neobyčejně tvrdým a pevným hlasem.
"Tím, zač mě pokládáte, Sigvarde - vy máte vždycky pravdu. Líbí se vám?"
Úzké starcovy rty se stáhly do úsměvu vlka. Před osmi lety kdosi spáchal na Sigvarda atentát, střela mu prolétla tvářemi, a stařec se jinak smát nemohl.
"Co stojí?"
Arley vycítil, že Dorceen, po jeho boku ztuhla jako led. Perly, jejichž aktivita závisela na kožním potenciálu nositelky, náhle vzplanuly a znovu pohasly.
"Ale Sigvarde !" odpověděl mírně Arley. "Víte líp než kdo jiný, že byste mě musel zabít, abyste mohl Dorceen získat. V zásadě myslím, že jste schopen i vraždy, Sigvarde, ale v této chvíli nás ještě potřebujete. Ještě jste neprodal všechno, co chcete prodat. A abyste to prodal, potřebujete reklamu, potřebujete Veniniho. A Venini potřebuje Dorceen."
Starý vlk se opět zasmál.
"Ale jděte! Jste mladá, ohnivá hlava. Bavte se ostatními. Je tu někde i moje dcera, dokonce i Sarpaneva si vzal protézu a přišel. Setkáte se tu i s mým živým strojem, van der Kampem, to je můj Jockey. Bar najdete támhle."
Perly po Arleyově boku se znovu rozzářily, jasněji než dřív. Ruka androidky pokradmu našla Arleyovu pravici a stiskla ji - dlouze a pevně.
"Neboj se, Dorceen," zašeptal Arley, "znáš už přece mé reakce. Výjimečně mluvím pravdu."
"Děkuju," zašeptala tak tiše, že to bylo sotva slyšet.
"Už buď klidná," zabručel Arley smířlivě. "A pojď, podíváme se k baru!"
Jak očekávali, našli u čtyřicetimetrového barového pultu tři známé. Před nimi stálo množství prázdných sklenic a jejich zábava byla dost prostoduchá.
Venini vyzdvihl Dorceen na barovou stoličku a okamžitě se stali středem pozornosti. I z nejvzdálenějších koutů přicházely dámy a nápadně i nenápadně okukovaly Dorceenin odvážný model. Venini objednal dva drinky, chvíli vyčkal a pak se obrátil ke Skowu Sarpanevovi, jednonohému konstruktéru rychlostních kosmických jachet.
Navzájem se pozdravili.
"Něco jsem se dověděl," řekl klidně Arley, "ale nevím, jestli vám to mám říct; nedá vám to spát. Chcete to slyšet?"
Sarpaneva se podíval na Veniniho, zahlédl Dorceen a otázal se: "Vaše nová přítelkyně?"
"To také," odpověděl Venini. "Nový konvertor je už hotov. V hale stojí první tři prototypy. Příjemná zpráva, že?"
Sarpaneva stiskl sklenici, až jeho kotníky nápadně zbělely. "Lžete," vyrazil ze sebe.
"Nemusíte mi věřit. Ale tamhle je Eleonorah, Bangkokova šéftechnička. Můžete se jí zeptat."
"Co bych se nezeptal..." odvětil Veniniho soused, těžkopádně sešplhal z barové stoličky a pospíchal k malé, tlusté ženě, která mu hleděla vstříc silnými skly brýlí. Chvíli spolu o něčem vzrušeně diskutovali a pak Sarpaneva zase přikulhal zpátky.
"Máte pravdu. Venini, jako vždy." řekl Skow. "Ale na věci se tím nic nemění. Bangkok stejně nedovolí, aby jeho dcera letěla Sting Ray. Příliš se bojí o svou jedinou dědičku. A Cap van der Kamp taky nechce ztratit svůj džob. A oč jde vlastně vám?"
"Mně?" divil se Venini. "O co by mi mělo jít? O nic. Snad si nemyslíte, že bych chtěl letět Sting Ray? Já, reklamní agent? Míval jste kdysi lepší nápady, Skowe."
"Je v tom samý zmatek," stěžoval si Skov a zíral zamyšleně do své sklenice. "Bangkok nechce Sting Ray prodat. A nechce také, aby ho letěla Sigrid. Mě už teď ta loď také nezajímá tak, jako mě zajímala, než jsem se od naší velké techničky dověděl technická data nového konvertoru. Kamp se jako klíště drží svého džobu. Mohl bych postavit novou rychlostní loď. Ale kdo to zaplatí?"
Arley se zasmál. "To nechte pracháčům, ať se starají! Dejme tomu, že bych umluvil Sigvarda a loď koupil. Sigrid by pak mohla loď zase koupit ode mne a její ubohý otec by o tom vůbec nemusel vědět. Kamp by mohl pak letět a střídat Sigrid. Vy byste dostal od Bangkoka příkaz, abyste postavil novou nejrychlejší kosmickou loď. A já bych zase byl na nějaký čas nepostradatelný..."
Sarpaneva začínal chápat, ušklíbl se: "Pěkně jste si to naplánoval, jen co je pravda," řekl s porozuměním. "Myslíte, že vám to vyjde?"
"Musí se to zkusit..."
Sarpaneva byl velmi vyhraněný specialista. Neuměl si umlít kávu, ale dovedl konstruovat nejrychlejší kosmické jachty, jaké kdy létaly mezi známými galaxiemi. Fénix, Albatros a Sigvard II. patřily k jeho nejproslulejším modelům.
A Sting Ray.
Loď, kterou by Venini chtěl mít...

Uplynulo třicet minut...
Sarpaneva trochu trpce přemlouval Sigrid Bangkokovou. Venini se zatím dotázal Sigvarda, zda by mu prodal Sting Ray, bude-li Skow Sarpaneva stavět nový člun.

"Jeden a půl miliónu a pětiletou smlouvu na exkluzivní reklamu"? navrhl Bangkok. Venini se nepotřeboval rozmýšlet, měl svůj plán pevně promyšlený.
V téže době mluvila Dorceen se Sigrid.
"Mr. Venini je teď velice nešťastný, Mrs. Bangkoková," prohodila Dorceen, když se zastavila vedle Sigrid, opírající se o zábradlí opuštěné zahrady na střeše domu.
"Nešťastný? A proč?"
Dorceen odvrátila zrak.
"Jsem jenom android, v lidských citech se nevyznám," vykládala, "ale tolik vím, že Venini se potácí mezi citem a hrdostí. Miluje jednu dívku, ale neodvažuje se jí vyznat, neboť se obává, že by si mohla myslet..." Dorceen se najednou odmlčela.
Byl to velice průhledný manévr, pokud by byla Dorceen opravdovou ženou. Ale byla jen velice dokonalým strojem, kterému chyběla jakákoli iniciativa v tomto směru.
"Ano, dál, pokračujte, prosím..." pobízela ji Sigrid.
"Domnívá se, že by byl odmítnut, protože ta dívka je příliš bohatá a on příliš chudý. Je to bohatá dcera ještě bohatšího otce, jeho jediná dědička."
"Ale jdi, prosím tě! Venini si přece může vybírat. Celé ženské pokolení v Snob Hillu o něm sní. To neví?"
Dorceen pohotově odpověděla: "Zamilovaného muže zajímá vždycky jen ta jediná."
"Ví, že to víš?"
"Pravděpodobně ne," odpověděla Dorceen a znovu pohlédla na Sigrid.
"Ale určitě neví, že o tom s vámi mluvím."
"A proč mi to všechno vykládáte... vykládáš?"
Dorceen chvíli mlčela, pak řekla hořce: "Protože ta dívka, kterou Venini miluje, jste vy!"
Ticho...
"Já?" zašeptala Sigrid za hodnou chvíli. Bylo jí jedenatřicet a patřila mezi nejznámější fotomodelky řady agentur. Ale tato kariéra už pomalu spěla ke svému konci. Sigrid ztrácela mladistvý půvab a stávala se zralou ženou. A poněvadž byla ukuta ze stejné oceli jako její otec, ohlížela se po jiném poli, na němž by si nadále udržela jednou dobytou slávu. Usmyslela si, že bude vodit závodní jachty a chtěla začít se Sting Rayem.
"Ano, Sigrid, vy," opakovala Dorceen.
"Tak proto se pokouší přemluvit otce, aby mu prodal závodní jachtu. Chce mi umožnit let, i když to otec zakázal. Děkuju ti, žes mi to všechno prozradila. Teď je hned všechno vidět v jiném světle."
"Udělala jsem jenom to, co jsem pokládala za správné. Koneckonců je lepší mít šéfa duševně vyrovnaného."
Sigrid uchopila Dorceeninu paži. "Řeknu Arleyovi, aby vám . . . aby ti zvýšil plat."
"Oh, děkuju, missis...!" zašeptala dojatě Dorceen. Ještě chvíli bylo slyšet rychlý klapot podpatků na obloukovitém schodišti, po němž Sigrid Bangkoková seběhla ze zahrady dolů do domu. Dorceen ustoupila o několik kroků z místa, kde až dosud stála, a utrhla vzácnou růži. Přivoněla k ní. A najednou se jí na tváři objevil výraz ošklivosti a pohrdání. Sigrid by se asi hodně polekala, kdyby teď mohla vidět androidce do očí.
"Ubohá dívka," povzdechla tiše.
Růže zapadla do štěrku zahradní cestičky.
A mezitím...
"Tak dobrá. Shodněme se tedy na jednoroční smlouvě a jednom miliónu, Arleyi. Ale povězte mi, co vlastně s tím rychlým ptákem míníte podnikat?"
Arley se na Sigvarda udiveně zadíval, rozhodil paže a řekl: "Létat."
"To se mám smát?"
"Prosím."
Bangkokův sekretář - také android - donesl za několik minut vytištěnou smlouvu. Oba smluvní partneři se pod ní podepsali.
"Díky," řekl Arley. "Teď se konečně můžu přiměřeně reprezentovat. Ale Cap van der Kampa nechci - musel by ještě trénovat na rozestavěném Sarpanevově trenažéru. A to je pro ně trochu drahé."
"Pochopitelně, rád si ho podržím," souhlasil Bangkok.
Minulo třicet minut...
Všech pět se sešlo a utvořili malou skupinku: Venini, jeho modelka, Sigrid, Sarpaneva a van der Kamp. Náhle řekl Venini: "Abych nezapomněl - Sigvard Bangkok by s vámi rád mluvil ohledně nového člunu, Skowe. Je v knihovně."
"To je dost dobrý důvod, abych opustil bar," prohlásil konstruktér a rychle se rozloučil.
"Jockeyi?" oslovila Dorceen van der Kampa.
"Ano?" otočil se k ní ve zlomku vteřiny. Elektronika zkracující nervové ústrojí urychlovala jeho reakce. Navíc byl Jockey dopován soustavným působením nejrůznějších drog v krevním oběhu, což mu dovolovalo nespat třeba tři týdny, kterých bylo třeba, aby se rychlostní jachta dostala pomocí nekonečné řady záměrně volených skoků v nadprostoru na nejzazší bod dráhy. V budoucnu umožní nový konvertor dosáhnout téhož výkonu jediným skokem.
"Ach! Vy jste mě polekal! To jste vždycky tak rychlý?"
"Bohužel," odvětil Kamp. "Nemůžu jinak. Zkracuje to sice život tak o dvě procenta, ale za to jsem neporazitelný. Lidský automat Kamp. Nepřemožitelný, nepostižitelný, živý blesk - loď, kterou letím, má vítězství v kapse dřív, než je dán pokyn ke startu," potěšeně se rozesmál.
Plna upřímného obdivu vydechla:
"Vy nejste člověk, vy jste běs. To musí být zážitek, tančit s vámi nějaký rychlejší tanec! Slyšíte?" s posledními

Dorceeninými slovy spustila hudba.
Vyzáblý muž s neuvěřitelně bledým obličejem se Dorceen uklonil a vyzval ji k tanci. Tázavě se ohlédla po svém partnerovi.
"Ale ano," řekl Arley s lehkou myslí. "Stejně se mnou moc radosti neužiješ. Jen si jdi zatančit, klidně."
Cap van der Kamp a androidka se vzdálili.
"Konečně sami, Sigrid," začal chladně Venini. "Už jsem dneska dost vypil, abych vám mohl předložit návrh. Zdá se mi, že my dva jsme dost dobří, abychom se mohli seznámit blíže. Já vás například doposud znal jen jako dceru bohatého otce."
"Tomu se dá snadno odpomoci."
Se strohou dvorností francouzského šlechtice se Arley Venini uklonil. "Můžete si diktovat, madame," prohlásil. "Jsem bezmocný, hledím-li do vašich očí."
"Jste samý sarkasmus, Arleyi," zasmála se Sigrid. "Až je to trochu směšné. V dnešní době to není zvykem."
"I žerty dvorního šaška skrývají hořkou pravdu," zvolal Venini s výrazem řeckého filosofa na aténském tržišti.
"Jde o to, kolik je té pravdy?"
"Ach, to bývá různé. Ale vážně, madame, je mi líto, že jsme se nepoznali dříve."
"Obávám se, že i já mám proč litovat, že dnešní večer už končí."
"Jsem snad vtipný muž, ale nijak zvlášť svůdný, Sigrid !" dodal Venini. "Co uděláte, jestli vás zklamu?"
"Můžu také zklamat já vás. Jsem koneckonců jen žena a - jak říkávají lidé od reklamy - když jde o obchod, pokládá spíš žena muže na lopatky než naopak."
Arley se hřejivě usmál, sevřel ženin útlý loket a nejbližšími dveřmi s ní vyšel do zahrady. V záři reflektorů byla zahrada plná ostrovů světla a tmy. V noci byla krásnější než za dne.
"Nechme už toho hraní se slovíčky, Sigrid," navrhl náhle Venini. "Pozoruju stále víc, že je to se mnou vážné. Asi bych nemohl odpovědět, kdybyste se mě zeptala, jestli..."
"Už dávno se zásadně neptám," řekla žena. "Peníze mého otce mě zkazily. Diktuju."
Venini zlehka odpověděl: "Čekám na vaše rozkazy..."
Když Dorceen pohlédla do barvami zaplaveného parku přes ocelově tvrdé rameno svého tanečníka, jehož nohy vybubnovávaly rytmus tance tak rychle jako paličky bubeníka, nespatřila tam už ani bílou košili Arleye Veniniho, ani blýskavé šperky opojné fotomodelky.
Dorceen se pousmála.
"Tancuju fantasticky, že ano?" řekl jí do ucha van der Kamp.
"Rozhodně lip, než kterýkoli android, mister," odvětila. "Jaký je váš názor na Sigrid Bangkokovou?"
I tento lidský stroj měl zřejmě chvíle, kdy dovedl mnohé chápat hlouběji, než by se mohlo zdát, neboť Kamp zcela překvapivě odpověděl: "Jockey má necitlivé tělo, ale Sigrid duši. A to je horší. Čím je pro vás, Dorceen, dobré slovo nebo úsměv, to je pro Sigrid sláva. Obejde se v životě bez tekutin, pokud může pít onu odpornou směsici potu a slz. V tomto směru překonává i androidy. Neboť android ví, co jsou to city."
"Překvapujete mě, Kampe. Jak to víte?"
Jockey ani na chvilku nepřestával vyšlapovat patami složitý čtyřšestinový takt, ale odpověděl klidně: "Viděl jsem vaše oči, když jste se dívala na Arleye."
Dorceen tiše vydechla:
"Jste milý, Kampe."
Cap van der Kamp se jen usmál: "Ano, jenomže mi chybí cit. Ale tancovat dovedu výborně, no řekněte?"
"Jako android," řekla Dorceen.
Hudebníci začali odkládat své nástroje.

Uprostřed noci se náhle ozvalo zaklepání na dveře. Znělo dlouze, rozhodně, ale nebylo dotěrné. Dorceen už ležela, přikryta lehkou pokrývkou. Veliké okno s vyhlídkou na moře bylo dokořán a do pokoje vnikal čerstvý vánek, nasycený solí a sny rybářů.
"Ano?" zvolala androidka a rozsvítila.
"Můžu přijít k tobě?" slyšela hlas Veniniho, který poznala, třebaže jej ztlumily dvě vrstvy umělé hmoty.
"Ovšem, že můžeš, Arleyi," přisvědčila. Vytáhla si pokrývku až po bradu a založila paže za šíji.
Venini vstoupil. Vypadal chladný, usmíval se a ve tváři se mu zračilo vítězství.
"Tak, a Sting Ray je můj," bylo první, co řekl. "Dostala ses domů dobře?"
"Ano. Vůz jsem nechala stát, vyvětrala jsem ve studiu a Jockey mi řekl dobrou noc. Všechno v pořádku. A tebe přivezla Sigrid Bangkoková?"
"Ano."
Dorceen ukázala očima k pelesti. Arley tu neseděl prvně. V prvních bouřlivých letech jejich spolupráce takto často celé noci promýšleli nové nápady.
Arley si sedl, zdvihl ruku a zabořil prsty do androidčiných vlasů.
"Ach, děvče, děvče," povzdechl. "Všechno to byl jeden veliký podvod a navíc dost nedůstojný, ale na druhé straně, morálně mi zůstala dlužná Sigrid. Chtěla si mě koupit šlechetností, představ si, mě!"
Dorceen se zasmála úplně lidsky s naprostým porozuměním.
"Sigvard mi člun prodal, ale musel jsem ho ujistit, že nikdy nedovolím, aby na něm letěla Sigrid. Pak zas Sigrid koupila člun ode mne a vzápětí mi ho darovala na důkaz své lásky. Vzal jsem obojí, peníze i dar. A teď si Sigrid myslí, že zase daruju člun jí jako důkaz svého citu. Sigvard dostal své peníze a jeho tajemník bude mít do týdne v rukou veškerý

propagační materiál, který jsem se zavázal podle jednoroční smlouvy dodat. Tím jsme splnili všechny své závazky, Dorceen. Jsme volní, bohatí, a máme čas. V několika dnech může Sting Ray s námi odletět. To jde, ne?"
Dorceen se s pochopením usmála - jako opravdová žena. "Jsem ráda, když jsi šťastný, Arleyi."
"Chtěl bych zbytek noci prosedět tady, s tvou tváří ve své dlani," hlesl Arley.
Androidka zvolna přikývla. "Jsme vlastně docela prima partneři, ne?" zeptala se.
"Nejlepší na světě. Takoví ještě nebyli a už ani nikdy nebudou, děvče," odpověděl. "Smím tady zůstat...?"
"Samozřejmě, šéfe. Já..." náhle se odmlčela, jako by jí kdosi v té chvíli zakryl ústa.
"Chtěla jsi něco?" naléhal Arley.
"Ne, teď ne... Jednou ti to snad řeknu, anebo možná vůbec nikdy."
Zhasla světlo, a oknem pronikla do pokoje matná záře zvenčí. To zářila hladina moře ve světle měsíce. Hvězdy pomalu bledly a asi za hodinu opět vzešlo slunce a zalilo svým hřejivým teplem Zemi pětadvacátého století.
Sedmatřicetiletý muž a androidka, která vypadala jako pětadvacetiletá přitažlivá dívka, seděli druh vedle druha a opírali se navzájem o ramena.
Arley Venini tedy získal Sting Ray.
Co s ním teď zamýšlí?

Po masakru, kterým Sandersonova skupina potlačila na Cassandře povstání vládychtivých androidů, se vztahy mezi lidmi a androidy zásadně proměnily. Bez ohledu na to, že už se nikdy nemohlo stát, aby se umělí lidé s plastikem zesílenou kostrou robotů opět obrátili proti svým pánům, byla výroba androidů kontrolována lidmi - a těm neuniklo nic. Vše probíhalo ve společensky i hospodářsky smluveném rámci.
Tak se stalo, že na všech podřízených místech pracovali androidi. Uspořily se tím jen na mzdách milióny, jimiž mohli být mzdově zvýhodněni lidé, pracující na primárních či sekundárních funkcích.
Byla krásná...
Její bronzová pokožka se leskla ve světle slunce. Stála před ním, nehybná a chladná. Venini stál uchvácen vedle ní a prohlížel si ji. Na odvážné křivce boků si pohrávaly zlatavé odlesky. Venini od ní nemohl odtrhnout zrak. Teď konečně přišla chvíle, kdy je skutečně jeho, teď si ji může vzít - celou, beze zbytku, kdykoli se mu zachce.
Vtom poblíž zavrněl nějaký motor.
Venini se prudce otočil.
Těsně vedle něho se zastavil vozík s hydraulickými schůdky.
"Chcete si nastoupit, šéfe?" zeptal se android ve funkci mechanika.
"Ovšem," přisvědčil stručně Venini a pohlédl k vstupnímu otvoru jachty. Pak se vyšvihl na široké schodiště, chytil se zábradlí a začal rychle stoupat vzhůru. Malým, ale komplikovaným klíčkem, který dostal po podpisu smlouvy od Sigvarda Bangkoka, otevřel vnější dveře vchodu. Motory mlčely, dokud kousek bronzu nezmizel mezi druhou a třetí vrstvou. Konečně se před ním rozevřel černě lakovaný obdélník vstupní komory.
Venini krátce prošel celou závodní jachtou. Znal každý kout jejího vnitřního vybavení z množství publikací a z krátkého letu na Bangkokův asteroid.
Sting Ray připomínal rejnoční osten nejen jménem, ale vzdáleně i tvarem. Podél štíhlého vřetena se rozprostíraly dvě nosné plochy, připomínající rejnoční ploutve a kolmo na ně vyčnívalo vysoké směrové kormidlo pro lety v atmosféře. Četná, nepravidelně rozmístěná okna pronikala třemi vrstvami obalu a vnější vrstva byla navíc ještě opatřena tenkým filmem z beryliového bronzu. Na tomto stroji nebylo nic bezúčelného, žádný zbytečný luxus nezvyšoval letovou váhu víc, než bylo nutné. Na jachtě bylo místo pro tříčlennou nebo pro delší lety jen dvoučlennou posádku a nutnou výstroj. Pilotní prostor byl zařízen sice spartánsky prostě, ale nechybělo v něm nic.
"Teď jsi můj, Rejnoku," zvolal Arley Venini.
Zdálo se mu, že tmavě nastříkané kovové stěny vracejí jeho zvolání šeptavým ohlasem, ale zřejmě to byl pouhý dojem. Stroj přece nebyl živý.
Venini zdvihl sluchátko dorozumívacího zařízení, které spojovalo letoun s kontrolní věží, zapnul žhavení a několik vteřin čekal. Ozval se hlas nějakého androida, šlo zřejmě o nějaký levnější typ, že se už podle hlasu dalo poznat, že s Veninim nehovoří člověk.
"Přístavní dozor. Pododdělení kosmický přístav. Vaše přání?"
Venini stručně přikázal: "Tady Arley Venini, nový majitel kosmické lodi Sting Ray. Zařiďte, prosím, příslušnou změnu v lodních papírech. Kromě toho bych rád odletěl, zítra večer v osm hodin. Postarejte se, aby do té doby byla v rámci dovoleného zatížení naloděna kompletní výbava pro dvoučlennou posádku, včetně proviantu. Cenu znám a obnos poukážu ještě dnes večer. Jasné?"
Androidovo myšlení pracovalo výborně. Odpověděl: "Zítra večer bude jachta připravena ke startu. Na androidy přístavního dozoru se můžete plně spolehnout, sire!"
"To taky doufám!" uzavřel Venini suše rozhovor a přerušil spojení.
Chvíli ještě s požitkem laskal páky ručního řízení, pak opustil palubu a svěřil klíček od hlavního vchodu čekajícímu androidovi. Motokára s hydraulickým řízením ho pak přepravila přes pustá pole kosmického letiště.

Bzučení pohonných agregátů postupně sílilo a brzy se změnilo v nepříjemný hluk, jenž útočil na ušní bubínky, tísnil bránici a vháněl krev do očnic. Hluk rozechvívá celé tělo. Za Veniniho zády seděla Dorceen, pevně připoutaná k sedadlu bezpečnostními pásy. Jako androidka nepotřebovala medicinální ochranu proti přetížení a její krevní oběh byl prost jakýchkoli preparátů. Seděla s otevřenýma očima a dívala se do modré oblohy. Veniniho organismus chránila složitá kombinace preventivních léčiv, které působily v různých fázích startovacího manévru a měly zabránit těžkým

škodám na zdraví. Jen malé procento lidí mohlo přečkat prudký start závodní jachty bez této ochrany.
Obrovský tah a nahromaděná energie Bangkokových motorů se napřely, aby vymrštily závodní jachtu do vzdušných vrstev a konečně i do nepostižitelného prostoru na opačné straně trojrozměrného světa.
Mistrovské dílo Skowa Sarpanevy se začalo chvět ve všech svárech, pak se rozvážně zdvihlo ze startovních bloků, elegantní křivkou sklouzlo vzhůru na polštáři antigravitačních polí, odpoutalo se a zažehl se záďový motor.
Zahučel bíle žhoucí plamen.
S vytím udeřil proti oknům budov kosmického letiště, způsobil praskot v přijímačích startujících a přistávajících kosmických lodí - na okamžik to vypadalo, jako by se celý svět tavil v prudkém žáru. Když plamen zmizel, rejnoční osten byl ten tam.
Minuli dráhu Marsu... asteroidy... obřího Jupitera... Pluta... pak už byl jen temný vesmír.
Dále!
Loď pronikala hranicí trojrozměrné soustavy do nadprostoru a se stále rostoucí rychlostí sledovala cíl, který Arley nazdařbůh vyťukal na klávesách navigačního zařízení. Automatika bděla nad tím. aby se člun nerematerializoval kdesi v žhavém jádru Slunce. Tikání palubního chronometru odpočítávalo prchající vteřiny. Venini byl v bezvědomí a androidku za jeho zády deptaly mocné síly. Loď uháněla nadprostorem, opustivší vztažnou soustavu normálního prostoru v předem stanoveném kursu. Světelné roky se redukovaly na pouhé hodiny a cíl se nezadržitelně přibližoval.
Vesmír naplnila rudá záře a jako plíživá mlha vnikla oknem i do kabiny jako mlha z jiného, cizího světa. Rejnok vystoupil z nadprostoru u jakési obrovské hvězdy. To byl cíl.
Závodní jachta začala brzdit.
2
Arley se dosud potácel až někde u samého dna vědomí a jen zvolna přicházel k sobě. Čas pomalu míjel a muž se konečně probudil z bezvědomí. Rudá mlha mu tancovala před očima. Musely uběhnout dobře dvě minuty, než začaly působit léčivé látky, které opět stabilizovaly Venineho krevní oběh. Zrak se mu začal jasnit. V kabině se dál vznášela rudá mlha.
Zaslechl sten, dlouhý, nepříliš hlasitý sten někde za svými zády. Venini sáhl po přezce bezpečnostních pásů. Několikrát zhluboka nadechl, vstal, vypjal hrudník a rozhýbal svaly. Všechno proběhlo podle programu - červená číslice na měřiči vzdálenosti pokojně udávala hodnotu 16,037 světelných let. Rejnok potřeboval k překonání této vzdálenosti necelých pět hodin. Venini si v duchu představil kouli o tomto poloměru se Zemí ve svém středu. Rejnok se teď mohl nacházet na kterémkoli bodě povrchu té koule.
Ale na kterém?
Za Arleyovými zády sténala Dorceen. Arley se otočil. Najednou mu bylo, jako by mu ledový chlad sevřel srdce. Androidka ležela bez hnutí v antigravitačním křesle, připoutána širokými pásy, oči měla zavřené a tichounce sténala. Z nosu a z úst jí prýštila krev. Muž přiskočil k jejímu křeslu, hbitými prsty uvolnil pásy a opatrně nadzvedl Dorceeninu hlavu.
Něco tady nesouhlasí...
Androidi byli mnohem odolnější vůči přetížení na počátku startu než lidé, a Dorceen přece byla androidka. Teď leží v bezvědomí - ano, to je nejpřesnější označení jejího stavu. Mozek odmítal spolupracovat s ostatními částmi těla. Ale stroj ještě žil, a Arley zoufale přemýšlel, jak by mohl Dorceen pomoci.
Léky? Věděl, že v palubní výbavě musí být vhodné léky, ale ty byly určeny lidem. Ale vždyť tělesná skladba androida spíše připomíná člověka než robota. Venini sáhl do zásuvky křesla. V zásobníku vyhledal vysokotlakou injekci, obsahující prostředky k povzbuzení krevního oběhu, nasadil ji do hlavně injekční pistole - ozvalo se syknutí stlačeného vzduchu a jemná emulse léku pronikla přes látku oděvu do Dorceenina předloktí. Pln obav vyčkával Venini asi dvacet minut, pak omyl androidce tváře a znovu čekal.
Rudé světlo naplňovalo kabinu astroplánu. Stupnice a budíky pilotního stanoviště vydávaly chladný modrobílý svit a ticho bylo až znepokojující. Jen kdesi docela vzadu za strojovým úsekem bylo slyšet pravidelný tikot agregátů zajišťujících výměnu vzduchu.
Konečně Dorceen otevřela oči.
"Co se to stalo, Arleyi?" zašeptala.
"Přetížení z prudkého zrychlení. Vždycky jsem si myslel, že android se obejde bez jakékoli ochrany i na startující lodi."
"Já si to myslila také," šeptla Dorceen.
"Jak ti je?" zeptal se starostlivě a jeho starost byla upřímná.
"Mizerně," odpověděla. "Ještě nikdy mi nebylo tak zle. Překvapuje mě to přinejmenším právě tak jako tebe. Kde to jsme?"
Androidka se rychle zotavovala; léta zdokonalovaná konstrukce zas jednou splnila svůj smysl.
"Asi šestnáct světelných let od staré, dobré Země. Kdesi ve vesmíru, blízko rudého slunce. Přesné koordináty ještě neznám, ale mohl bych je zjistit."
Dorceen se pokusila vstát. Venini jí pomáhal a měl při tom všem víc než jen špatné svědomí. Vždyť ji mohl extrémně rychlým startem a bláznivým skokem v nad prostoru i zabít, a to jen proto, že zas jednou uvažoval v navyklých myšlenkových schématech.
Konečně zase Dorceen stála na vlastních nohou a mohla se dokonce pustit trubky, kterou až dosud křečovitě svírala. Umělá tíže simulovala jedno g.
"Zajímalo by mě, kde jsme, parťáku," prohlásila.
"Okamžik!" odvětil Venini, pustil Dorceeninu paži a několika kroky postoupil do přední části kabiny a začal odečítat údaje přístrojů. Skutečnost, že byl s to obsluhovat tento kosmický člun, nemohla nijak zvlášť překvapit toho, kdo

věděl, že dnešní majitel reklamní agentury kdysi létal s nevýraznými úspěchy podobnou jachtou.
Analýza netrvala ani deset minut. Venini se s úsměvem otočil a oznámil: "To se povedlo! Vystoupili jsme z nadprostoru v místech, kde ještě žádný pozemšťan nebyl. Tak jsem si to představoval: vzletět nazdařbůh do modra nebes či spíše do bezedné černě vesmíru. Vidíš tuhle skupinu sluncí?"
Dorceen stála těsně vedle Arleye a pevně se držela za jeho paži. Dýchala trochu rozčileně, ale rychle se uklidňovala.
Před nějakými osmdesáti lety se přišlo na to, že nejlepší cestou k výrobě přesně pracujících automatů je modelování lidských orgánů obdobnými orgány umělými. A tak dnes mohli androidi - alespoň ti z nejdražších - vlastnit jakési pseudoplíce, které si nijak nezadaly s plícemi normálních lidí.
"Vidím, co má být?" ptala se Dorceen.
"Dělí nás od ní asi jeden světelný rok. Na to stačí jeden menší skok; snad se nám tam podaří najít nějakou neobydlenou a pro nás bezpečnou planetu, kde bychom si mohli trochu zalovit."
"Ty jsi ten nejneprůhlednější člověk, jakého jsem kdy poznala !" prohlásila Dorceen.
"Jak jsi na to přišla?" zeptal se se smíchem.
"Klidně si zavřeš agenturu, koupíš či spíš vyšvindluješ závodní jachtu a odletíš si do horoucích pekel. A teď se tu sháníš po nějaké planetě, aby sis zalovil. A proč? Jen pro své potěšení. Nezdá se ti to divné?"
"Musím vždycky dělat jen to, co mi napovídá můj smysl pro povinnost?" zeptal se Venini a Dorceen v tom slyšela, ještě nějaký skrytý smysl. "A kromě toho, na naši agenturu jsem také tak docela nezapomněl - na palubě jsou naše kamery a celé kilometry neosvětleného filmu. Takový snímek androidky, oblečené v kůži, vedle čerstvě složeného ještěra - to není nic?"
"Počkej! Mlč!" přerušila ho Dorceen. "Co je to s tímhle přístrojem?"
Venini usedl do pilotního křesla, převzal několik údajů, vycházejících z komputeru a dekódoval je v příslušném zařízení. Pak pohlédl na obzorovou obrazovku, pozorně vyhlédl z několika oken a snad si teprve teď všiml rudého světla, které je obklopovalo ze všech stran. Přicházelo odevšad a odnikud. Nikde nebylo vidět nějaký konkrétní světelný zdroj.
"Ten přístroj tvrdí, že nás něco unáší. Nijak zvlášť, nějakých dvacet metrů za vteřinu, zato však ustavičně. To je nenormální."
"A ta rudá mlha kolem nás?"
"Ano," přisvědčil Venini, "bude ti to snad znít podivně a neuvěřitelně, ale nacházíme se v nitru slunce."
Všiml si, že Dorceen se zatvářila sice udiveně, ale nikoli ustrašeně.
"Ano. Je to rudý obr, v pozemských atlasech se nazývá Aldebaran. To znamená, že jsme se dostali dál, než jsem původně odečetl z přístrojů - jsme asi padesát světelných let od Země. Původní údaj se vztahoval k poslednímu skoku - měl jsem si důkladněji pročíst provozní instrukci. To rudé světlo svědčí o tom, že rudý obr má poměrně nepatrnou hustotu. Teď se snášíme k jeho vnějším vrstvám, aniž si uvědomujeme žár a intenzitu záření. Jedině komputer byl s to přesně vyhodnotit informace o vnějším prostředí."
Rejnok byl pomalu unášen k okraji slunce, snášel ho sluneční vítr. Kdesi v dálce se blyštěly tři jasné body; tři slunce známého spektrálního typu, které se vznášely vesmírem takřka vedle sebe.
Od startu už uplynulo přesně patnáct hodin.
"Aha!" pronesl náhle Venini, zdánlivě bez důvodu.
Hleděl jako uhranutý na jeden letový přístroj, jehož ručička sebou co chvíli trhla, vylétajíc jednou až k vrcholu stupnice, aby vzápětí spadla až docela k nule. "Působí na nás nějaká síla, jaká, to se zatím nedá blíže určit. Není to tedy jen tlak souhvězdí, který nás žene od slunečního jádra, ale působí zde ještě něco jiného!"
Dorceen se posadila na podlouhlou skříň energetických měničů vedle pilotního křesla, snažíc se zaujmout co nejdekorativnější pózu, a zahleděla se do napohled nepřehledného množství stupnic a ciferníků, hledajíc v nich nějaký smysl. Ovšemže marně, nic jiného se nedalo ani čekat.
"Tady máš to tvoje dobrodružství, parťáku," ozvala se. "Sháněl ses po nějaké neobydlené planetě a místo toho si něco našlo tebe - nebo nás. Nejspíš to bude nějaká obrovská kosmická loď plná příšer s rudými obličeji, ty nás zajmou a odvlečou bůhvíkam. Radši bych byla zpátky na Zemi."
Venini se usmál.
"Takhle si představuje malá holčička hrůzy kosmu. Ale nechme té ironie, tam venku, mimo sluneční hmotu, je něco, co nás pomalu ale jistě přitahuje. Máme čekat, nebo co nejrychleji odletět, než na nás to silové pole zapůsobí naplno?"
"Vyčkejme ještě, schválně, co nás čeká na konci toho gravitačního paprsku, či co to je. Jsem strašně zvědavá..."
Androidčin návrh byl míněn vážně. Léta, strávená vedle Venineho, zformovala Dorceen v osobnost - pokud lze v jejich případě tohoto výrazu užít - která ustavičně vyhledávala nečekaná dobrodružství.
Venini ochotně souhlasil: "Počkáme tedy. Mezitím bys mohla z bohatých zásob naší minikuchyně připravit něco, čím bych si zase nahradil vydanou energii. Neboli, řečeno bez jakýchkoli technických termínů, něco k jídlu."
"Spolehni se, parťáku!" pravila Dorceen a odešla.

Unášení nebylo velké, ale vytrvalé.
V příštích dvou hodinách se Rejnok dostal z fotosféry slunce. Rudá mlha najednou zřídla, vybledla v pouhý závoj a nakonec zůstala úplně vzadu. Zvolna se jim otvíral pohled na obrovskou kouli plynného obra, jehož průměr takřka dosahoval průměru zemské oběžné dráhy. Čím víc se od slunce vzdalovali, tím bylo jeho světlo ostřejší a jasnější. Aldebaran svítil devatenáctkrát jasněji než pozemské slunce, na které byly Venineho oči zvyklé.
Unášení vzrostlo.
Arley mlčky kouřil a neodtrhoval oči z přístrojů.
Rychloměr mu ukazoval rostoucí rychlost unášení, ale radarová obrazovka byla stále ještě prázdná. Anténa, ukrytá pod

třetí povrchovou vrstvou, vysílala nepřetržitě impulsy do okolí kosmické lodi, ale marně.
"Nic, pořád nic!" pronesl Arley a nervózně típnul cigaretu.
"A co vlastně čekáš?" vyptávala se Dorceen. "Nějakou planetu, satelit, kosmickou loď nebo zase nějaké slunce?"
Zprava dopadalo na Arleyovu loď rudé světlo Aldebaranu, Rejnok plul vlevo, natočen bokem k tajemnému zdroji silového pole.
"To nevím. Chvílemi jsem docela krásně napjat, co vlastně najdem."
Tvrdé, rudě zbarvené světlo proudilo dovnitř oknem kormidelní kabiny. Rejnok znovu získal na rychlosti a náhle se rozezněl prostorem pilotního stanoviště ostrý, hvízdavý tón.
"Radar!"
Venini rychle zacvakal přepínači na ovládacím panelu radaru a po několika minutách se mu podařilo vykouzlit na obrazovce tmavý stín, vzdálený asi dva a půl astronomické jednotky,
"Tak tady jsou, naši neznámí přátelé!" řekl spokojeně, ukazuje na obrazovku. "Není to kosmická loď?"
Dorceen pokrčila rameny. "Řekli jsme si přece, že počkáme..." protáhla.
"Ovšemže počkáme. Už abych si připravil uvítací proslov..." zvolal nadšeně Venini. Pomalu se ho začínalo zmocňovat napětí angažovaného diváka, byl přesvědčen, že se nemůže stát nic, co by mu mohlo pokazit dobrou náladu.
Po nekonečně dlouhé hodině čekání spatřili na vlastní oči to, co je ulovilo. Viděli nějaké okrouhlé těleso neurčité velikosti, černé jak smůla, takže je prozrazoval vlastně jen obrovský stín na hvězdném pozadí. V nekonečnu světového prostoru se ve věčné temnotě mezi nejroztodivnějšími konstelacemi sluncí vznášela černá koule. Velikostí připomínala nějakou planetu, zvolna rotující po dráze odpovídající Jupiterově dráze v sluneční soustavě, k níž patřila i Země. Na černé kouli nebylo vidět jediné okno, jediný světelný bod neporušoval nezřetelné stěny tělesa. Venini se pokusil změřit velikost koule dálkovým detektorem. Nemohl uvěřit svým očím a nevěřil ani přístroji. Průměr černé koule odpovídal čtyřem tisícům metrů.
Co to bylo - tam venku?
Dorceen stále ještě seděla nehybně strnulá na plechovém krytu měničů a střídavě pohlížela do tváře Arleyovi a na příliš skutečného obra venku, před oknem jejich závodní jachty. Neznámá síla stále ještě přitahovala Rejnoka k tajemné kouli a do chladného a vždy exaktně pracujícího Něčeho, co bylo mozkem androida, se začaly pozvolna vkrádat pocity nepostižitelné cizoty. Co asi čekalo Dorceen a Veniniho tady v té němé samotě, vzdálené padesát světelných let od Země, kdesi na odvrácené straně obřího Aldebaranu?
Řekla drsně: "Arleyi, nemůžu se na tu věc venku dívat. Probouzí ve mně víc než nedobré pocity. Tak dělej něco!"
Venini prudce otočil těžkým pilotním křeslem a opět je zarazil vzepřením nohou o podlahu. Seděl teď čelem proti Dorceen, díval se jí do očí a pomalu a rozvážně odpověděl: "Podívej se, kamarádko... Jsme jen dva, jsme úplně bezbranní a naše loď je celkem vzato jen nepatrný prášek. Objevili jsme se tu náhodou a naprosto nečekaně. Dva bezvýznamní a slabí Pozemšťané. Kdo nebo co by mohlo mít zájem nám škodit?
To neznámé tam v tom černém obru nás už před hodinou mohlo jediným úderem rozdrtit na prach, nějaké zbraně mít budou. Ale jsou zvědaví, to je to. A když budeš sama k sobě poctivá, musíš si přiznat, že jsi zvědavá také, jako já. Nechceme jim přece nic udělat a oni nám také ne. Bylo by nesmyslné, mít v tomto případě nějaké obavy, či strach. Můžeš to pochopit?"
Dorceen se kratičce usmála, ale vzápětí zase zvážněla: "To samozřejmě můžu pochopit, ale obavy mám stejně. Můžeš namítnout, že zjednodušený, hloupý android nemůže cítit nějaké obavy. Snad. Snad je to jen jakási nedůvěra."
"Počkejme si ještě," navrhl Arley Venini, "už to nebude dlouho trvat."
Mezitím se stále víc vzdalovali od rudého slunce, které už zaplňovalo sotva třetinu hvězdné oblohy. Bylo ostře rudým, jasným plynovým balónem, jehož hmota byla o mnoho menší než jaká je vlastní sluncím jiných spektrálních typů. Proto se také mohl Rejnok rematerializovat v okrajové zóně difundujících plynů, aniž mu hrozilo roztavení. Jádro leželo kdesi hluboko pod rudými závoji fotosféry. Citlivé přístroje kosmické lodi stále ještě snášely data do komputeru, jenž jenom potvrzoval Arleyovu domněnku: Černá koule obíhala kolem Aldebaranu po vzdálené dráze.
Dvě bytosti ze Země ještě stále na něco čekaly, Arleyův mozek doslova zaplavovala tříšť nejrůznějších nápadů a domněnek - ale on už nemusel nic řešit, potřeboval jen další důkazy pro potvrzení myšlenky, která se i jemu samotnému zdála až příliš odvážná. Nic však nemohlo překonat potěšení z dobrodružství a Arley se těšil na věci příští - ať už je čeká cokoli. Zato Dorceen se topila v obavách a byly hlubší než dávala najevo, viděl to z výrazu jejích očí. - A tak se znovu do jeho mysli vkrádala ta smělá myšlenka.
Čím dál, tím víc pochyboval, že Dorceen je jenom výjimečně dokonalý android: její potíže při startu, některé její osobité reakce, a konečně i ten její pocit teď... S konečným soudem však přece jen musí ještě počkat, mosaika příznaků ještě není úplná,
Ale kdyby tomu tak bylo...

Byli u cíle.
Před Rejnokem se otevřela stěna koule. Otvor se naráz rozevřel nahoru i dolů, na všechny strany. Černá plocha před nimi vzrostla a její stín zakryl další skupiny hvězd.
"Arleyi!" přidušeně vykřikla Dorceen.
Venini jí položil ruku na rameno a zahleděl se na obzorovou obrazovku, která věrně zobrazovala všechno, co se dělo před lodí. Ve stěně černé koule se objevila štěrbina ne delší než nějakých dvacet metrů. Zprvu byla jen vlasově tenká, ale poměrně rychle se rozšířila v úzký pás, pak ve čtverec. Pochopili, že se před nimi otevřela vrata. Za nimi viděli krychlový prostor, naplněný světlem. Slyšet nebylo nic, jen rychloměr náhle poskočil vpřed.
Neznámá síla otočila Rejnokem tak, že šípová příď mířila přímo do středu odkrytého prostoru. Pak tatáž síla uchopila

loď a vtáhla ji do vrat. Nakonec byl Rejnok plavně usazen na čtverhrannou plošinu.
"Zajali nás," hlesla Dorceen sklesle. "Podívej vzadu..." nedopověděla.
Venini se rychle ohlédl a na zadní obrazovce spatřil, že vrata se opět zavírají. Z vibrace podlahy poznali, že vrata ovládá silný stroj.
"Sakra, to je ale pěkně napínavý, schválně, co nebo kdo vystoupí z támhle těch dveří," rozohňoval se Venini.
"Jdi do háje!" reagovala Dorceen trochu podrážděně. "Mě to všechno už skoro vyděsilo k smrti a ty se těmi zvrhlými vtípky královsky bavíš. Jsi stejný jako všichni muži."
"Ha!" zvolal Venini. "Ty máš nějaké zkušenosti."
Raději už neodpovídala.
Vstupní otvor se zatím opět uzavřel, jen světlo, které naplňovalo prostor, aniž bylo vidět nějaký zdroj, zůstalo. Venini vypnul nemnohé agregáty Rejnoka a vstal ze svého místa. Prošel napříč pilotní kabinou a odsunul ostění, za nímž se skrývala jedna z dvou skladových schránek a po chvíli se vrátil s dvěma lehkými kosmickými oděvy a dvěma opasky, na nichž visely sumky s municí a těžká redukovaná zbraň. Obleky položil přes opěradlo pilotního křesla.
"Tady to je," řekl lakonicky, "naše vycházkové uniformy."
Dorceen neodpověděla. Stála jako strnulá a hleděla na přední obrazovku, na níž se právě cosi pohnulo. Ukázala se nějaká postava, jakoby pokrytá kožešinou z blyštivé mědi a s tmavě modrou skvrnou na rameni.
"Tak tady máš to překvapení, Arleyi Venini!" ochraptěle zvolala androidka.
Aniž řekl jediné slovo, zadíval se Venini na podivnou postavu. V poměru k velikosti kruhového portálu dveří mohla být tak asi jeden a půl metru vysoká a připomínala na zadních nohou vzpřímenou divokou kočku - ovšem velmi vzdáleně. Neuvěřitelně jemné chlupy neobyčejně husté kožešiny se ve světle leskly jako by byly měděné a líné pohyby tvora provázely blýskavé vlny reflexů, které pomalu probíhaly po všech čtyřech končetinách. Hlava byla nehumanoidní - s očima po stranách, s dvěma hrotitými boltci zakončenými dlouhými tuhými štětičkami a s okrouhlými ústy bez rtů. Modrá skvrna se klubala z ramene tvora spíš jako nějaká věc; nejvíc připomínala přilbu.
"Vypadá velice zvláštně... Ale konečně, nemůže každý vypadat jako urostlý pozemšťan," řekl Venini tiše. "Zajímalo by mě hlavně to, jestli tahle věc dýchá kyslík."
"Pořád to ještě pokládáš za prázdninové dobrodružství, že?" zeptala se Dorceen útočně.
Venini rychle přikývl: "Ovšem," přisvědčil, "celý život je jedno veliké dobrodružství, proč by k němu neměl patřit i tenhle výlet, tato černá planeta, tenhle měděný tvor s tmavě modrým čajníkem na pravém rameni?"
"Jsi pro mě stále větší záhadou, Arleyi," odtušila Dorceen.
"Má milá, nejsem stvořen k tomu," odpověděl, "abych seděl doma a rozhazoval rentu. Pro mne je život především pohyb a neustálá změna - a to zde, to je život. Rozumíš?"
Mlčky přikývla.
"Teď dávej pozor!" přikazoval Venini. "Natáhnu si teď skafandr. Přilbu nechám otevřenou a pustím kyslík. Jestli je tu dýchatelný vzduch, můžeš jít za mnou, ovšem také ve skafandru. Jestli uvidíš, že jsem přilbu bleskurychle zavřel, pak to znamená, že je ve vzduchu methan nebo jiné jedovaté příměsi. V tom případě snažně prosím o urychlené otevření vchodu. Rozumíš?"
Dorceen přisvědčila: "Samozřejmě, parťáku."
"Dobrá," řekl Venini a začal si oblékat kosmický oděv. Oblek, mistrovské dílo pozemské techniky dvacátého pátého století, nevážil víc než nějaké tři kilogramy a obsahoval všechno, co kosmonaut potřeboval. Kyslíkové zařízení bylo vybaveno nádrží s trojnásobně nasycené tlakové oceli, osm set atmosfér dovoleného přetlaku umožňovalo umístit velkou zásobu kyslíku v poměrně nepatrné nádržce. Tím tedy odpadly těžké ocelové skříně, zatěžující záda. Oblek byl zhotoven z lehce ohebné fólie z kovu a umělé hmoty, která odolávala téměř každému tlaku a byla tepelně stálá i ve vysokém žáru.
Konečně Venini stanul v stříbřitě lesklém oděvu. Jen v spojovacích švech byl oblek černý, tlusté, nepravidelné linie probíhaly po nohou, pažích a horní části těla.
Boky Arleyovi svíral opasek se zbraní, jehož nejtěžší součást, redukovaná pistole, táhla opasek napravo. Pouzdro pistole měl už Venini otevřené, právě tak byl otevřen i magnetický lem jeho přilby. Jediný pohyb stačil, aby se oblek neprodyšně uzavřel. Z ventilu unikala s tichým pískotem dýchací směs.
"On - nebo to? - vypadá, jako by tě očekával, Arleyi," poznamenala Dorceen a pohybem hlavy ukázala k obrazovce.
Arley přikývl. "Nebude už muset čekat dlouho. Budeš dávat pozor?"
"Jako nikdy, parťáku," slíbila androidka.
Venini přistoupil k vnitřním dveřím výstupní komory, otevřel je stiskem knoflíku, vešel do malého prostoru komory a přiložil ruku k uzávěru přilby, která zůstala u brady otevřená tak na šířku dlaně. Ocelová deska vnějších dveří se už s tichým hlukem odsouvala; Venini se rychle nadechl, zadržel dech a sotva se u východu vytvořila dostatečně široká mezera, několika rychlými kroky vystoupil. Obrátil se tváří k objektivu snímací kamery, připraven co chvíli bleskově uzavřít přilbu.
Dorceen seděla uvnitř napjatá jak tětiva luku, aby mohla okamžitě zareagovat. Sledovala první Veniniho kroky, viděla, jak se nadechl, jak opět vydechuje - jeho tvář přitom měla zamyšlený výraz. Pak Venini pomalu zdvihl ruku a odhodil odklápěcí přilbu nazad. S úsměvem zastavil přívod vzduchu a pokynul směrem k lodi. Dorceen ulehčeně sklesla dopředu jako náhle uvolněné pero: vzduch venku se dá dýchat.
Vzápětí na to se androidka snažila co nejrychleji obléknout ochranný oblek. Vzala malý klíček od vnějších dveří kosmického člunu, otevřela vnější i vnitřní dveře dokořán a vystoupila z lodi do jasem naplněného prostoru a postavila se Arleyovi po bok.
"Tak co," řekl, "pořád ještě máš strach?"

"O něco menší, parťáku," odpověděla, ale nespouštěla ruku z pažby zbraně. Rychlý, skoro nepostřehnutelný pohyb jejího palce a redukovaná pistole byla odjištěna.
Cizí tvor se nehýbal.
Venini se pomalu vydal k němu. Dělilo je ještě asi třicet metrů a velké oči šelmy si je oba upřeně prohlížely.
"Co to je za tvora?" šeptala Dorceen. "Vypadá divně, ale nezdá se nebezpečný."
"Je dílem přírody právě tak, jako člověk, v žádném případě tedy není něčím ‚nenormálním', děvče. Těžké bude jenom vzájemné dorozumění, právě vzhledem k okolnostem."
Ruku v ruce kráčeli k měděně se třpytící bytosti. Ještě dvacet kroků dělilo člověka ze Země s jeho průvodkyní od vzpřímeně chodící šelmy s modrou skvrnou na rameni. Dvě navzájem cizí rasy z různých oblastí všehomíra, dvě naprosto nepodobné životní formy stály tu proti sobě a vyčkávavě si hleděly do očí, zvědavy na první reakci protějšku. Krok za krokem se lidé přibližovali k tajemnému tvoru.
Cizinec stál stále nehybně v otevřených dveřích.
Za ním se červenavě blyštěl vrchní oblouk zárubně. Pozemšťan letmo pohlédl za cizince. Zahlédl podivné a cizí přístroje, které se leskly v mihotavém světle.
Cizinec nebyl zlý.
Náhle zasvítily bílé zuby šelmy ostré jak jehly. Dlouhé ruce se zdvihly v nesrozumitelném gestu. Cizí tvor zkřížil obě ruce na prsou a zakýval hlavou.
Co mělo to gesto znamenat? Neměli tušení.
3
Agis shledával, že už dlouho nebude s to Klyta kontrolovat a to znamenalo ohrožení úkolu. Klyt se znovu a znovu osamostatňoval - a potom ničil.
Pustošil zahrady, trhal skály, nechával pršet kameny. Chvíle, kdy Klytovy přirozené vlastnosti nabývaly vrchu, byly stále delší.
Agis byl nemocný, nevyléčitelně nemocný.
Teď přiměl Klyta, aby se rozhlédl. Obrovskou halu jako obvykle zaplavovalo rozptýlené světlo. Všechny přístroje složité, promyšlené techniky běžely díky odborné kontrole a obsluze naprosto spolehlivě. Světelný signál, současně provázený signálem ultrazvukovým, ohlásil nového Cestujícího.
Uprostřed haly dominovala neobyčejně velká skleněná koule. Tucty trubic a kabelových svazků ústily přímo do jejího obalu. Uvnitř koule bylo v této chvíli hluboké vakuum. Klyt seděl pohodlně rozložen ve velkém křesle, které mu současně sloužilo i jako lože a příbytek, a poskytovalo mu veškeré životní potřeby - zábavou počínajíc a jídlem končíc. Křeslo zároveň tvořilo klíčovou součást komplikovaného zařízení ovladatelného nepatrnými pohyby řídících pák. Díky tomu byl Agis ušetřen složitých kontrolních postupů, které by spotřebovaly zbytečně mnoho energie, tolik potřebné k správnému výkonu služby.
Na návěstním informátoru se objevila řádka písmen: NYCTEA.
Křeslo se rychle přesunulo do strany a zastavilo se u jednoho kontrolního bodu. Neobyčejně dlouhé Klytovy prsty spočinuly na tlačítkách určených návěstí. Ruka, jejíž prsty připomínaly nohy pavouka, postupně stlačila tlačítka označená symbolem N, pak Y, C a tak dále.
Ozvalo se množství různých, dávno důvěrně známých zvuků. Nejprve kouli naplnila atmosféra Nyctey, první planety slunce, zvaného Angka. Jiné zařízení ještě jednou překontrolovalo správné složení vzduchu. Teprve pak se rozsvítily příslušné kontrolky.
Automatizovaná komora dopravila na plošinu uvnitř koule nějaký válcovitý předmět a balíček - poselství a stravu pro Cestujícího.
Třetí přístroj se postaral o tlumočení, umožňuje Klytovu hrdlu vydávat zvuky, odpovídající hlasité řeči, která se na Nyctee ještě používala k dorozumívání. Konečně další zařízení připravilo všechno potřebné k zajištění další cesty Cestujícího.
Agis a Klyt byli symbionté.
Klyt byl šelmou. Nejprohnanější a nejostřejší šelmou v celé této galaxii. Kožešina, rychlé reflexy a snadná ovlivnitelnost ho předurčily pro roli vynikajícího hostitele.
Agis byl amorfní hmotou, která nemohla bez hostitele žít. Usídlen na části hostitelova těla, odčerpával mu živné metabolizační látky, pronikl prostřednictvím nervových vláken hostitelova biologického kontrolního systému až do jeho mozkové hmoty a stal se tak jeho nejvyšším pánem, proměňuje šelmu v poslušný nástroj, v otroka. Oba tvorové se dokonale doplňovali.
Pak však Agis onemocněl.
V záchvatech Agisovy nemoci nacházel Klyt znovu svou přirozenost, přirozenost šelmy. Jakmile se Agisova kontrola oslabila, proměnil Klyt zahrady a kraj, plný zvěře, rostlinstva a slunce v divočinu zmítanou bouřemi, rozbujelou džungli v chaotickou změť zkázy. Jen jedno nesměl Agis nikdy dopustit, aby se zkáza dotkla technického zařízení haly. A tak vždy, když cítil, že se blíží záchvat, v němž nebude s to Klyta plně kontrolovat, vyháněl ho z haly dlouhým koridorem hluboko dolů pod halu a biologickým filtrem ven, do zahrad.
Ničím neovládnutá zvůle manipulovala hmotou.
Neřízená, ničivá zběsilost pustošila idylu a zanechávala za sebou jen chaos a požáry, usilovně hašené elektronickými automaty. Chvíle, kdy Klyt řádil až do vyčerpání, se opakovaly stále častěji a intervaly se prodlužovaly. Agis byl opravdu těžce nemocný.
Když se pak Agis probral, jeho myšlenky Klyta opět zkrotily a donutily ho, aby se opět věnoval činnosti haly. Snad aspoň tentokrát dostihne poselství odpovědného, nadřízeného inspektora.

Řídkou, světle šedou mlžnou směs v kouli prosvětlovala ponořená světla. Na kruhovité stupnici se svištěním kmital velký světelný bod. Oznamoval, že Cestující přichází z Druhé stanice, prochází Třetí na Čtvrtou a odtud už bude pokračovat v cestě přímo na Nycteu, svou domovskou planetu.
To zde byla Třetí stanice.
S charakteristickým praskotem se probudil k životu reproduktor tlumočnického zařízení, z prohlubně se automaticky vysunul mikrofon a nastavil se proti okrouhlým ústům Klyta. Přípravy skončily.
Uprostřed koule se objevilo něco, co vypadalo jako hrubě otesaný balvan, porostlý v nepravidelných skvrnách černým mechem.
Agisovi bylo známo, že to je jeden z nejinteligentnějších obyvatel Nyctey, logistik, patrně mimořádně nadaný a důvtipný. Jinak by ho před časem nepozvali na jinou planetu. Splnil svůj úkol a teď se vracel domů.
Balvan promluvil:
"Strážce! Děkuji ti za to, co tys mi umožnil." To byla předepsaná fráze, kterou Cestující vyjadřoval poděkování Strážci stanice. Když se kdysi dávno plénum galaxie rozhodlo protkat svou říši hustou sítí stanic jako amahyll své hnízdo, byli ustanoveni symbionté jako Strážci a spolu s tím plénum dohodlo i zdvořilostní ceremoniál, který závazně platil pro všech tři sta Stanic galaxie.
"Plním jen svou povinnost, Nycteane. Cítíš se dobře?"
"Žiji."
"Připravil jsem ti poselství a stravu na cestu. Obojí je důležité, ale poselství je důležitější. Praví se v něm, že já, Agis, jsem těžce ochořel. Nejsem už déle schopen dokonale kontrolovat svého hostitele. To by mohlo citelně poškodit provoz Stanice. Slib mi, že předáš válec s poselstvím dál."
Balvan se pohnul, vysunul čtyři pseudonohy, jediným pohybem sklouzl po plošině a absorboval kovový válec i balíček.
"To ti můžu slíbit. Tvůj vzduch je dobrý."
Automatické zařízení, naprogramované na všechny řeči galaxie, pracovalo k úplné Agisově spokojenosti. Jen vzácně procházel jeho Stanicí Nycteaňan. Škoda jen, že tyto šedohnědé kolosy neovládaly telepatii - rozhovor tím trpěl.
"Mohu už dále? Stýská se mi po žhavých pláních Nyctey!"
Jediný pohled na stupnice Nycteanovu otázku zodpověděl.
"Ovšem. Připrav se k transportu, Nycteane!"
Když pavoukovitý prst Klyta stiskl vypouštěcí klávesu, ozval se dutý zvuk, zesílil a vzápětí odezněl. Pohled do zpětného zrcátka Agisovi řekl, že koule je prázdná. Naprogramovaná cesta začala a ve vteřině byla koule opět volná pro dalšího Cestujícího. A najednou to přišlo znovu.
Mdloby...!
Agis cítil, že ho opouštějí síly. Zoufale pomalu, jen z donucení předvolil Klyt nějaké spojení a pak, pod tlakem zbytku sil nemocného Agise, sevřel řídící páku křesla. Číše, ze všech stran obestavěná skříněmi s četnými servomechanismy, klesla k podlaze haly, kde se s lehkým pérováním zastavila - šelma vyrazila mohutným skokem z křesla. Klyt se div nepřevalil, jak se smekl na hladké podlaze a hnal se pryč, rozechvělými prsty otevřel spojovací dveře a pádil dolů koridorem k zahradám.
Deset vteřin musel setrvat v biologickém filtru.
Pak se octl na schodišti, které náhle končilo plošinou vznášedla. Jeden mocný skok a šelma dopadla na písek pod plošinou.
Záchvat zuřivého vzteku nabýval na intenzitě.
Kdysi tu nebylo nic, než amorfní hmota, manipulovatelná plasma, ze které se dalo vytvořit cokoli. Větší část Stanice představovala dutina uvnitř pevných ocelových stěn s umělým nebem, na němž se vznášelo umělé slunce. V noci na něm zářily umělé hvězdy. Materiál však mohl být disponován i tak, že představoval skutečné okolí Stanice: rudého obra a vzdálená souhvězdí, jak byla vidět z jedné větve spirály Mléčné dráhy.
Umělý déšť skrápěl umělý písek a ani kroupy nebyly skutečné. Všechno to mohlo být řízeno vůlí Agise, kterou zesilovaly složité přístroje. Svého času měly zahrady s řekou a vodopádem sloužit oddechu modré hmoty v hodinách služebního volna.
Teď se staly posledním prostředkem, který chránil Stanici před úplným zničením.
Klyt se spustil na všechny čtyři, zařval na bílé slunce a začal vymýšlet...
Déšť.
Klytovy myšlenky, zachycené a zesílené povelovou aparaturou, zapůsobily na zařízení vytvářející déšť. Slunce zmizelo za černými, kopulovitými mračny, jež se záhy spojily v jednolitý mrakový příkrov se sírově žlutým nádechem. Přihnal se bouřlivý vítr, serval listy z větví a odnášel je ve vířivém klubku kamsi pryč. Pak se spustil déšť. Obrovské kapky padaly šikmo dolů, hnány větrem letěly vzduchem téměř vodorovně, probíjely díry do listů a přerážely stébla trav. Potok se rozvodnil a velká voda pustošila břehy. Silný, pravěký liják bičoval kraj a spousty vod ničily namáhavě vybudované dílo.
Blesky! vymýšlel si Klyt.
Bílý snop světla jako by rozštěpil Stanici ve dví. Trhavě sjel s oblohy a vlil se do vrcholu rozkývaného stromu se zelenými větvemi, divoce zmítanými větrem. Strom se roztrhl od vršku po kořeny a začal doutnat... vzduch se naplnil pachem spáleniny a kouřem.
Krupobití?
Ano!
Padající kroupy se odrážely od tvrdé kožešiny bestie a poskakovaly po zemi. Klyt řval, jako by chtěl přehlušit hluk

hromu, jehož hlomoz rozechvíval ocelový kolos. Kroupy bily i do měkké hmoty Agise, ale modrá bytost už necítila bolest. Snad už to by!a agónie, neboť Agis nepodnikl nejmenší pokus, aby zarazil Klytovo šílené řádění.
Oheň, rudá zář, plameny, praskot... Kouř!
Slunce najednou zaplálo nemilosrdným žárem a déšť se v několika minutách odpařil v bílých obláčcích, mraky na obloze se rozpustily. Nebe zazářilo jasnou, průzračnou modří barvy ocele. Vítr s sebou přinášel žár, v němž se kožešina bestie začala připalovat. Stébla vadla, mech nakrátko rozkvetl, aby byl vzápětí žárem spálen na prach. Vzduch doslova praštěl, jak byl nabit elektřinou. Sinavý blesk zapálil savanu. Ozval se šílený řev.
I když velkým zvířatům nemohlo téměř nic nahnat strach, ohně se bála. Panika zachvátila stádo a hnala je pryč černým údolím za močálem, přes spálené pruhy savany a pak hlouběji do lesa. S praskotem se lámaly kmeny, z mladých dřevin zbyly jen třísky. Široká ulice naprosté zkázy označovala cestu stáda. Rozpálené projektory pracovaly bez jakékoli kontroly a Agis stále ještě zůstával v hlubokém bezvědomí.
Mračna kouře přinutila stádo ke změně směru. Šedomodrá těla gigantů vydávala hluk, s jakým pracují silová pole, využívající sluneční energie k ochraně Stanice před blížícími se meteory. Před vedoucím býkem sjel do země blesk, zvíře prudce změnilo směr a hlučně se blížilo, následováno stádem, k písečné ploše. Klyt vycenil tesáky a z hrdla šelmy se vydralo chraplavé zařvání.
Taková nenávist se hned tak nevidí!
Touha ničit hnala Klyta až k sebezničení. Zvíře bylo mimo veškerou kontrolu. Stádo se převalilo jen několik metrů vedle Klyta zpět do hloubky zničené zahrady. Savana hořela. Z ohnivé stěny se šířil ohlušující praskot. Horký vítr požár jen ještě povzbuzoval. Zahrady se proměnily v chaos.
Agis se zvolna probouzel k vědomí a s ním oživly i dosud nečinné detektory, zaznamenaly žár a dotázaly se komputeru. Náhlý liják uhasil savanu a vzduch se naplnil horkou mlhou.
Klyt se těžkopádně zdvihl, potřásl hlavou a setřel z měďnaté srsti pevně připečený horký písek. Modrá, hmota na jeho rameni začala prudce pulsovat ve snaze získat z krevního oběhu savce výživné látky k obnovení vlastních sil. Mozek bestie byl opět spoután rozumem. Agis obnovil kontrolu nad Klytem; bylo to jako uzdravení po dlouhé, těžké nemoci. Dnešní záchvat byl už dvacátý a každý přicházel nenadáleji a zákeřněji.
K smrti zemdlený Klyt bojoval proti únavě. V posledních dvou hodinách spotřeboval veškerou svou životní energii, aby vyzuřil svou nikým nekontrolovanou zlobu a posedlost ničením. Teď byl vyčerpán. V jeho oslabeném vědomí se objevovala prchavá, ale přesná představa brlohu z větví, trávy a písku, symbol tepla, ticha a spánku. Agis to věděl, ale s krutým zadostiučiněním dirigoval svého hostitele neúprosně k biofiltru, nechal ho přetrpět očistný proces a pak ho přiměl, aby se na zpola ochromených nohou plazil koridorem zpátky k hale.
Konečně dorazili k cíli.
Symbionté se usadili v křesle, nechali se vynést do výše a připojili se na vyživovací okruh. Během dlouhého a pečlivého naprogramovaného oběda se Klyt opět natolik zotavil, že mohl uskutečnit spojení a pohovořit s procházejícím Nacareyňanem. Pak se pohroužil v neklidný polospánek, z něhož se mohl kdykoli probudit.
A potom postřehly Klytovy rozespalé oči signál...
Příliš mnoho času už uplynulo v marném čekání. Poselství, mnohokrát rozmnožené a svěřované nejméně každému druhému Cestujícímu se zřejmě dosud nedostalo do pravých rukou. Agis se nemohl dočkat chvíle, kdy se před ním rozsvítí návěst Agissy, oznamující příchod krajana, jenž převezme kontrolu Klyta a zaručí řádný výkon svěřených povinností. Neboť Agis je svým povinnostem neobyčejně věrný.
Kdesi mimo Stanici, na samém okraji rudého slunce se objevilo něco kovového. Agis tím směrem postupně odeslal tři průzkumné sondy, které ihned vyrazily vysokou rychlostí k cíli. Přilnuly k neznámému objektu, přesně ho proměřily, analyzovaly povrch protáhlého kovového tělesa a okny pátraly v jeho nitru. Shromážděné záznamy naplnily paměťové zásobníky a pozorovací sondy se stejně rychle vrátily zpět, vklouzly do dlouhého tunelu, kde předaly obsah paměťových zásobníků počítači Stanice.
Energie proudila jednotlivými okruhy počítače, spínala a rozpínala relátka a nakonec se proměnila v široké pásy popsané nečitelným písmem. Agis zase začal doufat.
Zapojil mírný gravitační paprsek, který měl cizí loď přitáhnout ke Stanici. Přibližování mělo být tak pomalé, aby na lodi nevzniklo podezření dřív, než bude silové pole dostatečně mocné, aby z něho nebylo úniku.
V kovovém tělese se pohybovali dva vzpřímeně chodící tvorové. Stavba jejich těl i charakter pohybů nasvědčovaly, že jsou to zřejmě savci s podivuhodnými schopnostmi. Agis mučil svůj mozek - ne, mučil sám sebe, neboť nebyl nic víc a nic míň než právě mozek - přemýšlením, zda tyto dvounožce zná. Marně. Pak zadal stejnou otázku počítači. Odpověděl: "Ne!"
Tedy dva neznámí, inteligentní savci.
Ovládali telepatii?
Pozorovací sondy to popíraly. Zjistily jenom nekonečně jemné chvění, které se šířilo kolem obou cizinců, kdykoli se jejich ústa pohnula, šlo tedy o akustické komunikování. Agis byl nezávislý telepat; potřeboval proto mít v této věci jasno. Ano, přitáhne oba cizince ke Stanici, uzavře jejich loď v přistávací komoře a požádá je, aby převzali roli Strážců stanice, dokud nepřijde z Agissy jeho nástupce. To bylo životně důležité. Bude-li Stanice zničena, vážně to poškodí celý nervový systém galaxie. Opravářská skupina se sem nedostane jinak než kosmickou lodí. A to trvá léta, přinejmenším...
Čím se cizinci živí?
Počítač odpověděl projekcí barevného a plastického obrazu, který Klytovy oči přetlumočily mozku, kde Agis nalezl příslušné informace. Potrava, kterou potřebují, se tedy dá na Stanici připravit.
Byli dost inteligentní, aby mohli být Strážci?

Na tuto otázku si Agis odpověděl sám. Žádná rasa se nemohla tak najednou vynořit z nadnormálního prostoru v těchto končinách a v tak nepatrné lodi, aniž před tím dospěla na značně vysokou úroveň technologie. Členové posádky museli být mimořádně nadaní, neboť jinak by nemohli postavit takovou kosmickou loď a nemohli by s ní ani letět.
Ano, Agis jim přednese svou žádost!
Silný pocit radosti a znovu probuzeného optimismu rozechvěl modrou mozkovou bytost. Pavoukovitými prsty Klyta zesílila přitažlivé pole a s jí vlastní trpělivostí vyčkávala, až se člun přiblíží natolik, aby mohl být zajat. Čas šel dál. Konečně se člun octl tam, kde ho chtěl Agis mít. Cizinci se ani nepokusili o obranu, buď byli zaskočeni, anebo zvědaví, nebo trpěliví. Tři Klytovy prsty, které po celou dobu přibližování cizí lodi číhaly na zaměřovači hypnoejektoru, se pomalu odtáhly. Když se konečně uzavřela těžká vrata obrovité koule a na kontrolní desce zhasla příslušná kontrolní světla, křeslo se sneslo dolů k podlaze haly.
Klyt, plně kontrolován modrým mozkovým tvorem, přešel napříč kruhovou podlahou haly, vyskákal po stupních krátkého schodiště, otevřel úzké dveře a vešel do jednoho z prstencovitých koridorů, probíhajících mezi několikanásobně chráněnými sály a vnějšími stěnami Stanice. Pak pomalu sešel lehce klesající chodbou, zahnul ostře doprava, pozoruje co chvíli stupnici analyzátoru vzduchu: všude se nacházel na kyslík bohatý vzduch jeho rodné planety, ležící daleko na vnějším okraji Mléčné dráhy.
Automatický systém přechodové komory se Klyta ujal, dopravil ho dále a nakonec ho propustil klenutým portálem do přistávací komory. Ocelová krychle byla naplněna příjemným světlem.
Uprostřed nehybně spočíval kosmický člun, jehož technické tvary nepostrádaly jistou krásu. Agisovi vzdáleně připomenul jednoho obyvatele hlubokých moří Agissy. Člun dosud nejevil známky života. Krychlová komora se zatím rychle naplnila kyslíkovou atmosférou.
Klyt se zastavil na prahu a Agis vyčkával s ním.
Když konečně jeden z neznámých tvorů vyzkoušel vzduch a shledal, že se dá dýchat, Agis opět nabyl klidu. Ukázalo se, že obě bytosti tvoří pár, neboť cestou k jako měď planoucí postavě Klyta se navzájem spojily svými manipulačními údy. Teď si Agis povšiml, že Klyt je menší než cizinci. Agis vyčkával, dokud cizinci nestanuli těsně před Klytem. Potom Klyt pod Agisovým dohledem zvolna vztáhl jednu ze svých předních okončetin a položil svých sedm pavoukovitých prstů na ramena většího z obou neznámých.
To byla chvíle, na kterou Agis tak čekal.
Přemýšlel: "Jsem Strážce této stanice a potřebuju vás, Jste telepaté?"
Odpovědělo mu jen mlčení.
Těsný kontakt s cizí životní formou a senzitivní chvění neznámého prozradilo vysoce organizovanému a specializovanému Agisovi, že neznámí jsou zmateni a jeho myšlenkám nerozumějí. Soustředil se proto k jediné myšlence, kterou se pokusil adresovat jen a jen jim: "Mluvím svými myšlenkami. Vy mluvíte hlasitou řečí. Tak mluvte, budu vám rozumět. Kdo jste?"
Náhlé porozumění zasvitlo v očích obou tvorů. Temný, mužný hlas odpověděl: "Přicházíme ze světa, který leží tak daleko, že světlo sem dorazí až za padesát let. Nazýváme tu planetu Zemí. Kdo jsi ty?"
"Jsem Agis."
"Nerozumím ti, ale tvé myšlenky zachycuju jasně a zřetelně."
Klyt kývl hlavou, ale jinak se nepohnul ani o milimetr.
"Mohu si tvé myšlenky přeložit jen tehdy, když mluvíš. Neboť tehdy myslíš jasně. Vy nejste telepaté?"
"Ne, naše řeč je hlasitá, akustická."
"Potřebuju vás, bytosti z planety Země."
"Proč?" zeptal se muž, oblečený v lehký kosmický oblek - Agis si vzpomněl, že podobný oděv viděl kdysi na kosmonautech jakési cizí civilizace, když vystoupili z opravářské lodi. Jinak planeťané galaktického pléna nikdy ochranný oděv nepotřebovali.
"Jsem těžce nemocný a už dlouho čekám na vystřídání. Abyste pochopili, nepokládejte mě za tu rudou postavu před vámi, jsem jen ten modrý výrůstek na jejím rameni."
Pohledy čtyř očí se soustředily na přilbovitém výběžku ramene, přidržujícím se dvěma hadrovitými chapadly.
"A co od nás chceš?"
"Abyste převzali můj úkol, dokud nepřijde vystřídání nebo kontrola. Čeká vás bohatá odměna. Souhlasíte?"
"Ale vždyť ty vypadáš docela zdravě, nezdá se nám, že bys byl neschopný," říkali - mysleli - oba současně.
"Jseš upřímný? Co když nás chceš zajmout a třeba pitvat?" pokračoval v otázce muž z páru před ním. A s obsahem jeho slov se do Agisova vědomí promítly sice slabé, ale přesto výrazné symptomy veselí.
"Vy zřejmě ještě znáte pojmy jako je válka, násilí a podobně? Kdybych chtěl, mohl jsem vás zničit už před několika hodinami," prohlásil Agis vážně.
Muž se otočil k ženě, která byla postavou o něco menší. "Vidíš, parťačko? Neříkal jsem to?! To čertisko se s námi nechce zřejmě jen pobavit, chudáček, potřebuje naši pomoc. Co pro tebe můžeme udělat?"
Trvalo deset minut, než oba cizinci pochopili funkci gigantické koule poblíž Aldebaranu, jaké myšlenky zaměstnávají tuto modroměděnou bytost a co znamená řídit tuto Stanici.
"Hmm," protáhl zdlouhavě Venini, "tys tedy Strážce, který pečuje o Cestující, aby v pořádku dorazili a pokračovali pak v cestě. Je to tedy spíš tranzitní stanice?"
"Ano, správně. A já jsem těžce nemocný. Co chvíli se může to zvíře před vámi, můj nástroj, proměnit v zuřivou bestii, kterou ve skutečnosti je. A mohlo by se stát, že zničí zařízení, kterým se zajišťuje doprava cestujících. Tím by z mohutné sítě dopravních spojů vypadl jeden důležitý uzel. Chceš tu práci převzít?"

"Dřív ne, dokud se nedovím všechno a dokud neuvidím Stanici," odpověděl Arley Venini. "Kromě toho, není právě slušné, nechávat návštěvu postávat ve vstupní komoře."
Myšlenky, které ho vzápětí doslova zavalily, byly plny živé a upřímné lítosti. Konečně Venini Agise požádal, aby s těmi omluvami přestal. Bytost před ním se otočila, pokynula mu a podivně klouzavým pohybem vešla do širokého koridoru.
"Už dva aeony jsem neměl opravdové hosty," vysvětloval Agis. "Pojďte, prosím, se mnou, všechno vám ukáži a vysvětlím, dokud ještě mám čas a možnost."
Následovali ho.
Začalo velké dobrodružství Arleye Veniniho na Stanici v těsném sousedství rudého obra Aldebaranu.

Stanuli téměř v samém středu ocelové polokoule. Velký sál tranzitní stanice byl prostě technickou senzací - i pro oba Pozemšťany, kteří vyrostli obklopeni nejpodivuhodnějšími divy pozemské techniky.
Uprostřed sálu se na jakémsi pódiu tyčila skleněná koule a kolem dokola podél stěn se nacházely konkávně tvarované přístrojové panely, dosažitelné z automaticky se vznášejícího křesla. Sál zaplavovalo měkké žluté světlo. Dotyk jako měď lesklé ruky s pavoukovitými prsty zprostředkovával spojení z mozku do mozku. Všechno, co Pozemšťané řekli a nač Agis pomyslel, bylo jim navzájem jasné. Rozuměli si, i když Pozemšťané mnohdy nechápali.
"Tak si to zopakujme," navrhl Arley Vemni a pevněji stiskl ruku androidky; oba měli svlečené rukavice. A Dorceenina pravička stále ještě spočívala na pažbě pistole.
"Ještě jednou: čemu slouží všechny ty přístroje, Agisi?"
Agisovy myšlenky odpověděly: "Jsem nemocný - mám málo času - musíme se omezit jen na to hlavní... Tahle černá koule je součástí sítě, která pokrývá celou zdejší oblast Mléčné dráhy. V této síti se dá dopravovat jak materiál, tak i živí tvorové a také se to dělá. Cestující nejprve oznámí směr cesty, a pak přeskočí prostorem ze Stanice do Stanice jako jiskra od kontaktu ke kontaktu."
"Kolik je takových tranzitních stanic?" zajímala se Dorceen.
Klytovy oči na ní utkvěly bezvýrazným pohledem. Vlastní inteligence zvířete byla jen nepatrná a symbióza už nebyla tak dokonalá, aby Agis dokázal kontrolovat výraz očí a jejich nejbližšího okolí, na to už byl příliš slabý.
"Pokud souhlasí moje poslední informace, pak má síť kolem tří set Stanic," odpověděl Agis myšlenkami na Dorceenin dotaz.
"Všechny se vznášejí ve vesmíru?"
"Ne. Jen asi polovina. Ostatní jsou rozmístěny na jednotlivých světech, které však mají ještě samostatnou tranzitní síť, jsou-li součástí většího planetárního systému. Černé koule zprostředkovávají výlučně mezihvězdnou dopravu. A teď, když jsem tak těžce nemocný, musíme..."
Arley zdvihl ruku. "Ty žiješ v symbióze s Klytem jako bytost nadaná rozumem, ale neschopná jakékoli manipulace?"
"Ano. Správně. Klyt je ve své vlasti pokládán za jednu z nejinteligentnějších a nejrychlejších šelem. Proto byl vybrán, aby nám sloužil jako nástroj. Teď není na žádné z tří set Stanic nic, co by naše partnerství předčilo. Jenomže, když jsem onemocněl..."
Dorceen najednou vpadla Agisovi do myšlenek otázkou: "A nemohl jsi včas sehnat za sebe náhradu? Myslela jsem si, že tak dokonalá organizace bude dbát, aby všichni plnili své povinnosti a bude se snažit vystříhat jakéhokoli rizika. Nemohl jsi poslat zprávu o svém onemocnění a tím se zprostit odpovědnosti?"
"Jistě. Poslal jsem nejedno poselství Inspektorovi. Nedovedu si vysvětlit, že sem ještě nikdo nepřišel. Kdyby se najednou Klyt osamostatnil, mohl by zničit cenné zařízení a to by znamenalo zkázu celé Stanice. Zatím se vždy ještě mohl vybít ze své zuřivosti v zahradách, kam jsem ho stačil zahnat dřív, než se zcela vymanil z mé kontroly."
"V zahradách?" V Arleyově obličeji se objevil výraz překvapení a pochybností.
"Ano. Jsou to variabilní zahrady. Řeknu ti, kde jsou a jak se řídí."
"Rozuměla jsem dobře? Variabilní zahrady? Co to má být?" bleskově se zeptala androidka.
Trpělivé gesto kostnaté Klytovy tlapy odmítlo vysvětlení: "Později!" pravila myšlenka.
Šedovlasý muž a štíhlá dívka se podívali jeden na druhého.
"Tohle je klasická situace, která nás zřejmě hodlá donutit k rozhodnutí. Co ty si o tom všem myslíš?" zeptal se Venini.
"Chtěl jsi dobrodružství, parťáku," odpověděla, "tak tady ho máš. Rozhodni sám, co uděláme - já jsem svolná se vším. Mám to o to snazší, že jsem rozhodnutá vrátit se jen a jen s tebou a proto s tebou zůstanu, ať se děje co děje."
"Tomuhle se říká opravdová loajalita zaměstnance," šklíbil se Venini. "Všechno, jen ne stávku!"
"Ano, ano," uvažoval Agis, nechápaje, o čem ti dva vlastně mluví.
"Tak poslyš, Agisi," řekl Venini táhle, hluboce se nadechnuv, "řekni mi, co mi chceš říct; jsem připraven ti pomoct. A tenhle roztomilý exemplář našeho třetího pohlaví mě přitom bude obětavě podporovat."
"Oh, vy jste snad polysexuální?"
Oba se hlasitě zasmáli: "To taky...!"
Venini suše polkl: "Vysvětli nám tedy, co máme dělat."
"Začneme od techniky... Nebo ne, použijeme lepší metody."
Venini se zarazil, ale v tom už Agisovy myšlenky vysvětlovaly: "Mám tady vyučovací stroj. Sám studuju s jeho pomocí, když mám chuť a náladu. Vaše mozky jsou organické jako můj, můžete proto použít této techniky také. Položím vám kolem čela zářič a stroj vám předá všechny technické údaje. Po lekci už byste mohli Stanici klidně obsluhovat, ale musíte ještě získat cvik delší praxí, to je stejné, jako všude jinde, to snad znáte?"
"Známe, a velice dobře," zasmála se Dorceen.
Klyt sňal ruku z Arleyova ramene a následován oběma Pozemšťany opustil sál dveřmi uprostřed jedné přístrojové

stěny. Za ní se nacházely obytné prostory Stanice, navržené snad pro každou existující civilizaci, jenom ne pro Pozemšťany. Arley i Dorceen si s údivem prohlíželi cizí ornamenty, cizí nábytek, cizí zařízení... Šlo to rychleji a snadněji než si představovali.
Klyt, pohybující se po kovové podlaze jako narudlý stín od skříně ke skříni, vykouzlil pojednou uprostřed jednoho z pokojů dva kusy nábytku, které připomínaly židle a pokynem vyzval Pozemšťany, aby na ně usedli. Udělali to. Pak jim horké, pavoukovité prsty připevnily na čela pásy z neznámého, velmi chladného materiálu; měli pocit, že se jim do kůže pod vlasy zabodává tisíce maličkých jehel. Pak Klyt rozvinul spojovací kabel a roztočily se světelné kotouče na stěně.
"Zavři oči, prosím," přikazovala Agisova myšlenka.
"Ano."
"Mysli na bílou kouli, otáčející se v černé prázdnotě. Na nic jiného."
Mysleli na malou bílou kouli a náhle jejich mozek zaplavil světelný vjem. Vlny jakýchsi impulsů, které samy o sobě nic neznamenaly, se přelévaly jejich vědomím, vnikaly do něho stále hlouběji a soustřeďovaly se podél asociačních spojů. V několika minutách byli plni cizích znalostí, ovládli techniku, kterou v životě nepoznali a postupně získávali další poučky a definice. Cizí technologie a základní pojmy cizí matematiky, jinak lidským rozumem nezvládnutelné, jakoby se vsákly do jejich mozků. Jako příboj z neuvěřitelně cizích břehů smetaly vlny impulsů přežilý euklidovský řád představ o světě a prorážely hráze jejich starého rozumu - a všechno to se dělo tiše, aniž to Pozemšťané pozorovali.
Právě tak nepozorovali, jak blízko kolem nich přešla smrt.
Probudili se, a netušili nic zlého.
Až když si nutnost vyžádala, aby použili cizí techniky, zjistili, co vlastně se dělo. Čas běžel...
...a Agis prožíval tichý, nelítostný boj.
Kontrola Klyta byla opět ohrožena. Nový záchvat se sápal po modrém mozku na rameni šelmy. Impulsy vyučovacího stroje dál bez překážky plynuly do mozků Pozemšťanů. Oba byli při vědomí, ale nehýbali se. A oči měděně zbarvené bestie pátraly kolem, hledaly, na čem si vylít zlost, kterou v sobě zvíře nastřádalo od posledního Agisova záchvatu. Události dospěly k svému vrcholu, aniž o tom Dorceen či Venini měli ponětí. Ale současně s ovládnutím cizí techniky osvětlil se jim i pojem "dokonalá kontrola" a možná nebezpečí v případě jejího selhání.
Probudili se úplně.
Venini líně a unaveně mžoural po okolí. Trochu ho bolela hlava a měl hlad a žízeň, hlavně žízeň. V hrdle a v ústech měl nepříjemně sucho. Otevřel oči dokořán, podíval se před sebe a pohledem sklouzl po stěně, kde se nacházel kouzelný obraz Koghny II.
Teď věděl...
Za ním se ozvalo chraplavé zavytí. Dorceen vyskočila, jako by ji něco uštklo. Teď, když věděla všechno, co potřebovali vědět, rázem pochopila: selhala kontrola. Hrozilo nebezpečí, že nemocný Agis ztratí možnost ovládat Klyta svou inteligencí a Klyt zcela podlehne primitivním pudům šelmy.
Vzteklost už začíná propukat, přirozená zloba a pud ničit si už dokonce našly svůj cíl: Dva cizí tvory.
"Venini!" vykřikla Dorceen, seskočila ze židle a trhnutím Venineho zdvihla. Paže androidky, jíž elektronický pohon dodával sílu, kterou předčila možnosti lidských údů, téměř vyhodila reklamního agenta do výše. A v téže vteřině vytrhla androidka z pouzdra zbraň.
"Ano?" zasténal muž a rozhlédl se kolem sebe. Nebyl ještě zcela pánem svého rozumu a svalů. Přidržoval se opěradla židle a teď také spatřil Klyta, jenž se krčil na všech čtyřech v koutě místnosti a byl plný zloby. Modrá hmota změnila podobu, byla teď jako splasklý balón. Amorfní hmota se zvolna smršťovala a ztrácela barvu. Zdálo se, že Agis umírá.
Klytovy uvolněné svaly se napjaly - zvíře se chystalo ke skoku.
Dorceenina redukovaná pistole vyštěkla a vyhodila rozpálenou nábojnici. V podlaze se objevila vroucí, žhavá bublina. Materiál podlahové krytiny se rozložil a jedovaté zplodiny vnikly do nozder šelmy. Teď i Venini sáhl po zbrani a odjistil ji.
"Uhni!" vykřikl.
Odskočili nalevo i napravo ke stěně. Židle se překotily, když zvíře vyrazilo ze svého místa. Jeho skok byl rychlejší a delší, než jakého kdy byli Pozemšťané svědky. Prolétlo mezi nimi jako měděný blesk a neuvěřitelnou rychlostí zmizelo v otevřených dveřích. Venini mířil s rozvahou, zatímco Dorceen impulsivně vyslala za Klytem tři výstřely. Exploze magnetických střel spálily část úzkého koridoru, částečně zasáhly i Klyta, ale neuškodily mu.
Když se tvor za okamžik zastavil a vzpřímil, stiskl Venini. Jeho zbraň zahřměla, lehce sebou škubla zpátky a střela zasáhla. Roztržený Klyt poklesl na zadní nohy, pak se však trochu vzpamatoval a jediným skokem zmizel. Venini se vyřítil z místnosti.
"Za ním, Dorceen!" volal hlasitě. "Musíme ho dostat dřív, než způsobí nějaké neštěstí."
Arley sklouzl na konec krátkého koridoru, prudce se otočil a koutkem oka zahlédl, že zvíře míří k nějakým dveřím na protilehlé straně haly. Střílet nechtěl, aby nepoškodil cenné informační bloky, nacházející se po obou stranách dveří. Znovu se rozběhl, rychle se propletl mezi strojními základy a dostal se na druhou stranu haly právě ve chvíli, kdy Klyt přímo před ním zmizel v jedné příčné štole.
Výstřel, který za ním v běhu poslal, minul.
Za Veninim přispěchala Dorceen. Jedinečný mechanismus androidky pracoval na plné obrátky; štíhlá dívka hravě předběhla Veniniho a zarazila se až na jeho zvolání: "Doprava!" Dvacet metrů před Pozemšťanem zmizela dívka v příčné štole. Zaduněly výstřely. Slyšel řinčení vyhozených nábojnic a v duchu je viděl, jak se horké a kouřící válejí po podlaze.
O dvě minuty později pochopili, že v prvním kole podlehli. Těžce zraněnému Klytovi se podařilo dostihnout zahrady. Když za sebou Venini a Dorceen uzavřeli těžké dveře oddělující technickou část Stanice od zahrad, přistoupili pomalu k

plošině vznášedla.
"To je úžasné!" bylo jediné, nač se Venini zmohl. Oba v úžase stanuli na okraji plošiny a pozorovali scenérii, která se rozkládala pod a nad nimi.
Nad hlavami se jim klenula polokoule o průměru asi čtyři tisíce metrů, plná ostré modře pozdně odpoledního nebe. Zářivě bílá koule, podobná slunci, vznášela se nízko nad horizontem. A u nohou se jim rozprostírala divoká krajina, jaká patrně převládala na Zemi v obdob! eocénu - lesy, savany, řeka a malé ostrůvky červenošedého písku.
"Variabilní zahrady," poznamenal polohlasně Venini, jako by se bál, že hluk jeho slov vyprovokuje bestii k zákeřnému skoku. "Všechno je jen amorfní materiál, který se dá pomocí projektorů proměnit ve všechno, co si může myslící mozek představit. Budeme-li chtít tady Klyta dostat, čeká nás ještě hodně starostí."
"Já vím, milý Venini, jak velice si ceníš výhod správné brunety. Jenomže... tady ti ješitnost moc neprospěje. Není tu, kdo by tě obdivoval, jenom já."
"To mi úplně stačí, děvče," odvětil Venini pomalu.
"Těší mě. - Co teď?"
Venini se přemýšlivě poškrábal za krkem, pak odstrčil přilbu lehkého kosmického oděvu, a řekl: "Klyt tohle území zná. Může pomocí snímače myšlenek rozpoutat menší přírodní katastrofu a skrýt se."
"Tomu můžeme zabránit," připomněla Dorceen,
Venini pátral v paměti. Instrukční cívka modré mozkové bytosti obsahovala všechny podrobnosti, potřebné k zajištění bezvadného chodu Stanice. Informovala je též o všech možnostech eventuálního zničení Stanice. Dalo by se říci: dokonalý návod k použití - pojem Klyt v něm byl probrán po všech stránkách.
"Vrátíme se a nastavíme všechny projektory na nulu. Nebo ještě lépe, na poušť. Zastavíme slunce, abychom měli dost světla. Pak spustím vznášedlo a podrobí-li se našemu řízení, pomůže nám zvíře rychleji najít. Dveře za našimi zády bychom měli zavřít a zapečetit, tak nebude moci Klyt vniknout do nitra Stanice. Jasné?"
"Říkáš jen to, co si myslím i já, parťačko," prohlásil Venini. "Pojď, pokusíme se najít povelovou ústřednu projektorů!"
Opustili plošinu, zastrčili závoru těžkých dveří a svěřili se komplikovanému mechanismu biofiltru.
Po křivolakém schodišti, uzpůsobeném Klytovým tlapám, došli k ústředně. Její zařízení jim ovšem připadalo ještě trochu cizí, ještě nestačili plně přizpůsobit navyklé představy novým znalostem. Oběma však pomohlo, že lidé od reklamy nejsou příliš zvyklí myslet jen ve vyježděných kolejích konvenčních postupů. Poměrně brzy vymezili z množství regulátorů jednotlivé sektory.
Jeden regulátor řídil rychlost slunečního oběhu a charakter hvězdné projekce. Jiné ovládaly bouři a vítr, déšť a rychlost říčního toku. Spojení s ultracitlivými anténami, zachycujícími mentální stav bytosti, nacházející se v zahradách, bylo přímo přetížené. Klyt se skryl v zahradách a soptil zběsilostí.
Odpojili antény a v zahradách zůstalo všechno v původním stavu. Pak se najednou slunce pohnulo obráceně, smýklo se po umělém nebi a stanulo nehybně na vrcholu své dráhy, jako anachronický technický důkaz, že všechny světy nemusí vždy odpovídat koperníkovské představě. Tady na Černé planetě se slunce otáčelo kolem nehybné země - Venini se sám musel zasmát této absurdní asociaci.
Jednu sérii regulátorů nastavili na nulu.
Regulátory měly podobu malých čtverečků, vyrobených z materiálu, jenž připomínal nějakou plastickou hmotu. Pohybovaly se v kruhovitých výřezech tabelatury ovládacího pultu. Velké, konkávně zakřivené parabolické stínítko se rozzářilo a objevil se na něm neutěšený obraz.
Zahrady se v okamžení proměnily v poušť. Nad dokonalým kruhem o průměru kolem čtyř kilometrů stálo nelítostné slunce. Nikde nebylo kousek stínu.
Kdesi v dálce zpozorovali Pozemšťané pohybující se skvrnu: to byl Klyt. Prchal, plný zmatku a zuřivého vzteku. Pádil neustále kolem hladké stěny, která se najednou objevila beze všech iluzí v celé své nahotě i s kruhovitými výstupky neobyčejně variabilních projektorů.
"Pojď," pobízela Dorceen Arleye, nabíjejíc zbraň. "Musíme tu bestii dostat dřív, než zase něco provede. Nebudu mít klid, dokud nás bude Klyt ohrožovat svou existencí."
Venini přikývl. Ale namítl: "Přišli jsme sem a Agisovy nesnáze nás doslova zaskočily. A teď má být naším prvním činem ničení? Nějak se mi to nezdá. Jen aby se nám to nevymstilo!"
"Já tě nepoznávám, Arleyi," divila se Dorceen a nežertovala. "Ty, takový byznysmen, vždycky bez skrupulí a najednou máš zábrany?"
"Kdykoli jsem s někým jednal beze všech skrupulí, měl jsem proti sobě jen lidi, dospělé lidi. Ale když jde o děti, partnery nebo zvířata, mám vždycky spoustu skrupulí. Vidělas mě snad někdy jít na lov? Tím nechci říct, že si rád nepochutnám na šťavnatém steaku. Mimochodem, to mi připomnělo další vymoženosti této planety. Ale to až potom!"
Dorceen opět otevřela těžké dveře.
"Správně," přisvědčila, "až potom. Něco pak pro nás připravím."
"Jednou, když jsem měl ještě ctít rákosku svého poručníka, často se mě ptával, kdykoli jsme se náhodou setkali: ‚Jíš ty někdy něco teplého?' A na to jsem si musel vzpomenout zrovna teď, děvče." Venini se zamyšleně usmál: "Tak dobrá," a rozhodně pokračoval, "nejdřív trochu střílení do terče, a pak jídlo."
"Teplé jídlo!" doplnila Dorceen skoro jako opravdová žena a sáhla na řízení plošiny. Kovové cvaknutí ohlásilo, že magnetické čelisti plošinu uvolnily. Kovový kotouč o průměru dvanáct metrů se začal vznášet, trochu se prohýbaje, aby se vzápětí dal do pohybu a rychle letěl teplým vzduchem za malým stínem, jenž ještě stále prchal podél stěny, plný vystupňovaného vzteku.
"Támhle je!" vykřikl Venini, zacláněje si rukou oči, a ukázal doleva. Dorceen lehce přikývla a stočila kotouč tím směrem. Kotouč klouzal vzduchem rovnoměrnou rychlostí asi deset metrů nad pískem pouště a neúprosně pronásledoval stín

měděné bytosti.
Venini se snažil mířit co nejpečlivěji. Nenáviděl zbytečná jatka. Konečně štěkly tři výstřely. Klytovo tělo, sebou škublo pod údery střel a zarylo se do písku. Z tlamy vyrazil horký, smrdutý dech, v němž to páchlo smrtí. Rudé oči bestie strnule zíraly na dvě postavy, sedící s namířenými zbraněmi na okraji kotouče. Pak světla zvířete pohasla.
"Konec!" řekla Dorceen.
"Ano," těžce přikývl Venini. "Mám pocit, že budeme muset mluvit sami, až přijde Inspektor - a bude to řeč obhajoby."
"Právě toho jsem se obávala od chvíle, co se Klyt osamostatnil."
"Skončeme to," navrhl Venini a pokynul Dorceen, aby spustila plošinu níže. Okraj kotouče se zaryl do chladnoucího písku jako lopata, posunul se trochu dopředu, až podebral zdechlinu šelmy. Teď teprve Pozemšťané ucítili pach zvířete, rozumová kontrola zřejmě blokovala i činnost pachových žláz. Zápach, těžký a intenzívní jako mošus, štípal v nose. Plošina se neznatelně rozechvěla, zbavujíc se tak nákladu písku a těsně nad zemí odlétla napříč pouští. Na protější straně písečné pláně čekaly magnetické čelisti, které přidržovaly vznášedlo v parkovací poloze. Krátce po přistání kotouče přivolal Venini velký, samočinný vůz s ložnou plochou velikosti stolu. Vzpomněl si na jeho stanoviště díky své nové paměti. S pomocí androidky vyzdvihl těžké Klytovo tělo na plošinu vozu; písek, pokrývající bok mršiny se sypal na zem.
"Co s ním?" zeptala se Dorceen, otírajíc si čelo.
Venini chvíli uvažoval. "V předposledním příčném koridoru je několik prázdných kobek s chladicím zařízením. Uložme mrtvé zvíře tam. Jednou ho možná budeme potřebovat jako důkaz, že to, co jsme právě udělali, jsme udělat museli."
"Taky si myslím, parťáku," odpověděla androidka.
Vůz s mrtvým Klytem projížděl průnikem a přesně ve chvíli, kdy přejel hranici zahrad, ukázala Dorceen, která šla vzadu těsně vedle kluznic, na zdechlinu.
"Co je?" zajímal se Arley,
"Podívej se, písek!"
Písek, který ještě ulpěl na některých částech mrtvé bestie, se v té chvíli začal rozpouštět. Jakmile se dostal mimo sféru působnosti projektorů, nabýval opět původního skupenství. Změnil se opět v amorfní hmotu, blýskavé bahno, jiskřící tisíci reflexů. Ve volném prostoru se hmota hned odpařovala a těkavé páry se rychle rozptýlily a mizely v mřížkách ventilace.
Arley vyhledal malé, nezařízené kobky, které byly nejspíš vyprázdněnými zásobárnami, neboť marně namáhal paměť, aby v ní našel jiné vysvětlení smyslu těchto místností. Zřejmě také nebylo podstatné znát jejich původní účel. Teď tedy do jedné z nich uložili zdechlinu Klyta.
Než se Arley vysoukal zpátky z těsné kobky a nastavil termostat, Dorceen stačila vypočíst potřebnou chladicí teplotu.
"Tenhle dílek odpovídá přesně teplotě pozemských mrazíren," řekla věcně.
Arley posunul páčku termostatu do udané polohy. V okamžení se zdechlina potáhla mléčně bílou jinovatkou a než Venini stačil uzavřít vzduchotěsné dveře, cítil, že ho mrazí.
"Tak, parťáku, a teď se dáme do toho tvého steaku!" slibovala Dorceen.
Zamyšlený Venini mlčky přikývl, měl opravdu hlad a žízeň.
"A nejméně litr šťávy z ankorových plodů!" dodal. Právě objevil tento lahodný nápoj ve svých nových vzpomínkách.
"Jak si přeješ!"
Vešli znovu do polokulovité haly. Přístroje byly klidné a hlásily, že je v dohledné době zřejmě nevyruší žádný Cestující, nikdo aspoň nebyl na cestě. Dorceen si vzpomněla na postupy, kterým se naučila, aniž o tom měla tušení, a snadno vykouzlila ze složitého zařízení ovládacího křesla jídlo i pití. A protože křeslo nebylo stavěno pro dva Pozemšťany, hledal zatím Venini po hale příhodný koutek pro dva. Konečně našel poměrně pohodlné místo k posedění, osvětlené zářivě žlutou obrazovkou jakéhosi přístroje, o jehož smyslu dosud nic nevěděli.
Dali se do jídla.

4

Osmačtyřicet pozemských hodin uběhlo bláznivě rychle...
Tranzitní stanice pracovala naplno. Venini s Dorceen opět spolupracovali jako za starých časů, kdy budovali svou reklamní agenturu. Kdykoli návěst ohlásila Cestujícího, připravili tlumočnické zařízení, naplnili kouli atmosférou podle pokynů počítače a vedli zdvořilostní dialogy s Cestujícími.
Opět se rozsvítila návěst.
DNAGEIV.
Křeslo, obsazené Arleyem, se na jeho povel vzneslo k tastatuře. Rychle stiskl příslušná tlačítka. Koule se rozzářila, naplnila se narudlými parami a čekala na příchod Cestujícího. Tichý, nenápadný bzukot mohutných strojů naplnil halu, která Veninimu připadala při každém pohledu větší a spletitější. Ale Pozemšťan se hodinu po hodině neustále učil něčemu novému a záhy musel uznat, že složitost cizí technologie nemusí vždy znamenat zmatek. Je tu sice mnoho techniky, ale koneckonců nic tajemného.
Venini objevil pomocný přístroj, který mu mohl promítnout podobu jednotlivých Cestujících i s příslušnou legendou. Obrazovka těsně vedle jeho lokte zazářila a když se objevil jasný obraz, spatřil Venini, jak vypadá obyvatel planety Dnageiv.
Na obrazovce bylo vidět jen bílou kouli o průměru asi dva metry, s pásem očí, který probíhal po rovníku koule a připomínal opasek na zbraň, pobitý záhadnými kulatými předměty. Dnageivan mohl vysouvat jakési pseudopódium, podobné i nepodobné "noze" pozemských měkkýšů. Bylo totiž při vší podobě mnohem proměnlivější a přirozené údy je mohly sotva překonat - ať už mělo tvar prstů jako na předváděném obraze nebo připomínalo-li montážní klíče či hasáky. Stejně rychle jako se noha objevovala, mohla zase kdykoli zmizet. Tyto bytosti byly najímány různými světy s

příhodnou atmosférou jako mechanici.
Dnageivan přicházel.
Stopky, vestavěné do levého okraje křesla, se rozeběhly. Na kotoučovité matnici přeskakoval zprava doleva světelný bod. Když se dostal na dvěstěsedmdesátý stupeň, přeskočil najednou do středu.
Do energetické plochy přijímače se vkutálela bílá koule a ozvala se aparaturou zesílená slova:
"Ty jsi Strážce této Stanice?"
Tlumočnické zařízení okamžitě překládalo do Agisovy řeči, kterou mluvíval Klyt. Protože Klyt byl savec, podobalo se jeho hrdlo stavbou hrdlu Pozemšťanů. A tak i Venini mohl odpovědět řečí Agise, kterou stroj přetlumočil vnímacím orgánům Cestujícího. Všechno to se dělo tak bláznivě rychle, že dialog byl zcela plynulý.
"Ne," odpovídal Venini volně a zřetelně, "jsem jen zástupcem týmu, který dřív Stanici střežil a řídil. Dostal jsem se k tomu, když Agis pozbyl kontroly nad Klytem, a dočasně jsem je tady se svým druhem nahradil. Potkáš-li kontrolora, informuj ho o tom."
Pseudopódium se vysunulo z koule, objevily se jednotlivé prsty, paže souhlasně pokynula.
"Tvůj vzduch je dobrý. - Ohlásit to můžu. Kde je Klyt?"
Venini pomalu odpověděl: "Musel jsem ho zastřelit."
Otázka: "Zastřelit? Co je to?"
"Usmrtil jsem ho."
Čtyřicet devět očí Dnageivana se zděšeně zavřelo a Arley se lekl. Dorceen, která právě vešla do haly, zůstala stát a pozorovala reakci Cestujícího. Pochopila, že tu bylo právě vyřčeno cosi hrozného.
"Netušíš, Strážce, cos učinil. Klytové jsou tabu."
Arley odevzdaně pokrčil rameny, přenesl se s křeslem těsně ke kouli a nespouštěje očí z Cestujícího, řekl s lítostí: "My tři, Agis, ta bytost támhle a já, jsme neměli jinou volbu. Agis posílal ustavičně poselství, ve kterých žádal o vystřídání. Nic se nestalo. A jednoho dne jsme se zde objevili my dva v malé kosmické lodi. Agis nás požádal, abychom zaujali jeho místo v zájmu zachování Stanice. Souhlasili jsme a zatímco nás vyučovací stroj informoval o nejdůležitějších faktech, Agis pozbyl sil a nekontrolovaný Klyt nás napadl. Jen s vypětím všech sil jsme unikli smrti. Bránili jsme se a zahnali šelmu do zahrad; tam jsme ji museli usmrtit. Od té doby, to znamená asi naše tři dny, zajišťujeme tranzity přes tuto Stanici."
A Dorceen dodala hlasitě: "A zajišťujeme je dobře a bez chyby, bytosti z Dnageivu!"
Bílá koule opět otevřela svých devětačtyřicet očí, chvíli mlčela a pak řekla zdrženlivě: "Přesto však zabití Klyta je a zůstane zločinem." Mechanický hlas tlumočnického zařízení vrhal do obrovitého prostoru haly výhružná slova, "K tomu mají právo jedině Inspektoři a jejich orgány. Uznávám, že jste jednali v nouzi. Snad to pro vás bude polehčující okolností." Bytost doprovodila svá slova značně neurčitým gestem.
"Jinak bychom odtud velice rychle vypálili," zašklebil se Venini, "a nechali Stanici osudu. A ty víš, Cestující, že jediný ztracený článek stačí, aby se řetěz přetrhl."
Opět nejistý pohyb Dnageivanovy pseudopaže.
"Snad potkám cestou kontrolora, ale v každém případě mu nechám zprávu. Teď musím dál."
Venini zavedl visuté křeslo zpět ke kontrolní aparatuře a řekl do mikrofonu: "Rozhodně popiš naši situaci. Pozor... odesílám..."
Kulovitá bytost z Dnageivu se rozpustila v měkké světelné záři a zmizela. Exhaustory vysály ze skleněné koule vzdušnou směs a vypustily ji do vesmírného prostoru. Světla v kouli zhasla a Pozemšťané opět osaměli.
Dorceen přistoupila blíž a Venini se spustil v křesle k ní dolů. Reklamní agent se těžce opřel o lokty a pravil androidce:
"Vypadá to trochu komplikovaněji, než jsme tušili, když jsme do toho šli, co, děvče?"
"Nechtěls mě poslouchat, parťáku," odvětila nedotčeně. "Jistě, nebude to jednoduché."
"Zaměstnávají mě teď tři problémy," vysvětloval jí Venini po krátkém odmlčení. "Předně to je Inspektor a jeho mužstvo, za druhé uvažuji, kde budeme v příštích dnech bydlet, a pak je tu ještě třetí problém... ale o tom ještě raději pomlčím."
"I přede mnou?" zeptala se Dorceen s jiskrou naděje v hlase. "Právě před tebou," řekl záhadně a nejasně.

Uplynulo opět sedm a půl hodiny...
Sedm a půl hodiny trval jeden pracovní cyklus a stroje Černé planety dodržovaly tento rytmus automaticky. Celá síť tří set tranzitních stanic pracovala přes sedm pozemských hodin, a pak se na stejnou dobu vypojovala.
To byl čas, vyhrazený k odpočinku Strážců.
Část první takové přestávky využil Venini k prohlídce Stanice. Pátral po nějakém životě, prohlížel místnosti Stanice a všímal si všeho, co mohlo nějak rozšířit jeho znalosti o tomto podivném světě.
S životem se nesetkal nikde.
Prolézal koridory i příčné štoly, klopýtal po křivolakých schodištích a výtahem se nechal vyvézt až nahoru, do skleněné kopule přímo pod hvězdami, aby vzápětí zase sjel až hluboko dolů, do strojovny, kde se nacházely celé bloky, rotory a spojky jako náhradní díly automatických strojů, s nimiž byly pevně spojeny dlouhými hydraulickými rameny. Ale protože stroje měly jen velmi málo nebo vůbec žádné pohyblivé části, byly poruchy dost vzácné.
Ale nebylo možné něco riskovat. Tyto stroje totiž odčerpávaly energii jádra Aldebaranu, transformovaly ji a pak jí poháněly generátory, které zajišťovaly nezbytnou zásobu energie pro celou Stanici. Tady dole nic živého nebylo. Jen silný, neustávající hukot rozechvíval vzduch páchnoucí olejem a ozónem, typickou vůní strojů, ať už je zrodila jakákoli technologie.
Nad strojovnou se rozprostíraly zahrady.
Dorceen, která už dobře hodinu setrvávala v povelové ústředně zahrad, proměňovala amorfní hmotu zdánlivého písku

v pozemskou krajinu. Nejprve vztyčila na okraji polokoule horský hřbet, jehož bílé a šedé zuby zakryly téměř dvě třetiny stěny. Řeka dostala nové koryto, a také ji už nenapájel jediný pramen, ale hned tři potůčky. Vodopád, zátoka na koupání se sněhobílým pískem a černými útesy, skalnaté údolí s kaňonem, do něhož voda vtékala divokými peřejemi mezi balvany - to všechno působilo dojmem právě založené přírodní rezervace.
Vznikly louky, remízky pozemských rostlin a kus opravdové pouště s oázou. Nad tím vším zářilo slunce, ne však už pichlavě bílé, cizí slunce, ale laskavé nažloutlé - jako Slunce Země.
Zatímco Dorceen dál manipulovala energií, vydal se Arley dále.
Obětoval celý svůj volný čas, vzdal se spánku, aby jednou prošel celým třetím podlažím Stanice, kde se nacházel i tranzitní sál. Za přístrojovými skříněmi, měřiči a četnými přepínacími pulty objevil komory a zásobárny. Ty se mohly bez velkých změn použít k obývání. Stačilo jen některé věci přestavět nebo vyklidit, aby se komory změnily ve vysloveně teplé a světlé pokoje, sice poněkud cize řešené, nicméně pohodlné - i s vyhlídkou do hvězdného panoramatu nejbližšího okolí Stanice, jak ho kopírovala projekční plocha.
Arley objevil i prostředek k dorozumívání.
Náhodou stiskl širokou klávesu pod jednou obrazovkou. Ta se vzápětí rozjasnila a objevil se na ní obraz nějaké prázdné místnosti. Arley hned začal usilovně vzpomínat na volací čísla. Až po delší době se mu konečně vybavila příslušná asociace.
Povelová ústředna zahrad: 3001.
Mnoho mu to nepomohlo. A znovu uvažoval; všechny přístroje a číselníky na Stanici vycházejí z desetinné soustavy. Proč by ji nemělo odpovídat i toto zařízení? Aspoň to zkusí. A Venini stiskl klávesu třikrát, pak dvakrát za sebou desetkrát, pak jednou. Obraz na obrazovce se okamžitě změnil.
Objevila se místnost, kde byly umístěny regulátory projektorů, povelová centrála zahrad. A Dorceen, jak se udiveně dívá na část stěny, která se vedle její hlavy ze záhadného důvodu proměnila v živý obraz Veniniho.
"Parťáku!" vydechla udiveně.
"Jsem to já. Právě jsem objevil něco pro zdejší hospodyňku: rozkošný třípokojový byt s vyhlídkou na hvězdnou oblohu a část rudého obra. Přijdeš doufám ještě někdy nahoru?"
Dorceen vysunula bradu k obrazu typické pozemské krajiny na obrazovce před sebou. Její štíhlé prsty svíraly malé šedé knoflíky regulátorů. Nepochopitelná schopnost tvárné hmoty právě pomáhala na svět zvěři, jen ještěři mezi ní nebyli.
Stádo jelenů a laní se mihlo po obrazovce, pak se objevil srnec, ale ten vypadal trochu cize.
"Pozor, zvěř ti přetahuje," šklebil se Venini. "Hraješ si na stvořitelku?"
"Tak trochu. Teď ještě vypustím z aparatury nějaké divoké holuby a letím k tobě. Jak se ti líbí to, co jsem tu dala dohromady?"
"Jako všechno, cos kdy udělala nebo uděláš... Ohromně!"
Dorceen otočila hlavu, podívala se ironicky na Arleye a zavrtěla hlavou: "Lichotit mi nemusíš," řekla vyčítavě.
Venini přerušil spojení.

V posledních několika hodinách přibylo na Stanici nejméně sto Cestujících a všichni si všimli cizí posádky, tísnící se ve dvou v ovládacím křesle, které se najednou zdálo příliš malé. Byli to vesměs tvorové, vzhledem připomínající pitvorné výplody chorobné fantazie; život si dovede vymýšlet nejnesmyslnější formy.
Byly to koule, čtyřstěny, ale i humanoidní postavy, nejednou znetvořené k nepoznání. Anebo zase šlo o struktury, připomínající surrealistické plastiky z drátů a svařených kusů šrotu, ryby ze skla nebo ptáky bez peří s hlavami zvířat.
"Nevycházím z překvapení a nepřestávám se divit, co všechno vyšlo z ruky Stvořitele. A každý tenhle výtvor je inteligentní, může myslet a jednat! Bylo by strašně zajímavé poznat rodné světy všech těch tvorů, nemyslíš? Tady v indexu je jich zapsáno na sto sedmdesát."
Venini jen mlčky přikývl.
"Myslím, že si brzy budeme muset donést z knihovny další cívku a nechat se poučit podrobněji, Dorceen," řekl po chvíli. "Ale nejdřív se pořádně vyspím a dobře najím, za poslední dobu jsem nějak moc rozběhaný. Zato jsem ale prolezl celou Stanici. Musela spolykat enormní náklady! A když si představím, že takových Stanic je kdesi v prostoru celkem tři sta..."
Civilizace, která sjednotila sto sedmdesát různých světů dokázala mnoho, to bylo vidět. A to ještě nebylo - všechno - podle informací, které získali už při první lekci vyučovacího stroje, existovala ještě i nepředstavitelně rozsáhlá nákladní doprava na kosmických trasách, která nepotřebovala živé piloty. Všechno obstarávaly automaty.
Vtom se ohlásili dva Cestující.
Jejich rodnými světy byly Feash a Regreb. Venini nejdříve vymačkal na klávesnici heslo FEASH.
Před příchodem Cestujícího se koule uprostřed sálu opět naplnila speciálním vzduchem, tentokrát - jak právě Venini zjistil - směsí acetonu a kryptonu.
Feashan vypadal, jako nepořádně nakupená hromada ocelových trubek, nedosahujících ani délky paže. Trubky se křížily v nejnemožnějších úhlech a spojovaly je knoty z černé hmoty. Jinak převládala zelená barva. Dorceen pozorovala Cestujícího se zvědavostí přírodovědce,
"Blázinec!" zabručel Venini, zakrývaje mikrofon rukou. Tlumočnické zařízení ze sebe vypravilo temný sten. Z reproduktoru zazněl studený hlas: "Nemám čas na debaty. Musím rychle dál. V tranzitní síti je nějaká porucha, která se musí najít a já jsem hypertechnik. Honem mě přepni, Strážce!"
Venini mrkl do zpětného zrcátka, spěšně přikývl a stiskl transportní klávesu. Feashan se ještě odhmotňoval v světlo a turbiny už vyčerpávaly z koule vzduch.

Pozemšťanovy prsty zatím tiskly klávesy se symboly R-E-G-R-E-B. Kohouty a ventily se uzavřely a tranzitní koule se začala plnit bezbarvou směsí vzduchu pro Regrebana. Po chvíli se uvnitř koule objevila bytost, která vypadala jako skeletický člověk.
Připomínala trochu Giacomettisovu sochu: tenký, hubený, bez jediného kousku hladké kůže. Obrovské černé oči se skrývaly v hlubokých důlcích a místo nosu měl jen takový hrot, ostrý jako nůž, "Člověk" byl nahý a v ruce držel rudou zbraň, vzdáleně připomínající pozemskou loveckou pušku.
Tato karikatura Pozemšťana promluvila: "Strážce, děkuji ti za to, co tys mi umožnil."
Venini znal už všechny zdvořilostní formule nazpaměť a plynně odvětil cizí, Agisovou řečí: "Plním jen svou povinnost, Regrebane. Cítíš se dobře?"
Bezzubá ústa, spíš zobák, odpověděla chladně: "Žiju!"
Dorceen zase naplnila nedůvěra a necítila se zvlášť dobře. Regreban také vypadal strašidelně, ale Venini si byl vědom, že neudělal nic, co by si nemohl zodpovědět. To vědomí ho uklidňovalo - daleko silněji ho však znepokojovalo něco jiného a Venini si vždy našel čas k tomu, aby mohl pozorně zkoumat okolnosti své nejistoty.
Náhle Regreban řekl: "Přicházím ze Stanice u Rryssy. Krátce po mně tam dorazil Inspektor se třemi průvodci. Brzy budou tady a chtějí se podívat na usmrceného Klyta."
Venini suše odpověděl: "Bude mi srdečně vítán, Regrebane. Jaký dělal dojem?"
Bezzubá ústa vydala varovné syčení a pak skelet odpověděl: "Zdá se být rozhněvaný, ale není to zášť. Jeho průvod je těžce ozbrojený. Teď už ví každý Strážce Stanice o tom, co se tady stalo."
"Tak?" odpověděl Venini, "to je neobyčejně zvláštní. Dřív se Agis neustále pokoušel někoho varovat a nevedlo se mu to. A jen se tu vynořím my, každý hned o všem ví. Můžeš mi to vysvětlit?"
Regreban zavrtěl hlavou: "Ne!"
"Můj vzduch je dobrý?" zeptal se Venini předepsanou formou, aby ukončil vnucený rozhovor.
"Tvůj vzduch je bezvadný!" odvětil Regreban. "Mohu už dál? Toužím po oceánech Regreby."
"Samozřejmě. Připrav se k transportu, Cestující."
"Děkuji ti, Strážce!"
Vyzáblá postava Regrebana se s hlučným hukotem dematerializovala a rematerializovala se současně v následující Stanici.
Dorceen se obrátila k Veninimu. "Tak, a teď bychom mohli v klidu vyhlížet našeho neznámého přítele a jeho tři vykonavatele. Než budeme zajištěni, souzeni a patrně i patřičně odsouzeni..."
Venini klidně a s jistotou prohlásil: "Ba ne. nic takového. Poněvadž si rád trochu zapřemýšlím, už dlouho jsem cosi hledal, až jsem našel něco, co mi hledání vynahradilo. Dvě cívky. Jedna pojednává o tak zvaném doplňkovém zapojení, druhá o manipulovatelnosti techniky kolem nás. Budeš se divit, jaké tu má Strážce možnosti! Doufám, že Inspektor neví, že to víme. A protože se blíží, zaběhnu honem do hangáru a uvedu Sting Ray do startovní pohotovosti, abychom mohli rychle uprchnout, bude-li to situace vyžadovat. Co ty na to?"
Dorceen se trochu nuceně usmála: "Obdivuji tvůj neobyčejný důvtip, parťáku!"
"To bych prosil..." odpověděl Venini; ponechal křeslo u podlahy a pospíchal přes sál, zmizel v malých dveřích, vedoucích do úzkého koridoru.
O minutu později už byl Sting Ray připraven k letu; Venini ještě zapojil automaty k rychlému otevření vnějších dveří a vložil do navigačního přístroje Rejnoka údaje pro první skok. Do tranzitního sálu se vrátil právě včas.
Na rudém panelu, za nímž bláznivě rotovaly jednotlivé znaky hlásek, se rozzářil první symbol. Otáčivé bubínky s písmeny se najednou zastavily a ukázalo se I...
I-N-S-P-...
"Inspektor přichází..." řekla Dorceen těžce. "Co budeme dělat?"
Venini ukázal nahoru, nad stěny z přístrojových skříní. Docela nahoře, skoro u vrcholu okrouhlého stropu, se nacházela zasklená kukaň, odkud se dala přehlédnout celá hala.
"Odjisti zbraň a klidně sleduj, co se bude dít. Budu-li v opravdovém nebezpečí, střílej. Jinak nesmíš vystřelit za žádnou cenu. Počkej, až když se neubráním sám. Střílet můžeš ještě vždycky."
Mezitím zdvihl Venini křeslo ke stropu. Pak pomohl androidce přes pažení, povzbudivě na ni kývl a spustil se s křeslem opět k nejčastěji používané spínací desce. Tam už zatím svítila celá návěst. Venini si dal ještě na čas, než se pustil do dalších akcí.
Inspektor přichází.
Venini pomalu tiskl klávesy voliče vzdušné směsi a dutina skleněné koule se v několika vteřinách naplnila. Opět to byla průhledná a bezbarvá atmosféra.
Malý světelný bod chromatografického kotouče se vydal na cestu. Trhavými pohyby dokončil devadesát, sto osmdesát, dvě stě sedmdesát stupňů - a pak přeskočil do středu kotouče. V téže chvíli křeslo poodjelo deset metrů doprava a zastavilo se před dalším kontrolním bodem. Venini se v sedadle otočil, aby mohl pozorovat kouli, ale přitom nespouštěl prsty z řídicí klávesnice.
V kouli se objevily čtyři bytosti.

Jedna z nich vypadala jako člověk.
Venini zapnul tlumočníka a neformálně řekl: "Srdečně tě vítám, Inspektore, a poslouchej dobře, co ti chci říci! Mám prst na určitém knoflíku, kterým mohu vyslat do té podivuhodné koule plynový šok, jestliže nevyhovíš mému přání. Rozumíš mi jasně a správně?"
Chladný, nedůrazný hlas vzápětí odvětil: "Samozřejmě. Co po mně chceš, cizinče?"

Venini zvedl brvy. Inspektorův tón se mu nechtěl líbit. Řekl: "Mé oficiální oslovení je, myslím, Strážce. Nechci nic jiného, než abys nám garantoval, že se nestaneme obětí omylu. Poslechneš si mé podmínky, Inspektore?"
Vedle lidsky vyhlížející bytosti, necelé dva metry vysoké, stáli tři členové ozbrojené stráže; černě oblečené postavy, připomínající zpříma kráčející tuleně. Všechno na nich bylo černé, obličej i oči. Strážníci měli těžké zbrojní opasky s nízko zavěšenými pouzdry a v rukou, oblečených do rukavic, svíraly dlouhé paprskomety se zahrocenými ústími. Humanoidův oblek byl tmavě červený.
"Poslouchám, Strážce!" řekl Inspektor,
"Dobrá. Otevřu teď kouli přesně na jednu vteřinu. Za tu dobu vyjdeš do haly - ale sám. Tví tři biřici mohou ještě trochu počkat. A potom si spolu krátce pohovoříme."
Bytost rychle uvažovala, a pak řekla: "Přijímám podmínky."
Gesto Venineho volné ruky, určené pro Dorceen nahoře v kopuli. mělo znamenat: "Opatrně." Snad je pochopila správně. Hned na to Arley stiskl kontakt, jímž se koule otevřela. V první chvíli se nedělo nic, posléze se z okrouhlého podstavce pod koulí vysunulo hadovité rameno, protáhlo se a ohnulo v kloubu. Hrot hydrauliky, opatřený přísavnou destičkou, se přitiskl na skleněnou kouli. Ve stěně koule se objevila jemná spára, rozšířila se a nakonec rameno zdvihlo okrouhlý výřez skla přímo nad schůdky, které se objevily současně.
Venini rameno zastavil uprostřed pohybu a řekl rychle: "Vyhovuje ti normální vzduch v hale, Inspektore?"
Inspektor přikývl a řekl něco nesrozumitelného svým třem průvodcům. Pak se koule otevřela úplně a humanoid stanul na prvním schůdku. Otvor se za ním zase rychle zavřel. Venini uchopil malou spínací skřínku skrytou v opěradle křesla, vysunul ji a sevřel v ruce. Pak palcem stiskl jeden z kontaktů a ze stěn se vysunuly těžké tepelné projektory, obranné zbraně Strážce.
Křeslo se sneslo až dolů k podlaze.
Venini vystoupil a přiblížil se až na několik kroků k člověku podobné bytosti a za ním se táhl spojovací kabel k ovládání obranných projektorů. Zaměřovače automaticky mířily na Vetřelce a vetřelcem z hlediska současného Strážce byl Inspektor. Venini nabídl Inspektorovi pravici.
V hale se vznášelo napětí; jakkoli si byl Venini jistý svou věcí a neměl se čeho obávat, přece jen byl značně zneklidněn. Inspektorovy reakce mu byly záhadou - neznal toho tvora. Bez jakékoli ironie řekl: "Buď vítán, Inspektore."
Cizinec trochu zaváhal, pak pohlédl dvěma bezbrvýma očima na Pozemšťana a nabízenou ruku. Konečně jí krátce potřásl.
"Proč přicházíš až teď?" zeptal se Arley napjatě.
Tlumočník překládal hlasité impulsy, odpovídající Agisově řeči. Venini se jí naučil už při první lekci vyučovacího stroje. Ale zvuky, které zaznívaly z protějšího reproduktoru, zněly velice cize.
"Cosi mě zdrželo," vysvětloval Inspektor.
"Co - koneckonců Agis tady prodělával svůj poslední boj a pokoušel se o záchranu Stanice."
Inspektor řekl netrpělivě: "Musel jsem dát dohromady opravárenskou skupinu; málem jsme přišli o jednu Stanici. A teprve když byli všichni specialisté na svých místech, mohli jsme se tam vypravit a opravu provést. Uprostřed práce se objevily další problémy, kromě jiného tamní Strážce kradl. Musel jsem ho potrestat a sehnat náhradu. To všechno mě zdrželo, takže jsem nemohl Agisovi pomoci. Vím, že měl velmi svízelný život."
Venini se opřel rukou, v níž držel spoušť projektorů, o křeslo a kývl hlavou.
"A teď přicházíš, znepokojený vetřelci, a rád bys je potrestal také, ne?"
Z tlumočnického zařízení vyrazila chladná Inspektorova odpověď:
"Jsem muž ze Shanthaye, tedy nic víc, než výkonný orgán. Mým posláním je vyšetřovat a protokolovat, vážit a rozhodovat, vydávat rozkazy a urovnávat spory. Bylo by nesmyslné, přisuzovat mi schopnost vlastní interpretace fakt. Nechci a ani nemohu nic víc, než vynést rozsudek. Vyprávěj mi svůj příběh, cizinče!"
Venini si pomyslel, že neporozuměl správně tomu, co právě vyslechl.
"Muži ze Shanthaye," pronesl vážně a hlasitě, aby mu bylo rozumět, "prohlásil ses tedy za vtělenou spravedlnost. Tak slyš! Svobodně jsme se rozhodli vyhovět Agisově prosbě. Bylo nám ho líto a cítili jsme se povinni mu pomoci. Klyt nás napadl, a my ho usmrtili v sebeobraně. A budeme v sebeobraně jednat i teď, nebudeš-li ochoten posuzovat naši věc spravedlivě. Pak vás, tebe i ty tvé biřice, vyřídíme a odletíme. Tvůj nástupce nás asi bude hledat marně, to by totiž musel dokázat nemožné, neznaje koordináty naší vlasti. Rozvaž si to dobře, Inspektore."
Napětí vzrůstalo. Zplnomocněnec cizího světa a Pozemšťan stáli proti sobě a navzájem se zkoumali pohledy. Jeden i druhý byl přesvědčen, že pokud jeho protivník nelže, tedy se přinejmenším dopouští nebo dopustil něčeho nesprávného.
A nahoře v kopuli číhala Dorceen na každý Inspektorův pohyb. Tři ozbrojenci dosud nehybně postávali v kouli a na návěstním panelu rozčileně blikal signál, ohlašující Cestujícího.
Inspektor se rozhlédl a poznamenal:
"Moje stráž čeká..."
"Ať jdou do..." odpověděl tvrdě Venini. "Teď já určuju, co se má a nemá stát, Inspektore. Nejsem nějaký Agis nebo Klyt, jsem... Ne, to ti řeknu až později, možná..."
"Jseš si náramně jistý, Strážce!"
"Ne bez důvodu, Inspektore."
"Pověz mi tedy váš příběh - kde je vlastně tvůj partner?"
"Vidí tě, i když ty ho nevidíš," odvětil Venini dvojsmyslně. "Tak poslouchej...!"
A Venini do puntíku přesně vylíčil, co se na Stanici přihodilo od chvíle, kdy se Rejnok rematerializoval v okrajové sféře rudého obra. Zvlášť přesně - i když stručně - popsal všechno, co následovalo po prvním kontaktu s Agisem

kontrolovaným Klytem. Inspektor naslouchal mlčky, dokud Venini příběh neukončil: "To je všechno! Teď chci slyšet tvé stanovisko!"
"Nemohu se ještě rozhodnout, Strážce, neboť se obávám, žes mohl lhát."
Venini se chladně usmál. "Nesmíš soudit o bytostech, jejichž myšlení neznáš, podle svých krajanů. To by ses mohl dopustit elementárních chyb."
"Vím, co jsem slyšel, Strážce."
"To sice víš, ale neumíš to správně hodnotit - tak je to," odporoval Venini.
"Co žádáš?" zajímal se Inspektor znovu, tentokrát o něco méně chladně.
Venini se nemusel rozmýšlet, v posledních hodinách se o svých požadavcích něco napřemýšlel.
"Žádáme, abys nám věřil. Chceme, abys uznal, že jsme jednali správně a že jsme se tedy nemohli dopustit za těchto okolností žádného zločinu. A pak už ti nezbude asi nic jiného, než abys nám potřásl rukou, vyplatil mzdu a byl svědkem našeho rozloučení."
"Chceš toho na mě trochu mnoho," vpadl mu do řeči muž ze Shanthaye. "A jak si představuješ druhou alternativu?"
Venini se dunivě rozesmál a muž ze Shanthaye přitom sebou lehce trhl: "Rozhlédni se kolem sebe," zvolal Arley. "Jistě sám poznáš, že devět projektorů míří na tebe a sedm na kouli. Stačí, abych pohnul prstem," Arley zdvihl dálkovou spoušť do výše a vztáhl prst, "a zmizíte v žáru a s vámi celé technické zařízení Stanice. A teď se podívej nahoru!"
Inspektor se pootočil, zvrátil hlavu na šíji a zahleděl se ke stropu haly. Spatřil hned androidku Dorceen a viděl, že si ho soustředěně a s nevzrušenou tváří prohlíží přes hlaveň pistole.
"Tam mám ještě speciální artilerii, připravenou zasáhnout všechno, co by snad uniklo z dosahu projektorů..."
Venini se vrátil o několik kroků zpátky, ale Inspektora přitom nespustil z očí ani na okamžik. Napůl se posadil do křesla, nechávaje bez povšimnutí vzrušeně blikající signál Cestujícího domáhajícího se přijetí a v rychlém sledu stiskl několik tlačítek na nejspodnější tastatuře. Pojednou se začaly dít celkem nehlučně podivné věci.
Část přístrojové stěny se odsunula nazad, jako by ji odtlačila neviditelná síla. Pak se ozval hluchý rachot a těžké desky zmizely, jako by to byla obyčejná divadelní kulisa. Na jejím místě se objevil dlouhý, přímý koridor. Vedl z haly nejkratší cestou do světlem zaplaveného hangáru, kde se třpytil štíhlý trup Rejnoka.
Venini se usmál.
"Ty jistě znáš technické možnosti Stanice, Inspektore. Nevěděl jsi jenom to, že je známe i my. Je to celkem jednoduché... usmrtit vás čtyři a v několika vteřinách odletět. Loď může startovat okamžitě. Tak to je ta druhá alternativa."
Muž ze Shanthaye temně poznamenal: "Vím, co dělat, mám-li jednat v nově vzniklé situaci. Musím svůj status poněkud pozměnit, mám k tomu právo. Budu teď tedy s vámi mluvit jako partner, nikoli jako vykonavatel. Moji představení to výslovně povolili."
Venini nehodlal poskytnout Inspektorovi čas na dlouhé rozmýšlení a proto se téměř okamžitě zeptal: "A můžu se spolehnout na tvé slovo?"
"Muž ze Shanthaye nikdy nelže. Právě proto můžeme být Inspektory."
"Dobrá," souhlasil Arley spokojeně, "Pak už nic nestojí v cestě rozumné debatě. Tady je moje ruka." Inspektor přijal nabízenou ruku a pevně ji stiskl.

Šest různých bytostí stanulo v prostorách haly. To bylo první, co Venini udělal. Propustil tři Inspektorovy strážné, odebral jim zbraně a spolu s oběma redukovanými pistolemi, vlastní a Dorceeninou, je odložil stranou. Cestující se objevil celý rozzlobený, že ho nechali tak dlouho čekat, a jen Inspektorovi se podařilo opět ho uklidnit. Pak Venini uvedl do normálního stavu pohonné agregáty kosmické lodi a uspořádání haly.
Rozhovory mohly začít.
"Předpokládám, že všechno, cos mi vyprávěl, skutečně souhlasí," začal Inspektor. "Já však musím svému úřadu předložit podrobnou zprávu a potřebuji ji doložit důkazy. Tady na Stanici bohužel není zařízení, pořizující podrobný záznam všech dějů. Musím tedy vědět, co se dá předložit jako důkaz."
Venini vyčkával s odpovědí a bedlivě se rozhlížel. Tři strážní snad byli němí, do této chvíle aspoň nepřenesli jediné slovo. Jejich široké zavalité postavy pokrývala temně hnědá kožešina. Nápadné byly i jejich velké oči, téměř neznatelný nos a tulení uši, na svalnatých rukou měli rukavice. Uniformy asi měli z černé kůže. Pohled na strážné vzbuzoval myšlenky na smrt, vypadali nemilosrdní.
Dorceen stála těsně vedle Venineho a pozorně naslouchala. Jejímu vnímavému mozku neušlo nic; Venini se mohl na svou partnerku plně spolehnout.
"Dorceen," řekl polohlasně, "zavedeš, prosím tě, našeho hosta ke kobce, kde jsme nechali Klytovo zmražené tělo?"
Inspektorova reakce najednou velice připomínala obyčejné lidské překvapení: "Vy máte důkaz zmrazený?"
Venini jen přikývl: "Mysleli jsme si, že ho jednoho dne budeme muset předložit. Proto jsme Klytovo tělo neodstranili. Ale bude asi za tu dobu zatraceně ztuhlý a tvrdý, Inspektore."
"Pokud jde jen o to, mám své metody, a uspokojivé," odvětil.
"Dobrá."
Dorceen a Inspektor - Legh'iel ze Shanthaye - přešli halu. U malých dvířek Inspektor ustoupil z cesty, dávaje Dorceen přednost. Legh'iel ctil rozum této bytosti, tak podobné Veninimu a přesto tak jiné!
Po Inspektorově odchodu Venini otočil regulátor tlumočnického zařízení na plný výkon a přitáhl si k ústům mikrofon. Pomalu a zřetelně vyslovil důraznou otázku: "Jste inspektorovi průvodci, strážní?" Nic chytřejšího ho v té chvíli nenapadlo.
Jedna z černých postav si ho prohlédla, přikývla a odpověděla: "Ano. Jsme jeho kontrola i vykonavatelé. Dalo by se

říci, jakási inspekce Inspektorů. Naše oči vidí všechno, všechno zaznamenají a uloží do paměti. Nejsme živí lidé. Jsme..." u tohoto pojmu zařízení selhalo, patrně byl nepřeložitelný.
"Roboti?" zeptal se Venini. Mechanický tlumočník vydal mazlivý zvuk, naprosto nesrozumitelný, spíš pouhou nakupeninu konsonant a vokálů zvláštní, syčivé řeči.
"Ne."
"Zcela chybné?"
"Částečně. Kombinace organismu a mechanismu."
Venini vyvalil oči, zašklebil se a rázem pochopil. Byla to takřka ironie - tyhle tři bytosti byly jako jeho Dorceen..."
"Tedy androidé, jak říkáme my," vysvětlil. "Jste nesmrtelní, jestli se domnívám správně?"
Tři androidé rychle přikývli.
"Vy tedy máte Inspektora pozorovat, a podporovat? A já? Jednal jsem podle vás správně?"
"Dokonale. Logicky jsi využil všech svých možností. A my bychom museli Inspektora potrestat, kdyby se z vlastní viny dopustil nějakého přehmatu."
Venini mimoděk přikývl. Tento galaktický svaz si zřejmě potrpěl na rychlé exekuce. Asi tak získával lepší přehled. Mnoho bytostí může napáchat mnoho chyb. A čím vzácněji se chyba opakuje, tím lépe pro celé společenství.
Uplynulo půl hodiny. Inspektor se vracel. Na přísných rysech cizincovy tváře bylo vidět první známky uspokojení. Legh'iel si v malé tašce nesl vzorky Klytovy a Agisovy tkáně, které potřeboval jako průkazní materiál.
"Je to všechno až moc zajímavé," uzavřel spěšně Venini rozhovor s Inspektorovými průvodci.
5
Všude zavládl klid.
Začínalo sedm a půl hodinové volno a hala zmrtvěla. Přestala blikat signální světla, pohasly kolony čísel, přebíhající po skleněných panelech, jen nejnutnější kontrolní přístroje dál hlásily údaje o svých měřeních. Křeslo, jehož komplikovaná automatika teď byla vypojena, se vznášelo na šířku dlaně od podlahy.
Okrouhlé dveře zůstaly dokořán a v krátkém koridoru bylo vidět pruh světla a občas z něho zaléhaly útržky slov. Šest navzájem nepodobných tvorů se uchýlilo do obytných prostor, které si Pozemšťané na Stanici zařídili. Seděli v těžkých křeslech kolem velikého stolu. Venini po boku Dorceen a vpravo od ní seděl Legh'iel, pak tu ještě byli tři černí androidé ze Shanthaye.
Na Stanici se zřejmě počítalo se všemi typy hostů, neboť skříně ve zdi skrývaly nevyčerpatelná překvapení. Pojedli, a teď stála před každým štíhlá sklenice.
"Legh'iele," začal Venini, "rád bych, abys mě poučil o souvislostech. Nevím mnoho, jen to vím, že existuje jakýsi svaz, jemuž podléhá na tři sta tranzitních Stanic, řízených nejrůznějšími tvory a nejrůznějšími tvory používaných."
"Samozřejmě," řekl Inspektor. "Můžu ti ukázat všechno."
Vstal, bleskově se orientoval, načež přistoupil k jedné skříni. Několik rychlých hmatů a pokoj ztemněl. Na stěně se rozzářil světlý obdélník, z něhož posléze vyplul stereoskopický obraz.
"Zde vidíš Shanthay," vysvětloval Legh'iel, "srdce a mozek našich spojených světů. Na Shanthayi se koordinuje činnost celé asociace. Na to máme také specializované bytosti - ty znáš."
Venini pozoroval obraz, ale jeho oči občas zabloudily k Dorceen a tak si všiml, že jeden z černých Shanthayských androidů ji ustavičně pozoruje.
To už vlastně nebylo ani pouhé pozorování, to byla analýza. Umělý mozek androida přijal a zpracovával na sta nejrůznějších vjemů. Ví už android to, nad čím si Arley stále ještě marně lámal hlavu? Venini pokrčil rameny a zadíval se ze strany na Inspektora.
Jeho ostře tesanou tvář osvětloval mihotavý odlesk obrazu, na němž se střídaly světla a stíny i nejrůznější barvy. Inspektorova tvář tím získávala téměř démonický výraz. K tomu všemu zněl místností hlas komentátora, průběžně překládaný do Agisovy řeči, jenž podával nutná vysvětlení k předváděným obrazům.
Celou hodinu zahrnovaly nové dojmy a nové poznatky vnímavé mozky Pozemšťanů. Dověděli se, že galaktická organizace je uspořádána v pravém slova smyslu giganticky přesně, její takřka vojenská hierarchie se zdála až přehnaná. Ale chápali, proč tomu tak je. Měla-li se sjednotit tak různá tvorstva z tak různých světů, bylo rozdělení na jednotlivé kasty vlastně jediným řešením, které umožňovalo jakýs takýs přehled. Jednotlivé kasty - bylo jich bezmála sto - vyjadřovaly zároveň stupeň a kvalitu schopnosti. Díky tomu mohli tvorové z každé planety žít a spolupracovat na společném díle.
Po krátké přestávce obrazovka pohasla, obraz se vytratil a v pokoji opět vzplála světla. Zazvonily sklenice. Dorceen vstala, aby je znovu naplnila z několika píp, instalovaných v jedné vestavěné skříni.
"Venini z planety Země," začal Inspektor, "nejsem ještě hotov s vyšetřováním tohoto případu. Musím tě, bohužel požádat, abys mi zodpověděl ještě několik otázek. Jde o vás dva."
Venini zauvažoval. "Dobrá," řekl nakonec. "Co tomu říkáš ty, Dorceen?"
Dorceen pokrčila rameny a zadívala se na Venineho - byl to neobyčejně zvláštní pohled.
"Jednou se musí říci všechno, a tak se dovíš i to, co by ses jinak možná nedověděl."
"Mluvíš v hádankách, Dorceen."
Dorceen se zasmála, ale její smích zněl trochu bolestně. "Brzy bude po hádankách, parťáku."
Venini se už na nic neptal a obrátil se k Legh'ielovi. Muž ze Shanthaye se zájmem naslouchal slovnímu souboji Pozemšťanů.
"Na co se chceš ptát?"
"Vyloučíme-li to, že jsem se mohl osobně přesvědčit o všem, co se tu dalo vidět - o stopách po výstřelech v knihovně, o škrábancích po Klytových spárech na chodbách a koridorech, o chybějících nábojích v zásobnících vašich zbraní a

konečně i o smrtelných zásazích na zdechlině šelmy - musím provést ještě jeden výslech, absolutní."
"Strojovou prověrku paměti!" vpadl mu do řeči jeden z černých androidů.
"Chcete prozkoumat obsah našeho vědomí?" zeptal se Venini.
"Ano."
"Potřebné přístroje máš s sebou?"
"Ne!" odvětil Inspektor.
"Takový přístroj je v každé Stanici, aniž o nich Strážce ví, Pozemšťane," vysvětloval opět jeden z androidů.
"Podrobíte nás té zkoušce oba?" zeptal se Venini a dodal k Dorceen: "Čeho se bojíš, děvče?"
"Prověrky samé ne, spíš jejích následků. Odhalí se nejenom naše nevina, ale i jiné věci. A jak znám Inspektora a tyhle tvory, kteří se mi nemohou rovnat, prozradí, co zjistí."
Venini se zamyslel. Už týden měl nejasné podezření. Příliš mnoho věcí naznačovalo, že Dorceen si s sebou nese nějaké tajemství, o němž dřív neměl tušení a které mu mělo zůstat skryto. Co to mohlo být?
Dokonalá harmonie jejich vzájemných vztahů...
Téměř smrtelná nehoda při startu...
Nebo to, že jedla, i když ji k tomu nenutily společenské ohledy...
Dorceen musela spát, ačkoli androidi obvykle mohou pracovat čtyřiadvacet hodin nepřetržitě...
A mnoho jiného!
A teď ještě ten její strach z prověrky...!
Venini se posléze vzpamatoval, setřásl ze sebe všechny ty domněnky jako dešťové kapky a pohlédl do tváří těm pěti kolem sebe. Po třikrát spatřil vyčkávavou skepsi černých obličejů strážných. Pak tvář Inspektorovu, plnou očekávání, jenž však myslel na něco docela jiného, než se Venini domníval. A konečně se zahleděl do tváře Dorceen: dokonale ovládané, krásné, trochu chladné. Jen v koutcích očí se usadilo jakési znepokojení, něco, co se vymykalo možnostem mozku androida: Strach.
"Co to s tebou pořád je, co skrýváš, děvče!" zeptal se Venini tiše. "Jako by mě něco mohlo vyvést z míry. Byli jsme partneři a těmi zůstaneme. Když už jsem si dovolil jednou ten přepych, že někomu důvěřuju, připadá mi snazší, když vím, že to není člověk."
"Parťáku Venini," vyhrkla Dorceen a vypadalo to, že se rozpláče. "Nikdy ti nemůžu být dost vděčná za to, cos právě řekl. Půjdem?"
Venini ji vzal za ruku a kývl na Inspektora: "Kde jsou ty přístroje?" zeptal se vstávaje. Zároveň s ním vstala i Dorceen.
"Až těsně pod povrchem, nepoužívá se jich tak často."
Jako by je vedli na popravu, pomyslel si Venini ironicky, když vyšli. Legh'iel šel v čele, pak následoval Arley s Dorceen, a za nimi kráčeli tři černí androidi.
Veniniho dobrodružství ještě neskončilo.
Vešli do okrouhlé místnosti, vzdáleně připomínající pozemskou encefalografickou laboratoř, všechno v ní bylo bílé a sterilní a všude, kam oko pohlédlo, bylo plno zvláštních přístrojů, některé byly zavěšeny na stěnách hydraulickými rameny.
"Tady lze přešetřit obsah mozku každého z asociovaných. Přístroje jsou velice jemně vyladěny. Nevím jen, jestli jste také vhodně zařízení na podobnou prověrku."
Venini se opovržlivě zašklebil: "Určitě. Jestli tu můžete získat informace od takového Klyta, zvládneme to také."
Jeden z androidů se pustil do práce. Ze stropu, který se zdál zcela jednolitý, se vzápětí spustila dvě stolům podobná lehátka z jemné kovové mřížky, lemované rámem z kovových kuliček.
"Přijměte, prosím, místa..." pobídl je Inspektor. "Rád bych vás toho ušetřil, ale nemohu jinak. Mí strážní by mě museli obvinit, že neplním své povinnosti."
Venini odpověděl: "Milý příteli z jiného světa - všechno chápu a ochotně se podřídím. Ale rád bych, abys mi ještě odpověděl na dvě otázky, dřív, než vyžvaním všechna tajemství své minulosti."
"Prosím, ptej se," souhlasil Legh'iel.
"Nezanechá tenhle výslech nějaké trvalé škody na rozumu?"
"Rozhodně ne!" odvětil Inspektor jednoznačně.
"Za druhé: Jestli se i nadále osvědčíme jako Strážci .Stanice, zasadíš se o to, aby byl do vašeho svazu přijat i náš svět?"
Inspektor přisvědčil. "Poněvadž jste nám tak nesobecky nabídli svou pomoc, udělám všechno, co je v mých silách, abych tlumočil tvé přání příslušným místům. Jak rozhodnou ta, to už není v mé moci. Ale ještě není všemu konec, pohovoříme si o tom podrobněji, potom..."
"To mi stačí. Můžeš začít."
Z protější stěny se k visutým lehátkům přisunuly dva přístroje a dvě další mřížky spočinuly na hlavách Arleye a Dorceen. Vzápětí Venini pocítil jemné svědění pod vlasy. Přepadla ho náhlá ospalost, dvakrát zívl a usnul. Měl dojem, jako by mu najednou veškeré myšlenky z hlavy někam odplavaly, jako by je s sebou odnesl modravý příboj. A ta už byl Veniniho rozum zcela obnažený a jeho rty byly připraveny odpovědět na každou otázku.
Androidi zahájili výslech.
Řídíce se svou vlastní etikou, omezili průzkum Pozemšťanova vědomí jen na úzký okruh otázek, bezprostředně se dotýkajících jejich vlastních záležitostí. Prvním dotazem si chtěli ověřit, kdy a kde došlo k rematerializaci Veniniho malé kosmické lodi.
Hodinu zodpovídal Venini přesně a dokonale otázku za otázkou.
Výslech androidy uspokojil. Zatímco jeden z černých strážných obsluhoval Stanici a přepravil něco kolem stovky

Cestujících, druzí dva přenesli Veniniho do bytu a uložili na válendu. Venini stále ještě spal.
Pak začal výslech Dorceen.
Strážníci nemuseli zpětně kontrolovat výpovědi Veniniho; v hluboké hypnóze tohoto druhu nemohl nikdo říkat nic jiného než pravdu.
Otázka: "Ty patříš k muži jménem Venini?"
Odpověď: "Ano, jsme partneři, zaměstnává mě, jsem jeho pracovní síla. Kromě toho dělám i fotomodelku."
"Máš strach z výslechu?"
"Ano."
"Proč?"
"Mám jisté tajemství, které by Venini neměl odhalit. Myslím, že bych mu příliš ublížila, kdyby se dověděl pravdu."
"Jak může pravda ublížit?"
"My, Pozemšťané, nedovedeme vždycky snášet pravdu. Iluze a lži patří k našemu životu. Tvoří základ společnosti."
"Co je tvým tajemstvím?"
"Nejsem jen Dorceen..."
Mlčení.
Vyšetřující android, týž, který před stem pozemských minut dívku tak důkladně pozoroval, dlouho promýšlel další otázku.
"Nýbrž...?"
"Jsem stroj jako vy, na Zemi nás nazývají androidy. Některé části mého těla se značně podobají lidským orgánům, jiné zas nikoli. Ale jsem také živou bytostí, která kdysi měla svůj vlastní život a musela zemřít jen kvůli Veninimu."
Otázka: Předpokládám, že i pozemští androidi jsou umělou životní formou a jejich posláním je sloužit a pracovat. Je to tak?"
Odpověď: "Ano, zcela správně."
"A ty jsi tedy kombinace člověka a androida?"
"I to je správné."
Dorceen ležela na vyšetřovacím lehátku nehybně, a úplně uvolněná. Oči měla zavřené, vlasy rozložené kolem hlavy a rozprostřené na kovové síti. Její rty polohlasně odpovídaly na jednotlivé otázky.
"Mozek?"
"Obsahuje vědomí a zážitky jedné Pozemšťanky, ale pracuje jako mozek androida, tedy přísně logicky a podstatně rychleji než mozek lidský. Přesto však mnohdy jen stěží držím krok s myšlením Veniniho."
Android s porozuměním přikývl, ale neusmál se, když vysvětloval: "Není divu, neboť jde o vysoce vyspělý rozum muže, zvyklého hodně přemýšlet. A tělo?"
Odpověď: "Stejně dokonalá, spolehlivě pracující kombinace člověka a stroje."
"Je to obvyklá kombinace, androide?"
"Ne. Absolutně neobvyklá."
"Proč tedy vložili do tvého těla tělo lidské nebo alespoň jeho části?"
"Bylo to jediné východisko."
"Otázka života a smrti?"
"Ano. Přihodilo se neštěstí a té ženě zbývala jediná naděje v přesazení do těla androida. Operace trvala dva dny a za pár týdnů se potvrdilo, že pokus dopadl šťastně."
"To je tedy to tajemství, které nechceš prozradit Veninimu?"
"Ano. Myslí, že ta žena ještě žije."
Mlčení.
"Při první vhodné příležitosti mu to povíš, že?"
"Povím."
Android kývl na svého druha, a ten stiskl jedno tlačítko na malé ovládací desce. Hypnotický výslech skončil. Dorceen už pokojně spala, a spala ještě i tehdy, když ji přenesli zpět do jejího bytu.
Zdálo se, že dobrodružství končí; přinejmenším se alespoň rozptýlily všechny zdánlivé hrozby, a temné vyhlídky do budoucna najednou zjasněly.
Venini a Dorceen, vyspalí a svěží, stáli vedle otevřeně koule. Před nimi stál Inspektor a za ním jeho suita.
"Pozemšťane Venini," vážně promluvil Legh'iel, "vracíme se na Shanthay. Ohlásím, co se zde stalo a budu tlumočit tvé žádosti a přání. Ale než odejdu, mám k tobě jménem svých nadřízených ještě jednu prosbu."
Venini se na něho s očekáváním podíval.
"Prosím tě, abys na této tranzitní Stanici, kterou jsi pojmenoval Černou planetou, setrval ještě tak asi dva pozemské roky. Potřebuji čas, abych sehnal a vyškolil nového Strážce. Každý tvor není tak inteligentní, aby dokázal ovládat Stanici po jediné lekci. Souhlasíš?"
Venini se ušklíbl. "Co za to?"
"Oznámím svému úřadu, že tu prodléváš zkušební dobu ve funkci zástupce svého světa. Po uplynutí té doby budete patrně posuzováni příznivěji. Stačí?"
Venini se otočil k Dorceen: "Co tomu říkáš, děvče?"
Dorceen spěšně přikývla a ujišťovala Arleye: "Udělám všechno, abych ti zdejší pobyt co nejvíc zpříjemnila a aby ses pobavil. V nejhorším se nechám fotografovat třeba i s opravdovým ještěrem."
"A hlavně nezapomeň," připomínal jeden ze shanthayských androidů, "že ještě dlužíš svému partneru jisté vysvětlení."

"Nezapomenu..."
Inspektor jim podal ruku, aby se rozloučil. Muž ze Shanthaye, jenž přišel na Stanici jako nelítostný Inspektor, odcházel jako přítel. Čtyři bytosti vystoupily do koule a Venini se usadil v ovládacím křesle, aby se postaral o bezvadný průběh tranzitního skoku. V okamžení byla koule prázdná.
Jako by se to všechno nikdy nestalo.
Křeslo opět kleslo k podlaze a Venini stanul proti Dorceen.
"Nevím, co mi máš říci," začal, "ale myslím si, že to můžeme ještě na čas odložit, tím spíš, že se ti zřejmě do toho moc nechce... Snad se nám naskytne vhodnější příležitost..."

O několik dní později.
V podivuhodně fantastické krajině stál allosaurus a vzpínal se na širokých, svalnatých zadních nohou. Barvou své olysalé kůže zrovna dráždil:nevýrazně tmavohnědý podklad protínala třpytná modř tygrovitých pruhů. Ještěr vystrkoval malé drápy a jeho příšerná mírně šikmo nachýlená hlava se výhružně vypínala dopředu. Mezi zadníma nohama ještěra stála usmívající se Dorceen.
Neměla na sobě mnoho, jen chlamys ze zvířecí kůže. Oděv košilového střihu si Dorceen přepásala těžkým zbrojním opaskem. Vpředu měla za opaskem šikmo zastrčenou redukovanou pistoli. Sumky byly plné zásobníků. V ústech měla Dorceen poslední Venineho cigaretu. Okamžik stačil a z androidky byla černooká blondýna. Její dlouhé nohy vězely v lehkých holínkách, které si vypůjčila od Arleye. Z holeně vyčuhoval těžký vrhací nůž.
Dorceen vyndala cigaretu z úst a zasmála se: "Bude ti to trvat ještě dlouho, parťáku?"
Venini se točil kolem fotoaparátu na těžkém stativu. Znovu a znovu kontroloval úhel záběru, expoziční dobu a hloubku ostrosti. Pak se ozvalo cvaknutí uzávěrky.
"To bychom měli první snímek," oznamoval. "Pohrej si trochu s tím zvířátkem."
Dorceen klidně přikývla, sehnula se do hustého trsu kapradí a vytáhla z něho miniaturní projektor. Obratné prsty začaly pohybovat ovládacími páčkami a zvířecí kolos bez mozku se pohnul. Venini korigoval Dorceenino počínání opakovanými výkřiky, až konečně měl před sebou nanejvýš naturalistickou kulisu pro další snímek.
"Morbidní, nádherně morbidní..." bručel si Venini spokojeně. "Tohle nás udělá slavné po celé planetě, jen jestli se zas jednou dostanem zpátky na Zem. Jestlipak ty fotky Bangkok koupí?"
"Snad, pokud ještě žije," mínila Dorceen.
Scéna byla skutečně fantastická.
Masožravý allosaurus vypadal, jako by se zrovna chystal napadnout fotografa - těžké tělo se vzpíralo o mohutný ocas, jen skočit. Na levém předním spáru měl prehistorický dravec pečlivě uvázanou mašli, od níž se táhla hedvábná stuha až k rukám fotomodelky. Tentokrát měla Dorceen cigaretu zasunutou za uchem, kde ji skrývaly husté vlasy.
A opět cvakla uzávěrka.
Venini a Dorceen pracovali plné tři hodiny, jak byli zvyklí ze Země. Když skončili, měli svitek planfilmu z velkoformátové kamery na němž bylo zachyceno šest snímků na téma: Ještěr a dívka.
Venini se podíval ke slunci, uložil kameru a přistoupil k Dorceen. "Dej mi cigaretu," požádal ji. "Obávám se, že jsme jich vzali s sebou málo. Konečně, aspoň budu mít jednou rozumný důvod přestat kouřit!"
"To ano," přisvědčila.
Cigareta pomalu hořela. Venini si sedl na neživou nohu ještěra a pokynem vyzval Dorceen, aby se posadila vedle něho.
"Jako za starých časů, parťačko, že?" řekl. "Jako když jsme spolu začínali. Napadlo by tě ve snu, že někdy spolu poletíme do vesmíru?"
Dorceen zavrtěla hlavou a Venini ucítil vzrušující dotyk jejích vlasů. Pak mu položila hlavu do klína a zadívala se mu do tváře.
"Venini?"
"Ano, děvče," odvětil.
"Co si vlastně o mě myslíš?"
"Před časem bych ti odpověděl, že jsi dokonalý android prvotřídní práce a navíc - z neznámých důvodů - s mimořádně vyhraněným vztahem ke svému majiteli. Teď už si tím ale nejsem tak jistý."
"To všechno souhlasí," usmála se Dorceen. "Už tě někdy napadlo, že by ses do mě mohl zamilovat?"
"A... ano," protáhle přisvědčil Venini. "Myslel jsem už na to, ale to asi není dost dobře možné, co? A pak, chtěl jsem se vyhnout riziku, že ztratím přítele, že přátelství padne za oběť lásce. Jestli to můžeš pochopit."
"Ano, jistě. Dokážeš se ještě upamatovat na tu mou dlouhou dovolenou?"
Venini přisvědčil.
"Co myslíš, kde jsem tehdy byla?"
"Neuvažoval jsem o tom. Neměl jsem čas. Musel jsem dělat, protože jsem tě neměl. A kromě toho jsem zaměstnával jednu manekýnu, jednou jsi ji myslím zahlédla. Vzpomínáš si?"
"Ovšem. Taková husička, moc hubená a hlavně si o sobě moc myslela."
Venini se zasmál a pokrčil rameny.
"Vem na dlani chlup, když tam není," řekl. "Ale já byl s Marissou docela spokojený."
"Já vím," řekla Dorceen vážně. "Šíleně jsem žárlila, když jsem to zjistila."
"No, no - android může žárlit?"
"Nejsem android. Nebo alespoň nejsem jenom android.
Venini se zarazil, ale navenek si stále ještě zachovával svůj mírně pobavený výraz.
"Nýbrž...?"

"Jsem Kai Kosta."
Umělé slunce klesalo k umělému horizontu. Umělí cvrčkové vrzali v trávě a celá scenérie byla dokonale neskutečná. Právě tak jako Dorceenino překvapivé doznání, které Venini vyslechl, dokuřuje poslední cigaretu na noze dávno vyhynulého ještěra v roli Strážce Stanice, vzdálené desítky světelných let od Země.
Arley mlčel.
Také Dorceen mlčela, ale napjatě pozorovala jeho tvář.
"Vyprávěj," řekl stísněně.
"Zavolala mě sestra, když Kai umírala. Koupala se kdesi na pobřeží, zachytil ji motorový Člun a téměř zabil. Měla jen málo naděje. Šlo o hodiny. Požádala jsem tě tedy o dovolenou a dala se k dispozici. Štáb zkušených operatérů už čekal. Pokus jim měl říci, jestli existuje cesta, jak zachovat život cenným nebo důležitým lidem. Byl to namáhavý pokus. Provedli hned předběžné studie. Po několika hodinách práce prohlásili, že je možné provést transplantaci tkání."
Venini přikývl a řekl spíš k sobě: "No, ano, samozřejmě. Tkáň androidů je přece vypěstěna záměrnou mutací lidských buněk. Už to vlastně zaručovalo vzájemnou snášenlivost. A co tvůj biosynchronizátor?"
"Spojuje v sobě všechny přednosti a - pokud vím - neopakuje žádný z nedostatků obou skupin, lidské i androidní."
Venini se opět odmlčel.
"A co ty všechny fotografie, zprávy..." zeptal se. Neboť si vzpomněl, že rok co rok dostával nestravitelnou dávku povídaček o pokrocích své schovanky.
"Po operaci byly všechny zprávy samozřejmě upravovány. Fotografie ale byly pravé, občas jsem tam zaletěla a nechala se vyfotografovat jako Kai Kosta. Jsem přesvědčená, že jsem ve skutečnosti tvé dílo právě tak, jako bylo tvým dílem to děvče, vychovávané podle tvých požadavků. Jenomže jsem s tebou měla užší kontakt a mohla jsem se tak na tebe o to lépe vyladit."
"Nemůžu tomu pořád ještě uvěřit, Dorceen," řekl Venini zachmuřeně.
"Je to pravda, čistá pravda, Arleyi. A já, já tě miluji rovněž - od té operace. Od chvíle, kdy mě propustili a kdy jsem se na tebe zahleděla sice očima androida, ale s rozumem a city opravdové ženy."
"Byla to asi pro tebe ošklivá doba, co, parťačko?" zeptal se Venini. "K tomu ke všemu jsi ještě musela volat mým přítelkyním, nebo je naopak vyhazovat a zapírat mě jim. Tak dál, dál! Připadám si jako bych byl celý naruby, co vlastně teď mám dělat?"
"Vzhledem k okolnostem by to mohlo být celkem jednoduché. Jde jen o to, aby ses rozhodl, jestli miluješ tělo androidky či duši ženy. V obou případech tě mohu plně uspokojit. Je to snad neobvyklé a není to možná ani ve shodě s pozemskými zákony, ale koneckonců mám také lidský původ."
"Muž mého postavení miluje duši," prohlásil Arley, ale hned dodal, "jestliže se skrývá v odpovídajícím těle. Dřív by se marně hledala tak dokonalá syntéza. Ale vážně, jestli se tohle jednou zavede, tak se najde spousta lidí, kteří budou nabízet hory peněz, jen aby je přesadili do těla nějakého androida. Pak ovšem budou žít bohatí lidé déle než chudáci - a to také není pěkné."
Dorceen zavrtěla hlavou.
"Nevěřím, že by se pozemští vědci natolik snížili, aby opakovali tento pokus, pokud nepůjde zrovna o osobu presidenta celosvětové vlády. Tak jako tak už bylo na Zemi až příliš mnoho starých mužů."
"Ale ty jsi dítětem takové syntézy."
Dorceen byla právě tak bezradná jako Arley.
Díval se jí do očí. Byly černé, vždycky vyžadoval černou barvu očí, když spolu dělali nějaký snímek. Tenkrát také měla černé oči...
Venini měl onu podivuhodnou schopnost pohotových asociací, které sice dovedou nejednou pomoci k rychlému úsudku, ale které také nejednou přicházejí, když jsou člověku nejvíc nevhod.
Před lety dělal s Dorceen a ještě dalšími dvěma modely celkem běžný propagační snímek. Scénář předpokládal, že zásah Amorova šípu podnítí zasaženou oběť ke koupi kosmické jachty z produkce Bangkokových závodů.
Jako dnes viděl před sebou aranžmá toho snímku. Pár milenců stojí před kosmickým člunem zády k objektivu. V popředí sedí na rozložité větvi stromu pračlověk z doby kamenné s náznakem křidélek na zádech a míří nebezpečně vyhlížejícím šípem do zad muže.
Zasažený muž měl už jen jedinou volbu: koupit kosmickou jachtu!
Tento reklamní snímek získal Veninimu spoustu nejrůznějších cen a byl posléze vyhodnocen jako nejoriginálnější záběr roku.
Na tenhle snímek teď Venini myslel, když se díval do Dorceeniných fotogenicky černých očí. A cítil přitom, jak kdesi za jeho zády cromagnoncovy prsty pomalu pouštějí tětivu luku, jak dřevěný šíp s kamennou špičkou sviští vzduchem - a jak se mu zarývá mezi lopatky...
"Dorceen - Kai!"
Umělé slunce konečně zapadlo za Dorceenino umělé pohoří.
Čas je strašně relativní, říkává se někdy. Ve skutečnosti však je čas - v protikladu k lidskému životu -neměnnou konstantou. Jde si svou cestou a ničím se nedá zastavit. Proto také jsou chvíle spokojenosti a štěstí tak prchavé. Když člověk na něco čeká, zdá se, že čas se zastavil, že uplývá pomaleji než jindy.
Protiví-li se někdo stárnutí, či zrání (což je jen otázkou rozdílu let), má dojem, že čas pádí zběsile jak splašené koně a nepřináší člověku nic, než vrásky a jizvy, které zhyzďují hladoučkou tvář mládí. Vždycky plynul čas... mnoho času.

Vypadal jako člověk, skoro jako člověk. Vysoký, s ostře tesanou tváří a bílými vlasy jako hedvábí. Oblečený byl v rudém oděvu. Materializoval se neočekávaně v skleněné kouli tranzitní Stanice a shledal, že je hala prázdná. Dovedl se

poučit, a tak měl tentokrát přístroj, který ho zbavil závislosti na rozmarech Strážných. Tranzitní kouli naplňoval normální vzduch a hydraulické zařízení rychle a bez hluku kouli otevřelo.
Inspektor sestoupil do haly a zastavil se uprostřed.
"Hm, pracovní přestávka," řekl si a vykročil k obytným prostorům. Pomalu prošel otevřenými dveřmi, neušel mu mírný nepořádek, ani kusy oděvů bez ladu a skladu poházené po nábytku. Zavrtěl nesouhlasně hlavou a prohledal celý byt, pátraje po obou Pozemšťanech. V bytě nebyli.
Inspektor opustil byt, přešel napříč halou kolem otevřené koule a vstoupil do jiných otevřených dveří. Koridor za nimi byl jasně osvětlený a i Legh'iel se jím nakonec dostal až do zahrad na plošinu, přidržovanou magnetickými držáky asi metr nad zemí.
"Zkusíme najít naše nejtajuplnější Strážce takhle..." zabručel Inspektor, sklopil řízení, sáhl do pák a přihlížel, jak se uvolňují čelisti parkovacích držáků. Konečně se plošina vznesla. Muž ze Shanthaye si sedl na okraj kotouče a vznášedlo plavně vyrazilo vpřed.
Pozemšťany spatřil asi po deseti vteřinách.
A hned také pochopil tajemství spěšně odhozených oděvů. Umělá řeka se na tomto místě rozšiřovala a vytvářela mělké jezero, jakousi zátoku plnou bílého písku, jen místy přerušovanou křivolakými útesy, které se vzpínaly ze dna zátoky.
Na jednom takovém temném útesu balancoval Venini. Konečně skočil do modré vody. Silové pole zasáhlo vodní masy a vytvořilo příbojovou vlnu. Dosáhla výšky dvou metrů a s šuměním se valila k místu, kam skočil Arley.
Dorceen-Kai plavala už dál od břehu, na otevřené hladině. Měla na sobě bílý koupací oblek, zhotovený na strojích Stanice - Arleyovy plavky byly z téže látky.
Vznášedlo se zvolna a tiše sneslo na písek a muž ze Shanthaye sestoupil. Posadil se opodál na velký černý kámen. Čekal. Měl dost času - přestože přinášel důležité poselství.
Uplynula jedna pozemská hodina.
Arley a Dorceen-Kai se vraceli ke břehu. Jako děti se hnali příbojem a byli do černa opálení umělým sluncem, které stálo v zenitu. Náhodou se otočili a zpozorovali Inspektora.
"Legh'iel!" zvolal Venini a vyběhl mu vstříc. "Tys přišel? Na návštěvu?"
Inspektor přikývl.
"Na návštěvu a s poselstvím. Přišel jsem, abych vám řekl, že vaše lhůta skončila. Krátce po zahájení nového pracovního cyklu přistane na Stanici nový tým Agit-Klyt. Odletíte zpět na Zem?"
"Nejspíš," Odpověděl neurčitě Venini. "Co jinak?"
"Nic zvláštního. Mí představení se usnesli nějaký čas Zemi pozorovat. K tomu ovšem potřebujeme znát koordináty, abychom váš systém našli. Až pak se rozhodne dál. Buď ano, nebo ne."
Dorceen-Kai se usmála a zavěsila se Legh'ielovi do podpaží.
"A jak jsou nadřízení spokojeni s námi, nezanedbávali jsme povinnosti?"
Inspektor zvážněl: "Mohu vám prozradit, že váš výkon vzbudil všeobecný obdiv. Nikdo nechtěl věřit, že jedna jediná bytost zvládne obsluhu tak náročné Stanice. Uvažuje se - ale to je přirozeně zatím přísně důvěrné - zřídit Stanici základní sítě v blízkosti Země a napojit na ni systém lokální spojovací sítě, zahrnující všechny obyvatelné planety. Jenomže...
"Ano?" zpozorněl Venini.
"Bude přirozeně dost dlouho trvat, než se všechno uspořádá spokojenosti všech zúčastněných stran. Především se musí zjistit, které planety jsou ze Země dosažitelné, dál budeme potřebovat zásadní souhlas všech členů Rady. To potrvá rok jistě. Je mi líto, ale rychleji to nejde."
"Věřím, že Země dokáže počkat..." přisvědčil Venini.
"Tím spíš, že nemá potuchy, jaké štěstí ji čeká. Musím vás požádat, abyste se o ničem z toho nikomu nezmiňovali. Budete si muset vymyslet nějakou pohádku, abyste vysvětlili kde jste byli a jak jste získali ty zajímavé snímky, co se povalují ve vašem bytě."
"Ani to nebude problém," ujistil Venini Inspektora. "Ale teď už je nejvyšší čas, abychom se vrátili. Něco si ještě musíme vypít!"
"Rád."
Vstoupili na kotouč vznášedla a Legh'iel je zavezl zpět k parkovišti. Hned nato všichni opustili zahrady a dveře za nimi se zavřely naposledy. Dobrodružství skončilo.
Mnoho nového ta dvě léta přinést nemohla, i když se vývoj na Zemi v těch sedmi stech dnech zastavit nemohl. Možná, že už se to na Zemi jen hemží kombinovanými bytostmi typu android-člověk, To by jim vadilo nejméně. Zvykli si už na to a nic nesprávného v tom neviděli.
Rejnok už čekal, přichystán ke skoku do prostoru.
Venini a Dorceen-Kai měli na sobě kosmické obleky jako tehdy, když sem na Černou planetu přiletěli. Pohonné agregáty Rejnoka běžely na volnoběh a přístroje pokojně ohlašovaly údaje o energetické rezervě hlavního generátoru.
Inspektor stál v pilotní kabině vedle Venineho a Dorceen-Kai.
"Koordináty Země mám zaznamenány. Snad se ještě oba dočkáte dne, kdy se kolem vašeho Slunce rozeběhne po vypočtené dráze Černá planeta. Na shledanou a - šťastnou cestu."
Venini se nadzdvihl ve sklopeném tvarovaném křesle a stiskl Inspektorovi ruku. Dorceen-Kai už byla díky preventivním lékům mimo vědomí. Její rty zašeptaly poslední neúplné slovo, pak mírně pootevřené strnuly. "Veni..."
Injekční přístroj zasyčel, jak vehnal ochranné sérum látkou oděvu do Venineho paže. "Za mnoho ti vděčím, Legh'iele," pronesl Venini vážně, přemáhaje ospalost. "Stali se z nás přátelé."
Inspektor vážně přikývl a opustil pilotní prostor.

Venini se udržoval v bdělém stavu, dokud se nepřesvědčil, že zmenšující se obdélník světla za jejich zádí zmizel. To znamenalo, že vnější vrata přistávací komory Černé planety se opět uzavřela, Všude kolem se rozprostřelo hvězdné nebe, plné planoucích démantů, jejichž třpyt však musel ustoupit všudypřítomné rudé záři obrovského slunce, proudící okny kabiny jako jemná mlha. Venini teď už rozeznával jen obrysy.
Už neslyšel, jak bzučení motorů zesílilo v řev. Usměrněná energie Bangkokových motorů se napřela, aby vrhla závodní jachtu do nekonečného prostoru na rubu trojrozměrného světa.
Věčnou tmu roztrhl zelenavě bílý plamen.
Jeho zář zaplavila černou kouli. Loď sebou smýkla vpřed a rázem zmizela. Když se ohnivý oblak rozptýlil, zdálo se, že vznešený, majestátní klid Černé planety nikdy nic neporušilo. A v téže chvíli se už Rejnok řítil k Zemi a spolu s ním letěly i naděje i jistota, že Země získá přátele mezi cizinci.
Arley Venini nechtěl nic jiného než prožít nějaké dobrodružství. Přitom udělal jeden z největších objevů v historii Země. A navíc našel i kus osobního štěstí...
Rejnok... Dorceen... Kai... Tranzitní síť nepozemšťanů.
Bylo toho na jednoho člověka skoro až příliš.

NEMESIS Z HVĚZD

1
Široký tok řeky se teď opět zabarvil oním nepopsatelně zlatavým tónem. Přes hladinu mělké zátoky pluly skogamandrské volavky. Z dálky se ozýval zuřivý tlukot semenozobců. Dlouhé stmívání naplňovalo ovzduší a oblohu neurčitým světlem, charakteristickým pro ono mezidobí mezi západem slunce a nocí. Na nebi visely těžké mraky.
Příroda prožívala soumrak pozoruhodným způsobem: hekticky a vášnivě. Jako by to měl být její poslední rozkvět před smrtí. Mezi rostlinnými úponky poletovali žlutí ptáci a rozháněli roje hmyzu.
Náhle se řeka rozevřela ve velikou zátoku.
Oslnivě bílý písek břehů vytvářel zcela pravidelný půlkruh a za ním bylo vidět neproniknutelnou zeď nízkých keřů. Plochý pahrbek, plochý jako všechno na Skogamandře, se zdvihal nad křovinatý pseudoles. V rozptýleném a sinavém světle večerního slunce se matně leskla kovová krychle.
"Když se tak podíváš kolem sebe, řekl bys, že jsme v ráji," prohlásil Orr a stočil člun do zátoky. Pak vyzdvihl motor a ploský trup člunu klouzal ještě asi dvacet metrů po písku až k černému pahýlu stromu.
"A zatím je v tom všem smrt a jed," připomenul mrzutě Vance.
Oba muži v žlutých ochranných oděvech vytáhli člun ještě o něco výše na břeh a připoutali ho ocelovým řetězem, povlečeným plastickou hmotou k pahýlu. Z vodotěsné schránky mezi přídí a motorem vzali svou výzbroj a vstoupili na mírně vystupující pěšinu, vedoucí vzhůru na pahorek. Asi v polovině cesty zastihla muže zběsilá večerní smršť a náraz větru je doslova srazil.
"Zatraceně!" zavrčel Vance a napřel se proti větru.
Čtyři misky anemometru se točily jako pominuté. Větrný rukáv trčel málem vodorovně. Vrcholem mířil k severu, k magnetickému pólu planety.
Najednou sebou rukáv trhl směrem k severovýchodu a s nervy drásajícím skřípotem se opět vrátil do staré polohy. Tráva, zakrslé stromy a veškeré skogamandrské rostlinstvo se pod náporem prudkého větru ohýbalo jedním směrem. Dlouhé linie vln se přelévaly po širé rovině a sotva znatelném pahorku. Noc na planetě se vždycky ohlašovala vichřicí. Vítr se co chvíli mohl změnit v orkán.
"Dobře, že nemusíme pracovat venku," utěšoval se Orr a odsunu! dveře hliníkové krychle. Vítr se rozbíjel o výstupky střechy a trubky stožáru. Malá radiostanice přenášela Orrova slova spolu s vnějšími zvuky do Vanceho přilby.
"A navíc se nemusíme bát, že nám to někoho přivěje." odpověděl Vance a sám se tomu zasmál. Z džungle plné větru vstoupili muži rovnou do svého klidného a teplého příbytku. Měli na sobě žluté oděvy s průhlednými přilbami a dlouhé černé rukavice. Sebenepatrnější styk s rostlinstvem Skogamandry mohl způsobit smrt. Ani oba paprskomety, uložené ve vodotěsných pouzdrech, nemohly nikoho přesvědčit, že snad je Orrova a Vanceho práce zcela bezpečná.
Dveře se za nimi zavřely a vítr i hluk zůstaly venku. Vance se začal zvolna svlékat. Nejprve odložil přilbu, pak rozevřel magnetická zdrhovadla mezi bundou a kalhotami a vyklouzl z bot po kolena. Zůstal stát a díval se velkým oknem na severní straně přímo do terče zapadajícího slunce.
"Ještě čtyři dny," řekl pomalu a pokoušel se nacpat si dýmku. "Čtyři dny a dost. Konec práce. Byli jsme tu skoro zbytečně. Kde je teď Kirby?"
"Někde na druhém konci planety. Za čtyři dny se sem s transportérem nedostane, potrvá mu to mnohem déle. Měl by sis zvyknout na myšlenku, že si tu ještě pobudeš."
Orr byl Deneban. Intenzívně zářící oči dodávaly jeho vzezření něco strašidelného, podivného. Dovedl vycítit nebezpečí, dokonce dřív než vůbec přišlo. Orrova štíhlá, rudohnědá postava neustále působila dojmem cizoty. Ale nebyla nepřátelská.
Vance Carnaghan pokrčil rameny a vyfoukl kouř před sebe, přímo proti slunečnímu disku.
"Po těch dvou stech dnech se to už snáší hůř," protahoval slova, "ale co, těch deset patnáct dní na tom už nic nezmění. Tahle planeta se mi strašně zprotivila!"
Daleko v prostoru před Carnaghanovou vysokou postavou se sbíhaly dvojí linie: jednotvárný profil mírně zvlněné krajiny Skogamandry a modročervené pruhy oblohy, kterými se ohlašoval nekonečně zdlouhavý soumrak. Jeden den

Skogamandry odpovídal dvěma stům pozemských dní. Slunce teď stálo na horizontu.
Nejvyšší vyvýšeninou planety byl prstencový kráter, jemuž dal Botsaris - s ironií jemu vlastní - jméno Nový Gaurinsakar. Byl to vyvřelý pahorek, vysoký čtyři sta metrů, ani o centimetr víc. Všude jinde bylo vidět jen širošírou rovinu s výraznými údolími, kterými líně protékaly široké řeky, a prales, dorůstající do výše dospělého muže. Teď se nad tím vším pomalu, pomaloučku snášel soumrak.
"Pro dnešek dost," rozhodl konečně Orr a usadil se v křesle.
"Rád bych si zase jednou něco přečetl," prohlásil Vance a nehýbal se od okna. Vance byl obr téměř dva metry vysoký, s plavými vlasy a modrýma očima. Tady na Skogamandře působil zvlášť nestylově.
Uprostřed říčního ohybu se vytvářel protáhlý, zpola ponořený násep, lesknoucí se milióny říčních škeblí. Písčina poskytla místo k odpočinku přetahujícímu hejnu skogamandrských volavek. Najednou ptáci zneklidněli, nemotorně a těžce se zdvihli a třepotavým letem zamířili přímo ke krychli.
Pomalu nabírali výšku jako nadměrně přetížená letadla. Hladina se čeřila pod údery jejich perutí - stromy tam dole tlumily nápor vichřice, která o něco výš běsnila bez odporu. Když se hejno přiblížilo až nad zátoku, cosi neznámého porušilo dosavadní klid v přírodě. Z lesa vyrazilo najednou mračno třepotajících se ptáků. Celé nebe se naplnilo ptačími křídly. Barevná pera letek zasvítila zvláštními pastelovými barvami: růžovou, bílou, světle červenou... Ptačí oblak se bezhlavě hnal přes zelený břeh, zatímco volavky stále tvrdošíjně směřovaly k jihu. Vzduch se na chvíli naplnil drásavým ptačím křikem a výskotem, pod nímž zaniklo i vytí větru. Potom se stejně nevysvětlitelně obrovské hejno rozptýlilo a ptáci opět zapadli do lesa.
Vance Carnaghan zamyšleně pozoroval podivné ptačí pohyby a když hejno zmizelo, řekl: "Dvě stě dní se snažíme porozumět složité skladbě mladé přírody planety. Máme za sebou mnohá pozorování, provedli jsme klasifikaci, určili a popsali jsme stovky živých organismů... Ale; pochopili jsme Skogamandru?"
Carnaghan položil vážnou otázku. A Orr, jenž pozoroval podivné počínání ptáků z místa, kde seděl, na ni odpověděl bez váhání věčně zamyšleným tónem, Oba se báječně doplňovali.
"Nepochopili, to je jisté. Brání se před všemi zvědavci každým stéblem, každou buňkou. V přírodě je vždycky něco jako kolektivní vědomí. Tady to člověk pocítí víc než kde jinde. Budeme-li chtít na Skogamandře založit kolonii, musíme to udělat někde uprostřed pouště a musí být nezávislá na zdejších zdrojích potravy."
Po těch slovech, se Orr Jong opět odmlčel a pozoroval svého druha.
Carnaghan se na Orra zadíval zářivě modrýma očima a vzápětí pokračoval ve své myšlence: "Nelíbí se mi, co děláme, my čtyři... Tady, a všude jinde. Zas a zas lézt do těch našich lodí, většinou starých křápů, kde každý start může být tím posledním, křižovat na transportérech po planetě a hledat všelijaké trávy, zvířata a inteligenci. Připadá mi to, jako by lidstvo samo před sebou utíkalo."
Orr Jong zavrtěl hubenou, snědou lebkou a lehce se pousmál: "Nemáš pravdu, Vance."
Pak shodil nohy se stolu a vstal, aby přistoupil k originálně vyřešené kombinaci chladničky, sporáku a skříní na zásoby. Dnes bylo na něm, aby se postaral o jídlo pro oba. Pomalu a rozvážně vzal dva podnosy a rozestavoval na nich talíře, šálky a příbory.
"Rozhodně to není celá pravda," pokračoval. "Zřídkakdy jsou ve hře problémy národa nebo civilizace. Většinou jsou to záležitosti jednotlivců: ctižádost, vztek na sebe sama, útěk z chřadnoucí, přelidněné Země, touha po dobrodružství, po nerostných pokladech nebo po náčelnické hodnosti u nějakého málo vyvinutého kmene. A my čtyři? Jsme tu jen proto, že nám naše sklony a znalosti jinou volbu nedovolily."
"My že neměli jinou volbu?" podivoval se Carnaghan, zdvihaje plavé obočí. "Jak to?"
"Tak, jasně," odpověděl Orr s netajenou lítostí. "Co jsme si mohli vybrat! Jsme už takový typ: vědci a dobrodruzi. Vyznáme se v geologii, v biologii, v meteorologii a tak dále. Máme jen jediný úkol: s oficiální podporou planetárního úřadu provádět průzkum planet a výsledky prodávat. Jen tak si přijdeme na své peníze. Nic jiného neumíme - tak co si chceš vybírat? Tady jsme na svém místě. Tady na Skogamandře, jako na Corvair II, na Nova Mars, na Gizdhayi nebo na kterékoli jiné planetě."
"V tom zas máš pravdu..." uznával Vance a opět se otočil k zapadajícímu slunci.
"Něco visí ve vzduchu..." ozval se po chvíli Orr. "Mám pocit, že se musí něco stát, něco nenormálního, neobvyklého."
"Vrátí se Kirby," mínil Vance "to bude ono."
Orr zavrtěl hlavou. "Kirby potřebuje přinejmenším deset standardních dní, aby se k nám dostal. Pak tři dny na naložení výstroje a obydlí do transportéru, pět dní na cestu k Mastodonu. To máš osmnáct dní celkem. Ba ne, to bude něco jiného. Uvidíme..."
Sedli si proti sobě za velký stůl a pustili se do jídla. Jedli pomalu a klidně. Pak Orr Jong sklidil nádobí, Vance Carnaghan zatemnil tři ze čtyř podlouhlých oken a rozsvítil malou lampičku vedle svého kombinovaného křesla. Křeslo se mohlo proměnit i v postel, stůl nebo židli, podle způsobu nastavení jeho pohyblivých částí.
Orr mlčky prohlížel hromady výzkumných zpráv a pořádal získané poznatky o složité a mladé přírodě Skogamandry.
Vance si četl úzkou, v plátně vázanou knížku.
Mnoho toho neobjevili.
Téměř dvě stě dní proměřovali a mapovali planetu, pokoušeli se klasifikovat její rostlinnou říši a odhalit v ní nějaký systém. Podařilo se jim objevit víc než čtyři sta různých mikroorganismů a necelých tři sta druhů zvířat.
Ale museli kapitulovat, když se pokusili určit místo jednotlivých nálezů v biosféře planety. Žádné skogamandrské zvíře nebylo větší pozemského skotu, převažovali nižší živočichové, ryby a ptáci; ještěři a hadi chyběli vůbec. Jen větší zvířata mohla být pokládána za savce.
Zatímco fauna Skogamandry se ještě jakž takž dala popsat a zařadit, flóra se vzpírala každému podrobnějšímu výzkumu. A přitom právě ona ovládla planetu. Pokud věděli, byla Skogamandra před dvěma sty lety téměř pustá. Šlo o starou

planetu, jejíž den odpovídal víc než dvěma stům dní pozemských. Padesát dní vládla na planetě noc, padesát dní trval ranní rozbřesk, svítání a jitro, stejně dlouhý byl parný den a dalších padesát dní spotřeboval večerní soumrak. A tak to šlo pořád dokola.
Skogamandra byla chladná a většinu povrchu pokrývala step s chudými rostlinnými zbytky a nepočetnými zvířaty. Měla i jakous-takous atmosféru.
V posledních dvou stech letech se krajina Skogamandry v horečném tempu radikálně proměnila. Planetu pokryl hustý les. Zarostly i polární čapky, roztály a zrodily líné proudy řek, které teď stékaly k rovníku, kde se vypařovaly.
Tohle všechno a nesčíslné množství dalších drobnějších skutečností badatelé znali. Ale nebyli s to složit z této mozaiky celkový obraz, přes nějž by pronikli k podstatě biosféry planety.
Na tom ztroskotávali.
A přece jejich tým v minulosti spolupracoval úspěšně a dobře, prozkoumali osm úplně odlišných planet a snesli podklady potřebné k jejich kolonizaci.
A na Skogamandře by měli kapitulovat?!
"Naše výsledky jsou dost hubené, co říkáš?" zeptal se Vance, krátce vzhlédnuv od knížky. Orr váhavě přikývl.
"Dost. Mám-li se přiznat, vzteká mě to víc než co jiného. Tady v těch sešitech je všechno, každá maličkost, byť sebenevýznamnější." Orr vztekle bušil plochou dlaní do hromady spisů. "Ale chybí nám to hlavní, celkový obraz, nějaký názor. Nejednou jsem se pokoušel najít alespoň nějaký bod, něco, čeho bychom se mohli zachytit. Nic. Absolutně nic. A já můžu tvrdit, že bych leccos pochopil, jen kdybych to něco měl."
"Můžu tě potěšit," usmál se Vance, "odvádíme bezvadnou práci."
"Ano, jako dodavatel, který dodá zákazníkovi kosmickou loď v podobě vagónu bezvadných součástek bez návodu k použití a domnívá se, že si zákazník loď sešroubuje sám. Tak jsme na tom i my, a ne jinak."
"To máš pravdu, Orre!" souhlasil Vance a pokrčil rameny. "Co máme dělat, jak najít návod k použití?"
Teď pokrčil rameny zas Orr a řekl: "To nevím."
"Když to nevíš ty..." Vance ponechal větu nedokončenou.
Orr Jong byl Deneban. Pocházel z planety Deneb VIII. Tato pozemská kolonie, jedna z prvních, která dosáhla úplné soběstačnosti, se musela celá dvě staletí potýkat s potměšilou přírodou. Dějiny kolonie na Denebu byly dějinami malých i velkých bojů člověka s přírodou. Nedávno rozšířené učení o kolektivním sebeuvědomění planety, jakýsi moderně pojatý pantheismus, vzniklo na Denebu. To učení mimochodem mělo něco do sebe, když se zbavilo všech slupek mystiky.
Každý Deneban se nevysvětlitelnými pochody dovídal mnoho skutečností o biologické minulosti současného života, a - což bylo důležitější - i o její skutečné podstatě, než průměrný biolog z kterékoli planety jiné. I to byl jeden z důvodu, a ne poslední, proč Orrova exotická postava tak dobře zapadala do čtyřčlenného týmu výzkumníků.
Poslední hodiny toho dne probíhaly pomalu a nerušeně. Radiostanice se jednou ozvala a podala běžné hlášení o tom, že Roger Kirby a Gill Botsaris se nacházejí na druhé polokouli planety, projeli jí křížem krážem zkoumajíce rudné složení a pomalu se blíží k základně. V této chvíli je jejich modrý transportér tři tisíce pět set kilometrů daleko.
Nakonec Orr zatemnil i poslední okno. Čtvercový, útulný pokoj se pohroužil do tmy a vypadal jako každá temná místnost. Proti sinavé záři, která bude nad touto částí Skogamandry ležet ještě i dalších dvanáct dní, v dané chvíli vyhovovala tma lidské psychice víc než nekonečný soumrak s věčně mihotavým svitem.
Až uplyne těch dvanáct dnů, začne dlouhá, strašná noc planety: zuřivé bouře, neprůhledná obloha, déšť a kroupy, dosahující až velikosti vejce, plížící se běsy, po nichž dřív nebylo ani vidu - a to všechno trvá padesát pozemských dnů.
Loď má odstartovat dřív, než nastane noc.
Vance spal pravidelně oddychuje a do tmy tiše praskalo v topných tělesech a elektrických mřížkách ventilátorů. Filtry potichu nasávaly vzduch, zbavujíce ho eventuálně přítomných spár.
Venku zatím vichřice prohánělа misky anemometru v stále zběsilejším tempu. Závěsy větrného pytle skřípěly, kvílení větru chvílemi polevovalo, aby vzápětí propuklo ještě zběsileji. Vanceho obrovitá postava ležela uvolněně na rozloženém lehátku. Orr ve tmě rozeznával obrysy muže podle vyboulenin spacího pytle. Deneban ležel s rukama za hlavou a nemohl usnout. Malá lampička u jeho lože svítila.
Něco viselo ve vzduchu, to Deneban cítil, ale nemohl říci, co to je. Neměl nejmenší tušení, ale celý den se kolem něho plížil pocit, jenž zvěstoval něco zlého.
Kdyby kdokoli z nich čtyř tušil, co je čeká, sotva by dokázal této noci zamhouřit oči.
Orr Jong větřil nebezpečí jako zvíře.
Světélkující číslice velkých hodinek na Denebanově zápěstí ukazovaly deset minut po půlnoci. Jako obvykle měl Orr první hlídku. A najednou jeho neuvěřitelně ostrý sluch postřehl hluk, který nezapadal do kakofonie skřípění, sténání a vytí rozehrávající se za tenkými hliníkovými stěnami přístřešku.
Stejně ostrý byl i Orrův zrak; byl jedním z mála lidí, kterým byla příroda bližší než civilizace.
Orr otevřel oči, vzhlédl od obdélníkového číselníku hodinek k lampě a zhasl. V jeho pohledu teď byl prázdný výraz člověka, který se snaží něco soustředěně poslouchat. Denebanovi stačilo necelých půl minuty, aby poznal, že jeho temné tušení se potvrdilo. Tiše se zdvihl, aby nevzbudil Vance Carnaghana. Ale plavý obr spal hlubokým a bezesným spánkem dítěte.
Orr pomalu rozepnul bimagnetické zdrhovadlo prošívaného spacího pytle, vyklouzl z něho a postavil se na podlahu, pokrytou pěnovou hmotou, spočívající na silné vrstvě pružného plastiku. Jako vždy bylo v místnosti tepleji než bylo třeba. Orr si natáhl těsně přiléhající kalhoty ze žluté látky, obul vysoké boty a přesvědčil se, zda jejich bajonetový závěr správně zapadl. Pak si oblékl žlutý anorak, pečlivě uzavřel magnetické švy a nasadil si ochrannou přilbu. V téže chvíli

automaticky začala pracovat kyslíková baterie.
Nakonec si Orr navlékl rukavice. Neprodyšný plastický materiál, který se svou hmatovou citlivostí vyrovnal lidské kůži a byl přitom dvacetinásobně odolnější, těsně uzavíral prsty a zápěstí Orrových rukou. Pružný náramek hodinek se jen o něco víc roztáhl, když jej Orr přetáhl přes oblečenou rukavici.
Potom Deneban potichu přešel místnost, minul sestavu skříní s výstrojí a odsunul desku dveří. Natočil ramena, aby nemusel dveře otvírat úplně a protáhl se štěrbinou bokem. Za ním se dveře opět zavřely. Orr se octl na širokém chodníku z kovového roštu, který prstencovitě obemykal krychli. Celou dobu hleděl k obloze. Když přešel skupinu keřů a uvolnil se mu tím potřebný výhled, zdvihl speciální dalekohled. Okuláry-těžkého dalekohledu byly tvarovány tak, aby těsně přilnuly ke sklu přilby.
Mrak, který plul poblíž slunečního kotouče, teď na chvíli ponořil krajinu do oranžově zlatého přísvitu. Barevný tón se neustále měnil a závoj, připomínající polární záři, přikryl i stromy a hladinu řeky.
Orrovým očím nemohlo nic uniknout. Na sinavém nebi Skogamandry, pokrytém uspěchanými mraky, objevil brzy, co hledal. Hluk teď takřka zanikl, ale pořád se dal ještě tušit.
Orr znovu otevřel dveře krychle a zvolal: "Vance, pojď sem honem," a opět dveře zavřel.
Nebe roztrhl světelný paprsek. Rozdělil oblohu na dvě poloviny a mířil přímo k obydlí výzkumníků. Světlo vycházelo z rozžhaveného obalu kosmické lodi, která se chystala neuvěřitelnou rychlostí přistát - pokud ovšem chtěla přistát...
Vedle Orra se něco pohnulo. Geolog vstoupil na rošt chodníku. I on měl už na sobě nápadný ochranný oděv, třebaže od Denebanova zvolání uplynulo sotva sto vteřin.
"Kosmická loď," oznámil tiše Deneban. Komplikovaná aparatura ochranného oděvu pracovala nesmírně pohotově a naprosto spolehlivé. Nejenže dokázala přenést každé slovo, pronesené uvnitř přilby na jakoukoli vzdálenost, ale reprodukovala i veškeré zvuky zvnějšku.
"Proč chce přistát zrovna tady?" divil se Vance, ale jeho basový hlas se ani trochu nechvěl. Orr pokrčil rameny.
"Nemám ponětí," odpověděl. "Snad nás zaměřili, i když to pokládám za krajně nepravděpodobné. Magnetická hmota naši krychle je příliš nepatrná."
Na lodi nepracovala ani jediná pohonná tryska. Loď se řítila k planetě jako meteor, letíc v plochém úhlu daleko od horizontu až do těsné blízkosti jejich příbytku. "Přistane," vypočítal překotně Vance, "asi deset kilometrů za návrším."
"Jestli nepřistane na vodě, rozbije se na padrť," tvrdil Orr.
"Letí příliš rychle..." souhlasil Vance.
Loď teď už bylo vidět jasně. Denebanovy oči vyzbrojené dalekohledem zamířily vzhůru a v prudkém pohybu sledovaly letící těleso. Vytí a sípění provázelo let kosmické lodi, jak před sebou roztrhovala vzduch. Disk se přehnal přesně dvacet metrů nad příbytkem. Pak klesl níž, ještě níž... a stočil se doleva. Tam byla hladina velké zátoky, podobající se moři.
Loď minula špičky posledních stromů na břehu, propadla se a v mžiku se zařízla do vodní hladiny.
V místě, kde zmizela, vyrazil do výše sloup vodní páry, který byl hned strhován vichřicí a rychle se rozptyloval. Na všechny strany se po hladině šířily vysoké vlny.
"Zatraceně," zaklel Vance z přemíry napětí. Zatínal pěsti a ani o tom nevěděl.
Pak se disk opět vynořil, a sledován mračny páry klouzal pár vteřin po hladině jako rychlý člun. Až sem slyšeli zvučný sykot. Kdykoli se voda dostala do styku s doběla rozžhaveným obalem lodi, téměř bleskově se vypařovala. Pak se najednou disk vzepjal a sklouzl zpátky. Náraz byl zachycen, utlumen, ale těleso plulo po hladině dál, vytvářeje mohutnou příďovou vlnu.
Loď rychle ztrácela kinetickou energii, až konečně zůstala klidně ležet.
Večerní vichr trhal bílá, naoranžovělá oblaka páry a jejich cáry rychle unášel pryč, takže okolí lodi bylo ve chvilce naprosto jasné. Kotouč se téměř nehybně pohupoval na hladině řeky a na jeho kovovém povrchu se odrážel oranžový soumrak Skogamandry.
"Je po všem," řekl Orr bez viditelného vzrušení. "Jestli tenhle náraz někdo přežil, budeme ho muset zachránit my. Pojď, půjdeme se tam podívat."
Vance už byl samý spěch. Právě vycházel z chaty a v rukou měl složitě vyhlížející nástroj. Orr poznal ultrazvukovou pilu, kterou prořezávali skály, poráželi stromy a kterou používali na podobné těžké práce. Tenký list tohoto nástroje, poháněný neslyšně vysokým kmitočtem, dokázal proniknout téměř každým materiálem.
"Lana, sochory a ostatní věci jsou ve člunu," křikl Vance přes rameno a sbíhal po úzké, místy se vytrácející pěšině. Orr si sáhl na pouzdro po boku, přesvědčuje se, zda je jeho těžká zbraň na svém místě a rozběhl se za Vancem. O chvíli později už stáli vedle člunu, odvázali ho od pahýlu stromu a strkali přes bílý písek k vodě. Orr se ujal kormidla, zatímco Vance se schoulil na přídi, aby vyhlížel mělčiny.
"Doufejme, že nebudou ranění," utrousil Orr. Vance se na něho zadíval s otázkou v očích. "Máme málo léků," dodal Deneban a Carnaghan mlčky přikývl.
Zátoku znali dokonale. Orr se včas vyhnul potopenému stromu, obeplul dlouhý násep z naplaveného písku a zamířil s člunem přímo do středu zátoky.
K lodi zbývalo už jen asi dvacet metrů.
"Tahle loď není ze Země, zřejmě nás čeká seznámení s další civilizací. Dej pozor, Vance," varoval hlasitě, Orr. Vance se k němu otočil, v podřepu se lehce nadzdvihl a ukázal na znehybnělý disk.
"Máš pravdu, Orre... Ale... když už tady jednou musel nouzově přistát, bude muset s povděkem přijmout i naši pomoc."
"Pokud je ještě s to..." poznamenal Orr.
O nějaký ten den později se jim tato slova připomněla víc než ironicky.
Kosmická loď měla tvar disku o průměru asi dvaceti metrů. V místě, kde byl trup nejvyšší, měřila asi pět metrů. Okna

vidět nebyla, ani výstupky periskopů a dokonce ani sebejemnější linie na jejím povrchu, které by prozrazovaly existenci nějakého vchodu.
"Pluj ještě blíž a vezmeme to jednou kolem, Orre," navrhoval Vance polohlasně. Člun opsal kolem cizí lodi těsný kruh. Neobjevili nic, co by stálo za pozornost.
"Teď už si jsem jistý, že je to loď nějaké civilizace, o které nevíme," prohlašoval Orr.
"Hmm," zabrumlal Vance. Pátral po nějakém vchodu, a také ho nalezl. Přímo na vodní čáře táhla se jako vlas tenká štěrbina. Dvě další vlasové linie mířily vzhůru, k vrcholu stroje, kde je navzájem spojila další téměř neznatelná čára. Zámek nebo nějaké držadlo vidět nebyly.
"Za nastalých podmínek bude nejspíš mechanismus dveří poškozen a dveře nepůjdou otevřít. Budeme muset použít násilí."
Orr se opřel do vesel a znovu obeplul loď. Vance mezitím vyhrabal v příhradě v podpalubí lano, udělal na něm smyčku a vhodil je do vody. Smyčka se zachytila kdesi u dna v odumřelých větvích potopeného stromu. Vance opatrně přitahoval lano k sobě až konečně člun pevně přirazil těsně k okraji kosmické lodi. Potom se Vance rozpřáhl a jal se bušit pěstí do kovové stěny.
Napjatě naslouchali. Nic. Nic se nehýbalo. Chvíli čekali, a pak Vance zabušil znovu.
Ticho...
Podívali se na sebe a takřka současně pokrčili rameny. Vance popadl ultrazvukovou pilu. Orr souhlasně kývl. Pak se Vance pevně rozkročil a přitlačil řezný list pily ke stěně lodi. Motor zavyl a generátor rozkmital list. Jeho hrot se zvolna ponořil do jemné rýhy v povrchu lodi.
Vance pracoval důkladně a metodicky jako vždy. Předpokládal, že příklop je nejspíš upevněn nahoře, v nejobjemnějším místě lodi. Proto se rozhodl nejprve prořízнout spodní vodorovnou spáru v obrysu dveří. Při každém zhoupnutí lodi vnikala do na prst širokého řezu voda. Pak Vance prořízl jednu ze svislic. Když skončil, vytáhl horkou pilu z prořízнuté spáry a nasadil ji opět na opačné straně dveří. Konečně motor pily zhasl.
"A teď sekeru," řekl si Vance, zatímco Orr nahodil motor člunu a obratným manévrováním kormidlem přirazil bokem ke kosmické lodi.
Vance vstal a napřáhl sekeru. Pak vší silou svého velkého, svalnatého těla udeřil. Čepel ze speciální oceli se zabořila hluboko do prořízнuté spáry a zvonivě se rozechvěla. Geolog pustil topůrko a sekera zůstala pevně trčet ve spáře.
"Dávej pozor," obrátil se geolog k Orrovi. "Zkusím se teď dostat na vršek lodi. Potom sekeru vytáhni a zaraž ji do příčné spáry. K hlavě sekery uvaž lano, snad se mi podaří s jeho pomocí příklop otevřít."
"Rozumím," přisvědčil Orr a pozoroval kamarádovu akrobacii. Vance se chytil sekery, opřel se nohou o okraj člunu a odrazil se jak nejvíc mohl.
Kotevní lano se napjalo, ale dunivě běžící motor udržel člun na místě. Vance se vrhl přímo ke kosmické lodi, vyšvihl se na čepel sekery a využívaje setrvačnosti švihu, snažil se drobnými rychlými krůčky udržet na hladkém povrchu lodi. Takto se nakonec Vance dostal až na nejvyšší bod disku, kde zůstal stát a opatrně balancoval.
"Výborně," usmál se Orr. Zastavil motor, přelezl do přední části člunu a ne bez námahy vyprostil sekeru. Nový úder zachvěl lodí i člunem. Čepel ocelové sekyry teď uvízla v příčné rýze. Orr přivázal k hlavě sekery lano a jeho konec hodil nahoru Carnaghanovi. Potom ustoupil a vytáhl z pouzdra pistoli. Posadil se na záď člunu a mířil na dosud uzavřený vchod. Geolog se vzepřel terénními podrážkami bot o hladký ocelový podklad a zatáhl svými sto sedmdesáti librami živé váhy za lano.
Milimetr po milimetru se příklop zdvihal. Normálně se asi otvíral pomocí servomotoru nebo hydraulicky, ale teď všechno záviselo jen na Vanceho síle a na tom, aby se čepel sekery, vzepřená o spodní okraj dveří, předčasně nevysmekla.
Vance táhl tak dlouho, až konečně mohl příklop popadnout rukama. Vzápětí se dveře zdvihly kolmo do výše jako ptačí křídlo. Orr sklonil zbraň, chvíli čekal a pak pistoli skryl do pouzdra.
Hned na to otočil člun na místě a nechal běžet oba šrouby na zpětný chod. Pak přivázal kotevní lana k ocelovým vzpěrám příklopu. Vance se mezitím vyhnul otevřeným dveřím a spustil se do člunu vedle Orra.
"První překážku bychom měli za sebou. Uvidíme, jestli se nám podaří otevřít i vnitřní dveře."
"Jistě," řekl Orr a pomalu otočil oválným kolem, na první pohled určeným k ručnímu otevírání těchto dveří. Dveře se skutečně pomalu otevřely.
Za dveřmi uviděli jen tmu. Odepjali tedy silné svítilny, zavěšené vzadu na opasku a rozsvítili je. Oslnivě bílé kruhy světla klouzaly po aparaturách, lemujících úzký průchod do nitra lodi. Nikde nebylo jediné světlo, nic nenasvědčovalo, že je na lodi ještě něco v činnosti nebo že tu je dokonce nějaký život. Asi dvě třetiny disku vyplňovala nejpodivnější zařízení a přístroje, jejichž účel mohli Pozemšťané jen tušit, ale které nikdy nemohli pochopit.
"Tohle zařízení nemohlo být vyrobeno nikde na Zemi," prohlásil Orr a znovu vytasil svou zbraň. Průchod, do něhož vešli, spirálovitě pokračoval do nitra lodi. A najednou stanuli před neprůchodnou transparentní stěnou.
Vance zdvihl svítilnu a pokusil se stěnu přesvítit. Bezúspěšně, neboť stěna se chovala jako čočka z absolutně černého skla - pohlcovala světlo. Ve výši prsou spatřili výstupek, připomínající kliku.
Muži se na sebe podívali a přikývli.
Orr o krok ustoupil a zdvihl zbraň. Zhasl svítilnu a Vance stiskl kliku.
Dveře se tiše otevřely dovnitř. Geologova svítilna rychle zapátrala v neznámém prostoru.
Nebezpečí zřejmě nehrozilo.
Pilot lodi, ať byl cokoli nebo kdokoli, nejevil nejmenší známky života.
Připoután širokými popruhy seděl nehybně v předimenzovaném křesle před pohaslými stupnicemi přístrojů. Skla byla vesměs rozbitá a když Vance vešel do kabiny, skřípalo mu sklo pod nohama. Vanceho překvapil i rozměr pilotního

prostoru, svými šesti sedmi metry průměru zabíral téměř třetinu celé lodi.
Před křeslem se schoulenou postavou se nacházelo několik obrazovek, teď ovšem pohaslých.
"Je tu jen pilot. Přinejmenším je v bezvědomí. Můžeš jít dál, nic nebezpečného tu nehrozí," prohlásil Vance.
Denebanova svítilna se pohnula a oba světelné kužele se sešly na témže místě ovládacího pultu. Vance se sklonil a pokusil se otočit křeslem. Těžká sedačka se pohnula, zvolna se otočila kolem vertikální osy a ukázala Pozemšťanům svůj obsah.
"Nemesis," vydechl Orr. Jen to.
Vance se na něho udiveně a nechápavě zadíval, ale Orr nemínil cokoli vysvětlovat:
"Až později!"
Lékařem čtyřčlenné skupiny byl komodor Roger Kirby. Ale první pomoc ovládal i Orr. Jako biolog absolvoval krátký kurs. Vance uchopil obě svítilny a Orr zatím opatrně nahmatal přezku bezpečnostních pásů a opatrně ji rozepnul. Pilot žil, ale byl v hlubokém bezvědomí. Neprobudil se, ani když Orr uvolnil všechny řemeny a sklopil opěradlo křesla nazad. Pak Vance posvítil, bezvědomému do obličeje.
Leknutím zalapal po vzduchu. To, co spatřil...
Hlava podivné bytosti byla utvářena podobně jako hlava Pozemšťanů.
Dvojici očí však zakrývala vrásčitá, tenká blána. Řasy chyběly. Ale i tak se dalo poznat, že zrakový orgán cizince je neobyčejně vyvinutý. Vrásčitý obličej nejvíc překvapoval barvou pokožky, byla tmavě modrá. Téměř neznatelný nos, široká ústa s nepatrnými rty a vrásčitý krk doplňovaly zcela přirozeně podivné vzezření neznámého. Ve světle svítilen se leskly obnažené, trojhranné zuby, ostré jako nože. Lebka byla silně vyklenutá a bez vlasů.
Místo nich pokrývalo pokožku jemné modré chmýří.
"Jedna stará legenda..." začal Orr a znovu se odmlčel. Vší silou roztrhl pilotovu uniformu: bílý oblek se zlatými liniemi - a hledal pod šaty něco, co by odpovídalo lidskému srdci. Našel nápadně teplejší místo nad pasem a díky vrozenému smyslu k pronikání do záhad přírodních jevů vytušil, že to by mohlo být hledaným místem. Pokrčil rameny.
"Odnesem ho k nám a pokusíme se vrátit mu život," řekl. "Tady nemůžu nic dělat, i kdybych věděl co."
Vance přikývl. Společně zdvihli těžké bezduché tělo pod paždím a za nohy a nesli ho k východu. Pak se Orr ještě jednou vrátil do pilotní kabiny. Rozhlédl se a sesbíral do tašky pár věcí, o nichž se domníval, že by mohly být nepostradatelné. Pak teprve opustil loď.
Opatrně naložili tělo do člunu, uvolnili lana a vyrazili zpátky ke břehu.
Obrovitý Pozemšťan si s Orrovou pomocí naložil bezduché tělo na záda, pomalu vstal a vkročil na pěšinu. Orr otevřel dveře domku a Vance poklekl na jedno koleno, aby mohl složit svůj náklad. Společně položili tělo na Vanceho lehátko.
"Dřív než začnem vůbec něco podnikat..." zabručel Orr, když sejmul ochrannou přilbu a opatrně ji uložil na polici. Ale ani tentokrát nedopověděl, co načal. Raději jednal. Přešel rychle přes místnost a zapnul radiostanici, nejcennější věc z jejich výbavy. Stanice je spojovala s těžkým transportérem, jenž se pod velením komodora neustále blížil k základně. Obě skupiny oddělovalo v této chvíli tři tisíce pět set kilometrů.
"Tady Orr Jong... Volám Kirbyho. Volám Kirbyho. Kirby, ohlaste se, prosím..."
Přepnul na příjem. Kirby odpověděl okamžitě. Jeho temný hlas jasně prorážel provozním šumem přístroje.
"Tady Kirby. To je Orr? Co se děje?"
"Mám něco důležitého. Sledovali jsme nouzové přistání kosmické lodi. Jeli jsme na místo a našli v lodi jediného pilota. Vzpomínáš si ještě na legendu o Nemesis?" Přepojil na příjem.
Kirby chvíli mlčel, než odpověděl.
"Jen matně, ale to nevadí. Co hodláte dělat?"
"Pokusíme se ho přivést k vědomí, a pak zkusíme navázat kontakt. Lehké to nebude. Ale něco mě napadá... kdyby to vyšlo, je tu ještě druhý problém. V každém případě se sem snaž dostat co nejrychleji. To je druhá věc: celé je to trochu nebezpečné. Můžete se střídat u řízení."
Opět cvaklo tlačítko. Kirby pochopil a stručně odpověděl.
"Rozumím. Vyrazíme hned. Budeme se střídat. Ale s devíti dny počítat musíte. Dřív to nedokážeme."
"Dobře." řekl Orr. "Kdyby se něco změnilo, zavoláme. Totiž... Pro kontrolu budeme volat každou celou hodinu. Když se odmlčíme, stalo se něco vážného. Rozumíš?"
"Rozumím," odpověděl Kirby. "Buďte opatrní. Mějte se dobře, chlapci. Konec."
"Díky, Rogere. Konec."
Červeně zářící doutnavka vysílače zhasla a ostrý zvuk ve sluchátku potvrdil, že i komodor Kirby přerušil spojení.
Rozumím tomu čím dál míň," spustil Vance Carnaghan. "Nechceš mi..."
"Hned to bude," sliboval Orr a jal se třít pilotovu tvář alkoholem. Pak mu vbodl do paže tenkou jehlu injekční stříkačky. Konečně se mu podařilo improvizovaným stetoskopem zjistit ozvy srdce. Cévami cizince teď už zase proudila pulsující světle hnědá krev a s ní i posilující prostředek.
"Tak poslouchej," spustil Orr, jako by někam spěchal. "Než přijde k sobě... Ta legenda, o které jsem se zmínil... Nemesis... už jsi to slovo musel někdy slyšet... se traduje mezi domorodci na Denebu. Vypráví se v ní, že před tisíci lety přistála na planetě cizí kosmická loď plná strašně nebezpečných a bojovných bytostí. Pokusily se podmanit si planetu. Boj proti nim byl dlouhý a beznadějný, až kdosi dostal spásný nápad.
Všiml si, že neznámé bytosti se neobyčejně bojí ohně. Obyvatelé se proto ukryli v jeskyních a vznítili polovinu planety. Deneb byl potom sice zpustošený, ale dobyvatelé zmizeli. Část jich uhořela, část jich ještě stačila odstartovat.
A ti také zanechali Denebu zprávu, že jednoho dne porážku pomstí. A takovým způsobem, který překoná všechny hrůzy, které kdy Deneb zažil. Jakýsi pozemský filolog legendu zaznamenal a nadepsal ji jménem Nemesis - tak se jmenovala bohyně pomsty z jedné staré pozemské mytologie.

A toto," Orr ukázal na ležící tělo, "může být, pokud se nemýlím, jeden z Nemesisiných klientů. Pro jednoduchost mu tak tedy budeme říkat. Přiletěl v malé lodi, přestál nouzové přistání, letěl v celé lodi sám - jiný závěr snad ani není možný. A má modrou kůži; takovou měli i útočníci v dávnověku Denebu.
Teď už rozumíš mému strachu?"
Vance pohlédl na odjištěnou zbraň ležící uprostřed stolu a přikývl. "Ale přece jen..." na chvíli se odmlčel, "I kdyby zaútočil, snadno ho udržíme v šachu. Opravdu nechápu, proč máš takové obavy."
"Nemesis se rozmnožují bezpohlavně. Tak, že osamostatní nějakou buňku svého těla, ta se dělí znovu a znovu a v několika dnech se z buňky vyvine úplně nový jedinec. Navíc jsou s to plně kontrolovat svá buněčná jádra. Víš, co to znamená?"
"Mimikry?" Vance tázavě pohlédl na biologa. V jeho pohledu se zračila rostoucí nejistota.
"Ano, správně," potvrdil Orr geologovu myšlenku. "Mohou se proměnit v cokoli si zamanou. Doufejme alespoň, že jim k tomu nestačí jen povrchní znalost věci a že se tohle tady nedokáže proměnit například - v někoho z nás."
V té chvíli Vance Carnaghan pochopil celý dosah věci. Pochopil také, co z toho setkání vyplývá i pro ně samotné. Co asi bude osamělý vyslanec cizí civilizace podnikat, aby mohl po nouzovém přistání pokračovat v cestě.
"Chápu," bezbarvě řekl Vance, když došel v myšlenkách až sem.
Orr mlčky přikývl.
"Měli bychom ho na místě proměnit v popel. To by bylo jediné správné řešení. Jenomže takové řešení odporuje etice Pozemšťanů. To jediné mluví proti... Ale..." Orr ztlumil hlas, ale současně pokračoval o to naléhavěji, "nezaváhám ani na okamžik, jestli nás tohle... ten pilot tady, napadne. Pak existují jenom dvě možnosti. Buď my, nebo Nemesis!"
Vance souhlasně kývl. "Dobrá. Budu se tím řídit rovněž. Co teď?"
"Čekat!"
Vance si začal metodicky nacpávat dýmku, pak ji zapálil dlouhým plamenem zapalovače a postavil se vedle pilota, který se dosud neprobral k vědomí.
Orr zatím odešel ke sporáku, aby připravil kávu. Byly skoro tři hodiny v noci - podle hodin. Venku stále ještě řádila večerní vichřice. Do příchodu noci zbývalo ještě dvanáct dní.
Dvanáct dní.
Rozvážně, ale nepolevuje v ostražitosti a napjatý jak ocelové pero, nasypal Orr kávový prášek do dvou velkých šálků. Přelil kávu horkou vodou a postavil na stůl kondenzované mléko a cukr. Pak se svalil na lehátko a sledoval svého druha, který se zabýval podobnou činností. Sedl si na stůl a míchal kávu v šálku. Čekali. To bylo všechno, co mohli dělat.
Celé to bylo jakoby neskutečné a plné prudkého napětí.
Pokoj, osvětlený jen třemi malými světly, připomínal nepatrný ostrůvek uprostřed bláznivé, teplé vichřice, řádící na rovinách Skogamandry. Ostrůvek s třemi bytostmi, které tu seděly nebo ležely zcela bez pohybu: Pozemšťan z Ameriky, Pozemšťan z kolonie Deneb a bytost, které dali jméno Nemesis.
Nemesis se začal hýbat. Nejprve to začalo mírným škubnutím nohou, skrytých v těsných bílých kalhotách a měkkých poloholínkách. Pak se pohnuly dlouhé čtyřčlánkové prsty. Jako pavouci přelezly okraj lehátka, vystoupily vzhůru k prsům a tam na okamžik setrvaly. Tím se uklidnily. Potom sebou trhly tenké, modrošedé blány, překrývající obrovské oči.
Orr a Vance sledovali pilotovo probouzení zaujatě i sklíčeně.
Blány na očích se stáhly a pod nimi se objevily světlešedé očnice s rudými panenkami. Obrovské oči dosud nepřítomně zíraly ke stropu. Skoro fyzicky se dalo vycítit, jak se pomalu, útržek po útržku, obnovuje pilotovo vědomí.
Modrá vrásčitá hlava Nemesis se otočila, zadívala se na protější stěnu a asi minutu ji pozorovala. Pak se hlava pohnula podruhé. Zahleděla se na Orra, obrátila se ke Carnaghanovi a opět pozorovala hlavu Denebanovu.
"Nemesis je ve střehu," konstatoval Orr věcně a pevně. Teď se ještě jeho hlas nechvěl.
Žádný z nich, dokonce ani Orr, nemohl tušit, jak překvapivé duševní schopnosti vlastní tito tvorové. Pomineme-li to ostatní...
"Kde to jsem?" zeptal se Nemesis. Orr a Vance se na sebe mlčky podívali.
Něco tušili, ale to byly zatím jen tak nejasné, mlhavé a nedefinovatelné pocity.
"Na planetě, která se nazývá Skogamandra," odvětil Vance co nejzřetelněji.
"Skogamandra?"
"Ano, tak," potvrdil Orr, "Skogamandra. Tvůj disk ztroskotal. Nevzpomínáš si?"
Nemesis přikývl. Kdykoli tato cizí bytost promluvila, zněl její hlas úplně bezbarvě, chladně a věcně, bez nejmenších emocí. Vance měl pokaždé pocit, jako by se ho dotkla ledová ruka.
"Vzpomínám...To vy jste mě vyprostili z lodi?" zeptal se Nemesis.
"Ano," odpověděl Orr. "Jak to, že znáš naši řeč?"
"Vyčetl jsem ji z vašeho vědomí, když jsem se probouzel k životu."
V té chvíli se zmocnil ochromující strach zase Vanceho. I Orr, který ztrácel klid jen velmi vzácně, pocítil najednou hlubokou tíseň.
"Mám proč se domnívat, že to nebylo to jediné, co jsi z našeho vědomí vyčetl. Mám pravdu?" otázal se Vance a v jeho očích se najednou bojovně zablýsklo.
"Ovšem, že ne!" prohlásil Nemesis a vstal.
"Otevřeli jsme tvou loď," začal Orr a dopil kávu. Jeho pravá ruka se neustále zdržovala poblíž pouzdra se zbraní.
"I když je to patrně zbytečné, neboť se vyznáš ve čtení myšlenek, povím ti o všem. My čtení myšlenek neovládáme a tak jsme odkázáni na normální komunikaci - a prosíme tě, aby ses nám v tom směru přizpůsobil.

Tak jak jsem řekl, otevřeli jsme loď, odpoutali jsme tě z křesla, přenesli sem a pomohli ti nabýt vědomí. Neznáme tě, a tak nás zajímá, co chceš teď dělat. Mohlo by to kolidovat s našimi zájmy, a my své zájmy budeme bránit."
Úzké pilotovy rty se stáhly v nepřátelsky znetvořený škleb. Jasně si však uvědomoval, že má co dělat s tvory, kteří rozhodně nepatří k nedovtipným.
"Chci si především prohlédnout svou loď, je-li natolik v pořádku, abych mohl opět odstartovat. Když to nebude možné,vezmu si vaši loď a odletím s ní."
Orr se krátce zasmál. Vance si nenápadně přisunoval pouzdro se zbraní ze středu stolu blíž k sobě.
"Už jsem ti řekl, že právě tomu dovedeme zabránit. Nemusíš ani na okamžik pochybovat, že se budeme s patřičným důrazem vměšovat do tvého jednání."
Nemesis se ušklíbl znovu. Pokládal takový postup za normální.
"Nic nedokážete. Prostě se seberu a vaši loď si vezmu. Mohu se proměnit v cokoli budu chtít. A ty to víš..." pilotovy oči se soustředily zcela na Denebana.
"Vím," přisvědčil klidně Orr a palcem uvolnil pojistku zbraně. "Ale vím také - a ty víš, že to vím - že ty a tvoji krajané nesnášíte dost dobře žár a oheň. Tady ta pistole dokáže vyvolat žár, v němž se může roztavit téměř každá známá hmota. Ty také."
"To vím," Nemesis se ohlédl po Carnaghanovi, který teď už držel zbraň v ruce.
"Odporovalo by to však etice vaší rasy, kdybyste mě prostě odstřelili."
"Poslyš," ostře se k němu obrátil Vance. "Mohli jsme tě klidně nechat utopit i s lodí. Ale zachránili jsme tě a přenesli sem k nám, do tepla. My svou loď potřebujeme, abychom se odtud dostali. Nechce se mi věřit, že by příslušník vaší rasy mohl být tak nevděčný."
"Ale ano. Může. Pro nás platí jen jeden zákon: Přežít!" prohlásil tvrdě
Nemesis. Vance údivem otevřel oči. Tady se střetaly dva světové názory, rozdílné už svou podstatou. Je možné si představit jakoukoli dohodu?
"Nerad obchoduju," pokračoval Orr, nespouštěje Nemesis ani na okamžik z očí. "Ale zkusím to. Můžeme tě dopravit na libovolnou planetu, kde nalezneš jinou loď. Ale musíme ještě počkat na naše kamarády."
"To všechno vím. A nezajímá mě to," Nemesis se podíval z Orra na radiostanici.
"Přezkoušíš tedy nejprve svou loď," řekl Orr. "Kdy?"
"Hned."
"Dobrá," souhlasil Deneban. "Doprovodíme tě. Protože odmítáš každou dohodu s námi, budeme s tebou jednat jako se zajatcem. Pokusíš-li se uprchnout, budeme střílet. Jasné?"
"Rozumím," řekl Nemesis. "Budu jednat stejně. Jenomže já nejsem jako vy. Při první příležitosti uteču a vezmu si vaši loď. Nepotřebuju spát, dostanu se k lodi dřív, než mi v tom budete moci zabránit. Ale třeba je má loď v pořádku."
"O tom se můžeme brzy přesvědčit," odpověděl Orr. "Pojďme! A - nezapomeň, máme zbraně !"
"Vidím je," řekl Nemesis.
Poprvé se odvážili vyjít do atmosféry Skogamandry bez přileb. Sestupovali pěšinou k zátoce a Nemesis vedli mezi sebou. Každý měl zbraň v ruce.
Lodní motor naskočil hned a člun je dovezl ke ztroskotané lodi. Zatímco Vance doprovázel Nemesis dovnitř, Orr čekal venku. Ve světle Vanceho svítilny se Nemesis posadil do pilotního křesla a pokoušel se přimět k činnosti přístroje lodi. Veškerým výsledkem jeho snažení bylo náhlé vzplanutí jedné kontrolky; na chvilku zazářila a zase zhasla.
Prohlídka trvala necelých dvacet minut. Pak se Nemesis otočil k Vancemu.
"Nic," oznámil s jistotou. "Loď je zcela k nepotřebě."
"Proč jsi musel nouzově přistát?" zajímal se Vance.
"Porucha v zařízení způsobila, že loď předčasně vystoupila z nadprostoru. Přistál jsem, přestože jsem původně ani nechtěl v této galaxii zastavovat. Bohužel..."
"Bohužel - jistě," přitakával Vance. "Tak půjdem!"
Počkal, dokud Nemesis nedošel ke dveřím, a pak šel za ním spirálovou chodbou k východu z lodi.
"Postrádám určitou věc, která měla být v kabině."
Vance odpověděl, aniž se ho cizincovo nařčení jakkoli dotklo; "Myslím, že ji má kamarád v úschově."
"Ale já tu věc potřebuju," naléhal Nemesis.
"Dostaneš ji," odpověděl Orr z člunu. Vítr hnal po hladině zátoky prudké vlny. Nemesis vkročil na okraj člunu a Orr spustil motor. Pak nastupoval Vance. Počínal si co nejopatrněji a zbraň stále ještě držel v ruce. Ve chvíli, kdy Vance vkročil do člunu, cizinec klopýtl. Zamával pažemi, zakolísal a dopadl na dno člunu těsně před Orrem. Skořepina lodního trupu z umělé hmoty se divoce rozkymácela. Jen na zlomek vteřiny Pozemšťané znepozorněli.
Nemesis se bleskem otočil, botou zasáhl hlaveň Orrovy pistole a vyrazil ji Denebanovi z ruky. Vanceho redukovaná pistole vyštěkla, střela zasvištěla kolem Orrovy hlavy a detonovala ve vodě.
Nemesis vyskočil. Všechno se odehrálo tak závratně rychle, že Pozemšťané nestačili účinně zasáhnout. Štíhlé bílé tělo sebou smýklo Orrovi nad hlavou a zmizelo ve vodě. Za Orrovými zády plaval Nemesis mocnými, rozmachy přímo ke břehu. Tam se vynořil a v okamžení se ztratil.
"Zatraceně," ulevil si tiše Vance, "tak to je konec."
Motor zavyl a člun vyrazil plnou rychlostí ke břehu.
"Teď můžeme udělat jen jedno," uvažoval rychle Orr. "Okamžitě se vydat na cestu k lodi. Musíme tam být dřív, nebo zahyneme všichni čtyři. Nejdřív musíme naložit proviant, munici, pohonné látky, a Kirbymu musíme zavolat..."
Kýl zaskřípěl v písku.
"Ty zůstaň tady," navrhoval Vance. "Postav se ke člunu tak na dvacet metrů od břehu a od lesa. Tady... vezmi si mou

zbraň!"
"Dobrá. Víš, co máš přinést?" Vance přikývl a odběhl.
Orr zůstal stát u člunu. Rozhlížel se kolem dokola a čekal.
K Mastodonu měli pět dní namáhavé cesty. Nemesis samozřejmě věděl všechno. Pokud se nedověděl o stanovišti těžké rakety z jejich vědomí, mohl vidět mapu, která visela na stěně v jejich domku. Teď už byla ta nebezpečná bytost na cestě.
Pět dní. Šest set devadesát kilometrů.
Obtížný terén. Vodní cesta mohla být snadnější a také rychlejší. Řeka a její přítoky umožňovaly dostat se blízko k zaparkované raketě. Přesto však zbývalo ještě něco přes sto kilometrů. Šest set kilometrů plavby motorovým člunem a kolem sta kilometrů pěšího pochodu.
A Nemesis už byl na cestě.
Právě v tom se Orr mýlil. Jenomže to ještě nevěděl.
"Vance," zvolal, když se plavý obr vynořil z porostu s plnou náručí věcí.
Vance jen přikývl a shodil věci na zem. Orr přiběhl, posbíral, co se dalo, a uložil do člunu denní dávky stravy pro dva muže na čtyři týdny, dvě náhradní zbraně, zásobníky s municí a dvě nádrže pohonných hmot.
Vance mezitím doběhl k zátoce podruhé, opět odhodil náklad a běžel znovu k základně.
Vrátil se potřetí.
"Ta bestie !" zasupěl, odhodil náklad bez ladu a skladu do člunu a začal cloumat člunem k vodě. Orr se posadil ke kormidlu a spustil motor. Člun vyplul. Vance si pomalu nasadil přilbu a druhou podal Orrovi. Na dně člunu ležely schránky s dostatečnou zásobou kyslíku.
"Co je?" zeptal se Orr v předtuše nějaké zlé zprávy.
"Nemesis byl nahoře, při mé druhé cestě," pravil Vance, stále ještě udýchaný, "Rozbil radiostanici, spálil mapy a zanechal po sobě neuvěřitelnou spoušť. Většinu užitečných věcí už nemůžeme potřebovat. Naštěstí si nevšiml pod stolem našich poznámek a vzorků. Ale vařič, skříňka se zásobami, papír a malá radiostanice, magnetofonové pásky, jídelní soupravy, všechno zůstalo tam."
"Teď už od nás nemůže čekat žádnou milost," řekl temně Orr. "Při prvním setkání ho zabijeme."
"Jen jestli," pochyboval Vance. S hlasitým řevem motoru řítil se člun po řece vzhůru proti proudu a zanechával za sebou širokou, zpěněnou čáru.
Široká hladina zátoky už zmizela za jejich zády.
"Může se proměnit v nějaké zvíře," uvažoval Orr. "Jenomže široko daleko žádné nenajde, neboť jsme všechna zvířata zaplašili, Mohl by mít podobu ryby, velké ryby. Mohl by vypadat jako strom. Může se proměnit v cokoli. Jenomže jeho síly musí být také omezené."
"Myslíš?" zapochyboval Vance a bedlivě prohlížel vodu podél mělčin.
"Myslím," namítal biolog. "Každá bytost má vždycky jen různě omezenou výkonnost. V žádném případě nemůže Nemesis překonat dobrých sedm set kilometrů bez odpočinku. Zato my ano."
"My?" divil se Vance. "Asi jsem ti dobře nerozuměl."
"Je sám, nebo lépe, je samo... My jsme dva. Dobrých šest set kilometrů se můžeme střídat. Jeden bude spát, druhý si sedne ke kormidlu."
"Promiň," omlouval se Vance. "Na to jsem nepřišel."
"Ale já ano," pousmál se Orr. "Teď ukliď tady ty krámy, někam se polož a spi. Jsem o něco houževnatější, pojedu prvních osm hodin."
"Myslíš?" zeptal se Vance nejistě. Orr podrážděně přikývl.
"Vím, že si můžu důvěřovat. Nenapadne nás. On... ono chce jen loď. Nebyla by to od nás jen lhostejnost, kdybychom ho promeškali."
"Dobrá," řekl Carnaghan a dal se do práce.
Mezitím se na planetě přihodilo mnoho podivných věcí, o kterých Orr a Vance neměli ani tušení. Ale... ani Nemesis nic z toho dosud nezpozoroval.
Metr za metrem postupoval člun proti proudu řeky.
Závod s časem byl odstartován. Teď ještě byly všechny šance stejné. Nemesis pospíchal pseudolesem a Orr řídil člun po řece vzhůru. Vance spal, stočený ve spacím pytli, a slunce se stále ještě polovinu svého objemu vznášelo nad horizontem. Nebe teď bylo zelené a rudé, pásy z těchto barev se táhly přes oblohu. Vichřice neutichala, ale tady na řece ji nebylo tak znát.
Kdo vyjde z tohoto závodu jako vítěz?

2

První den...

Orr měl jen jedinou starost, aby motor vydržel dlouhodobou zátěž. Stačil vytřesený šroubek, zadřené ložisko, poškození lodního trupu na náhodné vlně nebo rozbitý šroub; každá z těchto maličkostí mohla závod předčasně ukončit.
Zatím nic takového nehrozilo.
Motor si spokojeně vrčel a pracoval spolehlivě. Orr seděl na podlaze v zádi člunu, dřepě na stočeném spacím pytli. Levou rukou se opíral o horní okraj obšívky. V rukou držel otevřenou denní dávku a jedl. Na Denebanových kolenou

ležela těžká zbraň, redukovaná puška s dlouhou hlavní. Na krk si Orr zavěsil dalekohled.
Vance stále ještě spal.
Břehy široké řeky se téměř neměnily. Bystré oči biologa pátraly v mezerách mezi stromovými porosty a pečlivě zkoumaly každou nápadnější část břehu, kolem níž motorový člun rychle proplouval. Orr si pamatoval mapu této oblasti téměř do detailu, navíc právě tudy proplouvali na transportéru, když před dvěma sty standardních dní přibyli na Skogamandru.
Deneban dojedl, prázdný obal balíčku odhodil do řeky a díval se, jak ho odnáší proud. Člun stále plul líným proudem. Zátočiny řeky byly jen mírné; skogamandrské řeky, tekoucí od pólu a přibírající na své cestě k rovníku množství potoků a praménků, překonávaly jen nepatrný spád.
Všechno jako by oněmělo. Vzdálený břeh vypadal mrtvě, jako by pod barevnou září mraků převalujících se přes sluneční půlkotouč všechno odumřelo.
Klid smrti se vznášel nad pobřežním rákosím, vyčnělými písečnými náplavami a lesními výběžky na březích. Ale byl to klamný dojem. Kdykoli Orr přiložil k očím dalekohled, mohl se přesvědčit, že všude pulsuje život.
Vance pořád ještě spal hlubokým spánkem bez pohnutí. A Orr věděl, že bude také spát, jako by ho do vody hodil, jakmile ho kamarád u kormidla vystřídá.
Najednou ve vodě vedle člunu cosi dutě žbluňklo. Orr instinktivně sáhl po zbrani a zadíval se po zvuku. Něco bílého se pohybovalo vodou vedle člunu, jakoby nějaký naditý pytel z plátna. Pak se bílá hmota zvolna otočila a na hladině se objevil mírný vír. Z vody se vynořila hlava s úzkýma, stříbřitýma očima. Orr poznal aligátorovitého savce, který tu zřejmě hledal ryby. Oči skogamandrského "aligátora" si Orra zkoumavě prohlížely, pak se na chvilku přivřely, načež se bez velkého zájmu zase od muže ve žlutém obleku odvrátily.
Orr se usmál, dlouhou zatáčkou obeplul plochý, bílým pískem svítící práh a znovu přidal plyn. Překontroloval rychlost a odhadl vzdálenost, kterou urazili.
Byli teď právě šest hodin na cestě. Šest hodin plavby asi třicetikilometrovou rychlostí. Sto osmdesát kilometrů. Od lodi je tedy dělilo ještě asi půl tisíce kilometrů.
Motor stále ještě spolehlivě pobrukoval. Slunce na chvíli úplně zmizelo, pak zase mrak odtáhl. Široký paprsek světla se vbodl do vodní hladiny.
V protisvětle se najednou objevilo celé bohatství života skogamandrské řeky.
Po lesknoucí se hladině klouzal nejrůznější hmyz. Bylo vidět celé roje vodních brouků a vážek. Na břehu se mezi nízkými křovinami sem a tam procházely skogamandrské volavky, nakračujíce nepopsatelně graciéznímí pohyby a šťourajíce svými dlouhými zobany v úkrytech hmyzu.
Orr procedil sevřenými rty dobře metr dlouhou kletbu. Pro muže jeho typu to byl neobyčejně trýznivý obraz: taková příležitost k pozorování a výzkumu, a místo toho aby se honil s nějakou nemilosrdnou bytostí.
Ta bytost se jmenovala Nemesis. Už význam toho jména napovídal, jak je ta bytost nebezpečná. Jak rychle asi Nemesis postupuje?
Na pravém břehu se otvírala skogamandrská savana. Závod se podobal luku: vzdušná spojnice mezi základnou a lodí tvořila jeho tětivu, po ní se pohyboval Nemesis. K ní se oběma svými konci přimykal mírný oblouk vodní cesty s pěším zakončením. Cesta, kterou si vybrali Pozemšťané.
Lodní šrouby výkonného motoru se neúnavně otáčely a hnaly světlý trup člunu dál a dál, stále proti proudu. Na zádi člunu seděl v podřepu nehybný Orr, bojoval s únavou a prohledával břeh očima i silným dalekohledem.
Viděl mnoho věcí, ale nic, co by ho mohlo znepokojit. Velké hodinky na zápěstí odpočítávaly hodiny. To bylo jediné, čím se mohl Orr řídit.
Lehký vítr pronikl do nehlubokého údolí řeky, ale les na břehu ho zachytil a roztrhal. Na hladině řeky se jako kouzlem objevily malé, nepravidelné ostrůvky zčeřených vlnek. Křik a nějaký pohyb najednou odlákaly Orrovu pozornost, ohlédl se k břehu a zpozorněl. Spatřil vyplašený roj rubínově červených ptáků. Ptáci kroužili kolem nějakého napolo povaleného stromu a zřejmě nemínili znovu usednout. Orr se tam nedůvěřivě podíval dalekohledem.
Roj zřejmě vyrušil onen strom. Třásl se. Ale ten pohyb nevyvolával vítr, strom se třásl jakoby z vlastní vůle. Pak se třást přestal. V jedné chvíli se Orr domníval, že zahlédl poblíž nějakou světlou postavu, ale mohl se také mýlit.
Nicméně opatrně vstal, sevřel kormidelní kolo koleny a zamířil dalekohledem k místu, kde tu skvrnu zahlédl. Ptačí roj, potácející se vzduchem, klesal a chystal se znovu zapadnout do větví.
A strom se pohnul znovu.
Jeho kmen se otáčel a prohýbal housenkovitými pohyby. Větve i větvičky a listy se třásly. Vypadalo to strašidelně. Ptačí roj se třikrát pokusil usednout a pak se vzdal, znovu se vznesl do výše a o pár metrů dále se zkusil usadit ve větvích jiného stromu. Ale i tam se opakovalo totéž. Strom se rovněž pohnul a roztřásl. Byla to pseudojedle štítová.
A teď ho Orr spatřil docela zřetelně.
Nemesis.
Opatrně přešel k palubní nástavbě, vytáhl k sobě těžkou redukovanou pušku a snažil se klidně zamířit. Z pušky vyprskl výstřel. Světlá postava zmizela mezi keři a už se neobjevila. Poblíž jednoho stromu se vyvalil bílý obláček a vzduchem se vrátila tvrdá, ostrá detonace. Vance Carnaghan byl vzhůru téměř okamžitě a ospale mžoural na Denebana.
"Co se děje, Orre?" zeptal se stísněně. Orr pomalu spustil těžkou pušku s ramene.
"Nemesis. Střílel jsem po něm. Ovšem nevím, jestli jsem zasáhl."
Vance vstal a vysoukal se ze spacího pytle. Potřásl hlavou, pozorně se rozhlédl po okolí a pak se podíval na Orra.
"Zdá se, že jsem spal trochu dlouho, ne?"
Orr mlčky přikývl a ukázal k písečným dunám, které lemovaly řeku na obou březích.
"Kolem stoosmdesáti kilometrů..." odhadoval Vance.

Deneban opět přikývl.
"Správně. Plujeme už šest hodin. Můžeš mě vystřídat. Snědl jsem jednu dávku stravy. A ještě něco! Myslím, že některé úkazy v přírodě nás mají varovat. Poněkud se to vymyká našim někdejším koncepcím. Pozoruj důkladně oba břehy, a až se vzbudím, řekneš mi, co jsi zjistil. Neřeknu ti, co jsem pozoroval já. Abych tě neovlivnil a abychom pak mohli svá pozorování porovnat."
Vance pochopil: "Dobře," řekl. Nechal spací pytel ležet a opatrně přešel na záď. Orr pustil kormidelní kolo a rychle se přemístil na Vanceovo místo.
Zalezl si do geologova pytle, zatáhl zdrhovadlo a v okamžení usnul.
Zatímco člun pokračoval v plavbě, doplnil Vance nádrž pohonnou hmotou a prázdný kanystr z plastické hmoty hodil do vody a chvíli sledoval, jak ho líný proud odnáší pryč.
Motor se znovu rozeřval a člun zrovna poskočil. Vance teď dostal z motoru téměř čtyřicetikilometrovou rychlost, alespoň podle rychloměru vedle kormidelního kola. A Vance byl rozhodnut tuto rychlost udržet.
Každý kilometr, o který se vzdálili od Nemesis, který se kdesi vlevo prodíral pralesem, byl dobrý a mohl sehrát u cíle rozhodnou úlohu.
Závod s časem se stával závodem se smrtí.
Písečné duny zůstaly za zádí a geologův pohled neustále bloudil po okolí.
Dalekohledem pozoroval obě pobřežní linie a pátral po všem neobvyklém.
Daleko vpředu se vynořil ostrov, podlouhlý pás písku, porostlý travou, keři a zvláštní odrůdou vodomilných lilií.
Téměř neznatelný otřes odhodil člun stranou, zpěněná čára za zádí se poněkud zlomila. Geologovy pronikavé oči se pokoušely prohlédnout podrostem. Vance byl zvyklý vědecké důkladnosti.
Prohledával vždy asi dvě stě metrů jednoho břehu, pak otočil hlavu a zkoumal zase druhý břeh, využívaje nápadných orientačních bodů.
Písečný ostrov se přiblížil.
Vance se chopil zbraně a položil ji připravenou k výstřelu na stehno. Člun se přiblížil k prvním keřům a liliím. Pozorné oči, skryté za matným sklem přilby, se soustředily k rostlinám.
A teď se něco stalo...
Jako lidský dav, sledující přistávající loď, otáčely se rostliny za proplouvajícím člunem. Jako by ho prohledávaly neviditelnýma očima. Křiklavě pestré kalichy květů se mírně vztyčily, takže Vance teď mohl vidět do jejich nitra.
Geologa se zmocnilo nepříjemné podezření, pocit, jako by se na něho opravdu někdo díval. Člun rychle míjel ostrov, příďová vlna narážela na písek a bílé oblázky křemene. Kalichy květů a světle zelené špice mladých letorostů se strnule dívaly za člunem.
Vance si připadal, jako by vykonával mlčenlivou přehlídku. Zvláštní hra se vždy znovu opakovala, dokud ostrov nezůstal daleko za zádí.
Konečně se tak stalo a podivuhodný ostrov se v dálce rychle zmenšoval.
Slabý říční proud přinesl urvaný strom, proplul kolem člunu vpravo a zvolna se zatočil ve víru. Listy i větve měl bílé, mrtvé. Na jedné větvi seděl jakýsi veliký hmyz; když zpozoroval člun, vzlétl.
Vance se přehraboval v bedně s proviantem a vytáhl balíček. Otevřel uzávěr přilby a postavil skleněnou kouli vedle sebe na dno člunu. Pak se dal do jídla.
Pět hodin plavby uběhlo dost jednotvárně. Nenadále se břehy semkly a přiblížily se k plavební dráze. Porosty na pobřeží zeleně zářily do barevné hry mraků, převalujících se přes líně zapadající slunce. Skogamandra v těchto chvílích připomínala gigantický kaleidoskop, až na to, že tahle hra světel a barev mohla také skončit zoufalstvím a záhubou.
Vance se posadil na Denebanův složený spací pytel, opřel se o chvějící se záď, hmatem zkontroloval závěr pušky a pozorně sledoval břeh a viditelnou část pahorku v jeho těsné blízkosti. Občas spěšně pohlédl před sebe na klidnou řeku, jinak pozoroval okolí jen ve zvětšeném výřezu dalekohledu. Nedělo se nic, jen kyslíková baterie skafandru tiše syčela. A to bylo všechno, co Vance Carnaghan během pěti hodin plavby pozoroval.
Řeka teď vytvářela velikou smyčku, za níž se otvíral široký meandr se čtyřmi zákruty. Vance zvýšil rychlost a pokusil se projet první zákrut přímou čarou, kormidluje člun napříč řekou od jednoho břehu k druhému.
A právě v té chvíli si všiml něčeho podivného.
Postavil se ve člunu, pokoušeje se udržet rovnováhu. Na levém břehu mezi stromy, prohýbajícími se ve větru, zpozoroval Vance Carnaghan jakýsi nápadný pohyb. Zdvihl dalekohled, chvíli jím přejížděl okolí toho místa a najednou znehybněl. Mezi dvěma pseudojedlemi uviděl zelenou postavu, splývající s barvou větví a listů. Zrovna se shýbal pro redukovanou pušku, když se začalo dít něco nepochopitelného: stromy v nejbližším okolí postavy změnily barvu. Buňky listů a květů ztrácely chlorofyl, jako by ho najednou něco vsálo. Zůstal jen žlutý karotin a listy se zbarvily žlutě a červeně - barvami skogamandrského podzimu.
Teď viděl Nemesis zřetelně a jasně.
Mimikry!
Kontrolou buněčných jader se cizinec snažil přizpůsobit okolnímu prostředí a tak se stát neviditelným - právě tak to dělá střevle nebo chameleón.
Ale skogamandrská příroda, její flóra, se bránila vetřelci. Carnaghan přitiskl ocelovou pažbu pušky k rameni. Nitkový kříž puškohledu se milimetr po milimetru sunul k cíli. V poslední chvíli si Vance všiml, že Nemesis se chce přikrčit. Geolog rychle palcem pravé ruky pohnul malou páčkou. Tím nastavil zbraň na střelbu dávkami. Pak jeho ukazováček stiskl spoušť. Hlaveň vychrlila osm střel, za nimiž se táhly pestré ohnivé čáry.
Po prvním výstřelu Vance sklonil hlaveň o něco dolů, pak jí hnul napravo a doleva. Kruh mezi oběma stromy se změnil v peklo, do výše vylétly vyrvané drny, roztříštěné větve a rozrytá zem. Ostré zahřmění explozí se rozléhalo nad řekou a

rozechvívalo ušní bubínky Pozemšťanů. Úzký sloup kouře brzy pozbyl žhoucího zdroje a byl odvát větrem.
Nad postiženým místem se vytvořila hustá mlha. Výhled byl nejasný, rozmazaný. Vance váhavě sklonil pušku a pohlédl na Orra.
"Pozor!" vykřikl Orr. "Člun !"
Vance popadl kormidlo a odvrátil člun od břehu, jehož skalnaté výběžky se hrozivě přiblížily. Bílá skořepina letěla po hladině nezmenšenou rychlostí a brzy dostihla konce protáhlého meandru.
"Stejně jako prve?" zeptal se klidně Deneban.
Vance vztekle přikývl.
"Až na to, že jsem vystřílel celý zásobník mezi dva stromy," dodal. "Nevím jak rychle se dovede Nemesis zotavit, ale musel jsem ho zasáhnout skutečně těžce. Neodvažuju se pomyslet, že jsme se ho snad dokonce zbavili nadobro."
"To asi ne," mínil Orr. "Jak dlouho jsem spal?"
Skoro současně pohlédli na chronometr.
"Víc než sedm hodin."
"To je přes tři sta kilometrů - asi polovina cesty," konstatoval Orr a rozhlédl se. "Vystřídám tě."
"Počkej," odporoval Vance a z opatrnosti zasunul do pušky nový zásobník.
"Nevím, co jsi viděl ty, ale povím ti, čeho jsem si všiml já."
Vance lakonicky, ale aniž vynechal jedinou podrobnost, vyprávěl Orrovi o rostlinstvu, které ho pozorovalo z ostrova a o náhlé změně stromů, mezi nimiž se Nemesis skrýval.
"Proč nás ten pilot vlastně sleduje?" uvažoval nahlas Vance.
"Třeba není obraz mapy v jeho hlavě dost přesný. Ale to se mi nezdá, ať už si myslím o téhle bytosti cokoli, rozhodně nedělá nic polovičatě. Spíš si myslím, že nás nechce ztratit z dohledu a kontroluje náš postup."
"To je pravděpodobnější," mínil Vance. "Představ si: byl celý zelený. Maskoval se, aby nebyl nápadný."
Orr roztrhl další balíček s jídlem a obal hodil do řeky. Chvíli žvýkal a pak rozvážně řekl: "A já viděl strom, který se otřásal, aby vyplašil hejno skogamandrských červenek. Poletující ptáci mi prozradili, kde se Nemesis nachází. A když jsem ani pak ještě nic nepodnikal, opakovala flóra totéž znovu. Brání se před Nemesis."
"Ale nebrání se přede mnou a před tebou," doplnil ho zaraženě Vance.
"Proč?"
"Teď se musíme především dostat k Mastodonu," prohlásil Orr, "pak o tom budu přemýšlet. Teď máme jiné starosti."
"Strom plaší ptáky, jiný strom to po něm opakuje, květy se dívají a pohlížejí za člověkem, stromy se zbavují chlorofylu, oheň cosi vzápětí hasí vodou... To vypadá, jako by za tím vším byla nějaká vyšší inteligence, co my víme? Tuším, Orre, že jsme na stopě rozhodujícího objevu. Nakonec se nám přece jen z těch našich střípků podaří sestavit celou mosaiku."
"Říkáš přesně to, o čem už celý den přemýšlím. Jenomže jsem si nebyl jistý, pořád ještě nejsem. Ale máš úplnou pravdu. Trochu jsme se přiblížili k řešení našeho hlavního problému."
Vance opatřil svůj skafandr čerstvým kyslíkovým aparátem a starý odhodil vysokým obloukem na kamenitý břeh.
Mezitím Orr zaujal jeho místo.
Jako figurky v šachové hře, jejíž vítěz vyhraje život, posouvali se soupeři skogamandrskou krajinou. Po přímce postupoval Nemesis, po křivolaké řece pozemští výzkumníci.
Zatím uplynulo čtyřiadvacet standardních hodin, téměř na minutu.
Kdo zvítězí?

3

Druhý den...

Už čtyřiadvacet hodin pospíchala štíhlá zelená postava pralesními rovinami Skogamandry. Nemesis běžel bez zastávky, jako automat. Umožňovala to energetická rezerva, skrývající se v jeho houževnatém těle.
První výstřel, vypálený z řeky, Nemesis přestál snadno. Necelých deset minut stačilo, aby komplikovaný metabolismus jeho těla dopravil na poraněné místo dostatek živných tekutin. V buňkách se jejich vlivem probudil život, začaly růst a dělit se. Všechno probíhalo v šíleném spěchu. Spálené místo pokrývala nová, už zelená pokožka. Během hojení odložil Nemesis svůj bílý oděv.
Jen ať si střílejí! Nemesis se pohyboval na dohled od břehu z prostého důvodu. Měl sice ve svém vysoce vyspělém mozku dokonale vkopírovanou velkou mapu, kterou spálil, ale musel mít přehled i o postupu protivníka.
Bylo nesmírně důležité, aby se dostal k lodi první. V jeho paměti bylo příliš mnoho poznatků, které mohly ze zamýšlené, invaze udělat dětskou hru - bez nich beznadějně ztroskotá.
O to šlo.
Nemesis pociťoval, že je na této planetě víc než jen nevítaným hostem.
Každé stéblo trávy, o které si pořezal kůži nad botou, bylo jedovaté. Každý trn, o nějž si roztrhl tenké prsty, byl otrávený. Zvíře nebo člověk už by dávno zahynuli. Nemesis ne.
Blesková analýza hustě rozmístěných buněk-analyzátorů v několika vteřinách stanovila vzorec protijedu.
Specializované buňky dostaly za úkol obrannou látku připravit.
Krev dopravila protijed k buňkám pokožky, kde se hromadil. Trny, šlehající výhonky, hrany stébel a zákeřné větve s lepkavou kůrou zachytávající se na údech vetřelce - všechno to teď ztratilo účinnost.
Poranění strávilo část základních stavebních látek, zaměstnané buňky rovněž. Tím vším se zmenšila zásoba živin, uložená v mezibuněčných součástech tkání. Také námaha spojená s ustavičným během byla znát, ještě víc

vyčerpávala energetické rezervy. Skoro tři sta pozemských kilometrů - jak Nemesis vyčetl v mozcích svých zachránců - musel překonat jediným náporem, ustavičným úprkem a skoky v obtížném terénu Skogamandry. Potřeboval přestávku. Alespoň několik hodin přečkat v onom smrti podobném stavu, v němž by se vzpamatoval. A vodu potřeboval, a nějakou potravu, jakoukoli.
Všechno to Nemesis potřeboval opravdu naléhavě. Jinak by nevydržel námahu další cesty. Věděl přesně, co si může dovolit. Může jít tak daleko, že k potravě využije buňky vlastního těla.
Druhé překvapení jej postihlo podstatně nepříjemněji a tvrději.
Osm střel, které dopadaly v těsné blízkosti Nemesis a proměnily nejbližší okolí ve vroucí kotel, spálily téměř čtyři desetiny jeho pokožky a rozdrtily dvě ohebné kosti. Teď musel Nemesis ležet a čekat.
Úplná regenerace si vyžádala přes tři hodiny pozemského času.
Skogamandrská příroda se pokusila vetřelce zbavit. Tohle zjištění se teď stávalo nevyvratitelnou jistotou. Nemesis ležel na úzkém pruhu písku a v klidu hojil své rány. Spálená kůže opět zarůstala zelenou kožní řasou. Kostní buňky prorůstaly na místo roztříštěných buněk a tvrdly. Proražené cévní stěny se sevřely a znovu se rozrostly v bývalý systém tepen, žilek a vlásečnic.
Nemesis se uzdravoval, pozoruje barevné nebe. Ležel na zádech s údy zahrabanými v teplém písku. Nad písčinou se hnala vichřice a naplňovala vzduch dutým hučením.
Skupina lián, obrůstající nedaleký mohutný strom, se nepozorovaně pohnula.
Její výběžky se nenápadně plazily blíž k Nemesis. Pohybující se rostliny rozhrnuly stébla trávy, sklouzly přes polštáře mechu a dosáhly okraje holé plochy. Vypadalo to, jako by je řídil nějaký neslyšitelný rozkaz. Před holinou na okamžik znehybněly, a pak se znovu sunuly dál. Zelená bytost, která k nim nepatřila, se pohnula.
Pořád se zdálo, že v cizincových ranách to vře a bují. Vrásky tvrdé kůže se tvořily úplně nově, napínaly se a navzájem splývaly. Nová štíhlá, svalnatá noha už byla hotová, jen pod kůží dosud probíhaly poslední regenerační pochody.
Liány se znovu pohnuly.
Plížily se k Nemesis jako hadi, přibližující se k oběti. Není přece možné, aby měly rostliny inteligenci, uvažoval Nemesis, ale příliš ho zaměstnávalo sledování vnitřních procesů ve vlastním těle a promýšlení plánu na získání nějaké potravy. Zavrhl jednu myšlenku a promýšlel druhou. Hluk člunu neslyšel už dobře dvě hodiny, to znamenalo, že bude muset vynaložit dvojnásobnou námahu, aby náskok Pozemšťanů vyrovnal.
Něco Nemesis našeptávalo, že nesmí soupeře podceňovat. Tytéž obavy dávaly křídla jim i jemu. I oni potřebovali loď, aby přežili.
Pozemšťané nepatřili k mužům, s nimiž si může nebo smí zahrávat. Byli tvrdí, houževnatí, a dovedli by využít každé jiskérky svého důvtipu, aby zvítězili. Ještě nebylo pozdě, loď ještě nebylo vidět a Pozemšťané ještě pluli po řece. Bez nejmenší lítosti myslel Nemesis na planetu, kterou mají přepadnout a podrobit. Šlo samozřejmě o obydlenou planetu, ale to nevadilo, to přece nemohlo Nemesis v nejmenším odradit. I otroků je zapotřebí, i tito lidé - ano, to byl správný pojem - jsou bratry těch dvou mužů tam dole na řece. Plavovlasého, modrookého obra a malého, houževnatého Denebana se zelenýma očima.
V té chvíli Skogamandra udeřila.
Rostlinné šlahouny se zvedly a zaútočily jako přišlápnutá kobra.
Ovinuly se kolem končetin zeleného tvora a napjaly se. Milióny malých ostrých trnů se zarylo do kůže, aby se oběť nemohla vysmeknout. Nemesis vyskočil jako kočka. Plně si uvědomoval nebezpečí tohoto útoku. Ve zlomku vteřiny pochopil, že mu jde o život a zároveň o osud zamýšlené invaze.
Hadovitá rostlina se ovinula třemi závity kolem jeho vráscitého hrdla a začala ho škrtit. Některé buňky složitého těla Nemesis začaly trpět nedostatkem životně důležitého kyslíku. Nemesis vydal spěšný rozkaz, aby se prsty pravé ruky proměnily v rohovité destičky.
V okamžení se buněčné stěny proměnily, splynuly navzájem a ztvrdly.
Ze zápěstí vyrostlo srpovité ostří z bělostné lesklé rohoviny, protkané zpevněnými žilami, ostré jako nůž. Nemesis se rozmáchl a pádnými údery paže klestil liány, které se mu ve spánku otočily kolem hrdla a těla. Jeho velké oči rázem rozpoznaly celou hrůzu pasti, kterou na něho flóra Skogamandry nastražila. Viděly obrovskou lilii, jejíž květ se mu hladově otvíral vstříc. Ten květ by ho strávil jako hmyz. To měl být jeho konec.
Sevření liány povolovalo a závity, jimiž ho obtočila, postupně odpadávaly.
Další ranou, zasazenou téměř v nemožném úhlu, odsekl pouta pravé ruky, pak si uvolnil i levou ruku. Chapadla rostliny se trhala a svíjela. Byl to tichý a rozhořčený boj. Nemesis byl při něm vláčen pískem a smýkán přes měkký, vlhký mech k hladovému chřtánu černé lilie. Konečně se mu podařilo přeseknout poslední provazce lián a vyskočil na nohy.
Jeho hrudní koš se klenul těžkým oddychováním, plíce s námahou obnovovaly svůj obvyklý rytmus. Nemesis se odpotácel zpátky na písčinu. Už si nelehl. Dobře věděl, co znamená tento útok. Příroda mu nikdy nedovolí spát. Odepře mu všechno, co by si tak přál a co tak potřebuje: ovoce, bobule, houby, cokoli k jídlu. Snad se mu podaří, že na svém dalším zoufalém úprku krajinou urve nějaký plod dřív, než se mu před očima rozpadne nebo než se naplní jedem. Snad?
Nemesis pohlédl na slunce, rychle se zorientoval a vyběhl.
Čtyři hodiny pádil zelený, štíhlý tvor vysokou travou a křovinami, vyhýbaje se všem vzrostlejším stromům, neboť měl úzkostlivý strach před další léčkou. Po čtyři hodiny aktivovala jeho podivuhodné tělo energie, využívající posledních rezerv jeho zásobovacích buněk.
Čtyři hodiny přeskakoval úzké vodní výmoly, přebíhal jako střela světliny v porostech a rval plody, lákavě zlátnoucí na větvích. Podařilo se mu získat jediný plod velký jako hlava: pozřel jej v běhu.
Pak doběhl k velké duně.
Rozhlédl se. Velké oči ho ujistily, že našel příležitost ke krátkému odpočinku.

Široko daleko nespatřil jediný souvislejší porost, zelený pás rostlin obrůstal světlý písek ve velikém kruhu.
Nemesis doběhl až do středu nízké duny. Zde byl kryt i před případným útokem z řeky. Ještě jednou se ostražitě rozhlédl, za těchto okolností závisel jeho život i jeho důležité poslání na tom, aby nebyl znovu přepaden rostlinným světem planety. Ulehčeně padl na zem, lehce se zahrabal do teplého písku a úzkou lebku podložil předloktím. Usnul téměř okamžitě.
A čas zatím nepozorován plynul dál svým tempem...
V šachové hře o život táhl bílý a vytvořil neřešitelné postavení. Šance na vítězství se opět vzdálila...

Na malé mýtině odpočívalo stádo. Mezi stromy a hustým valem ochranných křovin se zvířata cítila naprosto bezpečně. Stála se svěšenými hlavami, jako by spala. Jen vůdce stáda, býk s ostrými kly obcházel obezřetně své svěřence a co chvíli větřil. Samice měly mláďata, ta ani chvilku nepostála.
S větrem přišlo něco podezřelého! Býk ucítil čpavý pach rostlinných exkrementů, to znamenalo jed a smrt. Pohodil hlavou s těžkými zbraněmi a zhluboka nasál nozdrami vzduch. Varovně zasupěl, hlavy ve stádu se zdvihly a běhy znepokojeně zahrabaly v zemi.
Také pohyb vyhrožoval smrtí.
A v blízkosti stáda se najednou pohnuly keře a vysoká tráva, jako by se za nimi skrýval nepřítel, jenž trhá telata a dovede zasadit hluboké rány, když skočí. Býk zkoumal okolí a sledoval podezřelý pohyb rostlin. Vítr přinášel i hlasité zvuky: Nebezpečí!
Hluk se blížil a křoviny se tiše pohybovaly. Teď už nebylo cítit nebezpečí jen ve větru, ale býk zaznamenal i podezřelý pohyb u kořenů kmene. Jistě to byl plížící se nepřítel. Jeho hadovité plazení se promítlo v pohybu křovisek a trávy. Býk zdvihl mohutnou hlavu a zařval.
Zaznělo to jako fanfára.
Stádo se hnulo. Zvířata, která stála nejblíž k východu z mýtiny, se seskupila kolem vůdce. Teď se zdálo, že bestie se přibližují i ze stran, i tady se tráva chvěla nezávisle na větru. Býk zařval podruhé. Teď už to byla výzva k útěku.
Paznehty se zaryly do země a třicet zvířat vyrazilo. Stromy a keře kolem nich se pohybovaly - vpravo, vlevo i vzadu.
To určilo směr útěku.
Stádo se rozeběhlo a běželo rychleji a rychleji. Prchalo od jedovatých par, které přicházely odkudsi z dálky. Prchalo k řece, neboť tam za nimi bestie nemohly. S praskáním, strkajíce se navzájem, si zvířata prorážela cestu porostem, vyvracela stromy, rozdupávala keře, které jim přišly do cesty.
Třicet zvířecích těl velkých jako pozemský skot klusalo z nebezpečného místa. A skogamandrská flóra řídila směr útěku.
Les byl tři sta metrů dlouhý. Před dunou končil a za ním začínala nízká savana, dosahující až k řece. Stádo se vyřítilo z lesa branou, vytvořenou dvěma třesoucími se stromy. Bez rozmyslu vedl rozběsněný býk stádo dál do písku. Jeho kly byly útočně skloněny. Masa černých těl ho slepě následovala.
Bílé kly se blýskaly v soumraku. Vichřice strhávala bláto a prach, vyhozené paznehty zvířat, a odnášela je stranou.
Když Nemesis vzbudily otřesy písku, bylo už takřka pozdě.
Jak vyskočil, zvířil mrak písku. Býk to viděl. Tady byl nepřítel! Malá, štíhlá zelená postava, která stála rozkročená v písku a hleděla vstříc stádu.
Nemesis se otočil a dal se na útěk. Tři metry za jeho zády proletěla strkající se těla stáda, sledujíce vůdce, jenž je vedl k řece. Ale jeden z mladých býků si zeleného tvora přece jen všiml.
Zvířený písek zakryl výhled. Nemesis prchal dlouhými skoky přes dunu, klopýtl a znovu se zachytil. Z mračna prachu vyrazil černý stín, pátravě pohazuje hlavou ze strany na stranu, plný tupého vzteku. Nemesis se v běhu otočil, věděl o nebezpečí a snažil se odhadnout vzdálenost. Zvíře se řítilo přímo na něho.
Býk byl rychlejší než Nemesis. Brzy ho dohnal, sklonil hlavu až málem čenichem ryl písek a vyrazil k útoku. Nemesis uskočil, kolos proletěl kolem něho a Nemesis zdvihl paži. Ještě se na ní blýskal srp z rohoviny místo prstů. Srpovitý výrůstek sjel dolů jako tichý blesk. Na šíji mladého býka se objevila hluboká, krvavá rána. Zarazil se v prudkém běhu a otočil.
Čtyři sta liber svalů, kostí a černé kůže se mohutným skokem vrhlo proti Nemesis. Cizinec cítil, jak mu jeden z býčích klů řezavě proniká tělem, jak se odráží od kostěného štítu a dopadá do písku. Býk zaútočil podruhé, ale rána šla do země vedle cizincova těla. Nemesis se rychle převalil do strany a válel se po písku až k rostlinnému porostu. Dřív než mu rostliny zaryly do těla své ostny, byl už zase na nohou, a pozoroval práci regeneračních buněk.
Býk se znovu rozběhl a řítil se na Nemesis. Zelený tvor útok čekal a když se zvíře přiblížilo, uskočil a vrazil rohový hrot hluboko do býkova oka. Vlasově tenkým kanálkem vnikl do rány jed; o vteřinu později byl býk mrtev.
Nemesis proklel planetu, její flóru i poruchu nadprostorového motoru.
Počkal, až se mu na rukou znovu vytvořily prsty, a pomalu vykročil na další pochod, stále trochu nalevo proti slunci.
Tam někde měla být kosmická loď Pozemšťanů.
Krátkým spánkem se sice osvěžil, ale hlad mu svíral vnitřnosti. Útěk před stádem a boj s býkem vyčerpaly jeho poslední rezervy.
Nemesis šel a šel, až našel potok. Padl na kameny a dlouhými doušky pil. Cítil, jak buňky žaludeční sliznice lačně sají tekutinu a bleskově ji přehodnocují. Teď potřeboval už jen potravu. Ale to mohl být problém.
Nemesis se rozhodl pokračovat v běhu. V soumraku Skogamandry opět letěl zelený stín. Jenomže teď už ne tak rychle.
Uplynulo dalších dvacet čtyři hodin.

Třetí den...

Hluk motoru ustal. Prázdný a opuštěný člun, zatížený štěrkem, ležel vysoko na břehu řeky. Chladnoucí žebra motorových válců tiše praskala. Pozemšťané zmizeli a s nimi zmizely i zbraně a část zásob. Kromě toho se ztenčila i zásoba kyslíkových baterií, chyběl dalekohled a nějaké další drobnosti.
Dvojí stopa vedla přes dlouhý pobřežní pás vzhůru a mizela v lese.
Vance a Orr kráčeli husím pochodem po sotva znatelném ochozu zvěře.
Pod skly přileb byly vidět obličeje. Už se na nich začala zračit únava. Muži měli zarostlé tváře a oči kalné, podlité krví. Každý nesl přes rameno pušku a v pouzdře po boku měl pistoli. K opaskům si připevnili tašky se zásobníky, svítilny a láhve s vodou. Do kapes kalhot a rukávů nastrkali balíčky stravy.
V jakýchsi tlumocích si nesli zásobní kyslíkové baterie. Mlčky a usilovně pochodovali Pozemšťané nejpřímější cestou k cíli. Odhadovali, že tak budou muset jít tři dny než dosáhnou lodě.
"Jestli Nemesis postupuje stále stejnou rychlostí jako v prvních dnech, tak je s námi konec," zasmušile poznamenal Orr a bezděčně přidal do kroku.
"Také na to pořád myslím, Orre," přisvědčil Vance a snažil se, aby menší Orr za ním nemusel poklusávat. Od řeky je už dělilo sedm kilometrů.
Na vrcholu kupovitého pahrbku se Orr zastavil. Přiložil k očím dalekohled a systematicky prohledával krajinu ve směru opuštěné základny v dálce.
Pomalu otáčel horní částí trupu a dalekohled klouzal po kopcích, nahlížel do mělkých údolí, pročesával travnaté plochy bičované větrem. Pak se vznesl k obloze. Něco zřejmě vzbudilo biologův zájem.
"Vidíš něco?" zeptal se klidně Vance. Sedl si mezitím na zem a pln očekávání sledoval Orra.
Orr zvolna přikývl.
"Vidím vzácnou zelenou volavku," slyšel Vance ze sluchátek své přilby.
"Nemá už vlastně ve vzduchu co dělat, podle našich zkušeností má sedět na vejcích. Ale tahle si klidně krouží."
"Myslíš," začal Vance s novou nadějí, "že se zdejší příroda nejen brání před Nemesis, ale současně pomáhá i nám?"
"Právě to si myslím," odpověděl Orr a trochu sklesle se usmál. "Nemám pro to ovšem ještě žádný důkaz. Ta zelená volavka možná krouží nad místem, kde se nachází Nemesis. Je to nějakých čtyřicet kilometrů, neboť pták se dá jen stěží rozpoznat. Já jsem v něm poznal volavku jen podle siluety."
"Přesto raději půjdem," rozhodl Vance lakonicky a vstal. "Teď už se nemůžeme střídat."
Muži uběhli, ušli a vyšplhali v jediném náporu třicet kilometrů. Kontrolovali cestu podle ručně načrtnuté skicy, kterou pořídili při prvním přeletu planety a cestou od lodi k místu základny.
Třicet kilometrů překračovali nízké vršky, procházeli údolími a přes malé plochy mechu. Někdy si všimli květů, které je pozorovaly nebo alespoň vypadaly jako by je pozorovaly. Snažili se žádnou rostlinu nezašlápnout, žádnou nezlomit. Vance se nemohl zbavit podezření, že trny se před nimi ohýbají, křoviska že se rozestupují a v trávě savan že se vytvářejí průchody.
Ještě dvakrát se Orr zastavil a zkontroloval dalekohledem, zda kroužící pták změnil místo. Podruhé spatřil místo jednoho ptáka celé ptačí hejno. A zase to bylo něco kolem čtyřiceti kilometrů daleko.
Sluneční kotouč se za poslední tři dny ponořil zase o jeden stupeň hlouběji za horizont. Soumrak o něco ztemněl; jen o něco. Dlouhé stíny rostlin a barevná, věčně nová hra mraků vytvářely pozoruhodnou náladu: jako by se skogamandrská krajina chystala ulehnout k věčnému spánku smrti. Ale Pozemšťané věděli, že tomu tak není.
Led a kroupy pokryjí skogamandrské roviny všeho všudy jen na padesát dnů. Pak zase vyjde na opačné straně obzoru slunce a kraj zaplaví veliké povodně.
Třicet pět kilometrů.
Orr se zastavil.
"Podle mých výpočtů," řekl s tichou zarytostí, "máme teď za sebou přesně třetinu cesty. Navrhuju, abychom něco snědli, vypili a na dvě hodiny si lehli. Déle ne, následky by mohly být nenapravitelné. Nemesis s námi ztratil kontakt. Jsme ve výhodě."
"A podle mého počtu jsem skoro vyřízený," povzdechl mrzutě Vance. Sejmuli přilby a pak Orr zpozoroval něco zvláštního: Když svlékl rukavice a roztrhl ochranný obal stravy, vypadla mu kostka jídla z ruky. Orr ji chtěl ještě zachytit, ale zapadla mezi trnité výhonky. Biolog si už chtěl zase navléknout rukavici, když si všiml, že trnité větvičky uhýbají a vyklízejí místo v okolí Orrovy výživné kostky. Ležela teď na prázdném polštářku mechu.
Orr ji zvedl a pohlédl na Vanceho, který to všechno viděl.
"Tohle by měl být poslední důkaz, příteli," řekl Carnaghan vážně. "Já osobně v příštích dnech poběžím bez přilby a umělého kyslíku. Pot tak schne lépe, víš..."
"Já ještě váhám," přiznával Orr. "Pořád ještě nevím..."
"Zkusím to," řekl Vance prostě a rozhodně. Vstal a přistoupil ke skogamandrské pinii, po jejímž drsném kmeni se spirálovitými závity ovíjely četné úponky lián. Holou rukou sáhl na kmen, lehce pohladil trny a položil dlaň na jeden z jedovatých listů. Trny před rukou uhýbaly a když je Vance stiskl polštářkem palce, jindy ocelově tvrdé trny změkly a nechaly se snadno ohnout. Vance opakoval pokus třikrát a rostlina vždycky reagovala stejně.
"Tak co, přesvědčil ses?" zeptal se Vance s úsměvem.
Orrova vousatá, vyzáblá tvář se souhlasně zašklebila.
"Naprosto!" přisvědčil.
Zdrželi se na tom místě asi dvě hodiny.
Přilby přivázali na větev, svlékli těsné žluté kalhoty a bolavé nohy si osvěžili v prameni. Najedli se, napili a usnuli. Po necelých dvou hodinách spánku Orra probudila nějaká rostlina, která ho jemně, ale vytrvale hladila a šimrala v obličeji.
"Zatraceně!" zvolal udiveně, "to je ale překvapení! Vance, myslím, že jsme vyhráli."

Kyslíkové baterie zůstaly ležet pod stromem a Pozemšťané se vydali na další cestu. Toho dne urazili ještě dalších deset kilometrů.

4

Čtvrtý den...

Z nebe ani na okamžik nezmizela srpovitá silueta kroužícího ptáka. Červené ptačí letky se jasně rýsovaly na sirupově hnědém pozadí oblohy. Pták kroužil, pomalu a neúnavně. V pravidelnosti jeho pohybu bylo cítit hrozbu - hrozbu Skogamandry cizímu tvoru.
Nemesis se potácel dál směrem ke kosmické lodi. Už dva dny ohlašovala flóra jeho polohu tím, že plašila ptáky a bránila jim opět usednout. Teď nad ním kroužil už sedmý nebo osmý pták. Zoufalý Nemesis znovu a znovu litoval, že si před svým útěkem nemohl s sebou vzít energetický posilovač a malou zbraň.
Nemesis běžel čtyřiadvacet hodin v jednom kuse a byl už opravdu u konce sil. Dlouho nepil, získal jen dva malé plody a jeden z nich se ještě ke všemu stal nepoživatelným dřív, než jej stačil sníst.
Jen málo známek v krajině odpovídalo tomu, co se dověděl z mapy, kterou uložil do svého mozku. K lodi měl ještě nejméně šedesát kilometrů. To věděl přesně. Ale věděl také, že Pozemšťané už museli opustit řeku. Kde se teď jeho protivníci nacházejí, nevěděl.
Šedesát kilometrů...
To znamená deset hodin po šesti kilometrech. Normálně by Nemesis takovou vzdálenost uběhl na jeden zátah. Teď ne. Byl odsouzen k smrti, pokud se něco nestane, něco rozhodujícího. Vysílená, třesoucí se postava se jen silou vůle prodírala mezi stromy, zelená mezi zelenými rostlinami. Nemesis se jen potácel. V koutku bez přestání pracujícího mozku tušil, že bude ztracen, jestli teď klesne.
A pak se stalo něco, v co už ani nevěřil.
Narazil na říčku, která se na svém běhu rozvětvovala ve dvě ramena a mezi nimi zůstal malý ostrov. Hluboká voda obklopovala kolem dokola bujnou vegetaci, pokrývající štěrk ostrova. Na stromech viselo plno zralých plodů a nic nenasvědčovalo tomu, že mezi rostlinstvem ostrova a ostatní skogamandrskou flórou existuje nějaké spojení. Nemesis se na okamžik zastavil na břehu říčky a rozhlédl se. Stále ještě ho provázel srp ptačích křídel, kroužící po obloze. Skočil do vystříknuvších vln. Několika prudkými rozmachy přeplaval na ostrov. Může se najíst... vyspat... Má i vodu a hlavně klid. Hrozba flóry zůstala tam, na druhém břehu. Celý smáčený doplazil se Nemesis posledními silami ke stromu a natrhal si jeho plody. Pak padl do měkkého mechu a pustil se do jídla. Jedl lačně a s každým soustem cítil, jak se do jeho vyhladovělého a vysíleného těla vrací život a energie. Chvíli poseděl na polštářích mechu a pak se napil z pomalu proudící řeky. Aby usnadnil buňkám svého těla práci, lehl si do vody a prožíval nesmírné blaho, když se buňky kůže začaly naplňovat tekutinou.
Rychle probíhající látková výměna, založená na bezpečné formě nesmírně urychlené osmózy, vyplnila v nejkratší době všechny tělesné buňky Nemesis potřebnými živnými látkami. Nasycená buněčná tekutina začala obíhat a poskytovala přebytky sousedním, dosud hladovějícím buňkám.
Hodina pozemského času úplně stačila, aby se dal Nemesis opět úplně do pořádku. Byl zase tím, čím byl, když přistál na Skogamandře: ledově chladným tvorem, vzdělaným a znalým špiónem rasy, jíž byl pojem morálka prázdným slovem. Když po půlhodinovém spánku opět vyskočil z vody na druhé straně říčky, neměl už nic společného se zeleným vrakem, který se před třičtvrtěhodinou dopotácel na ostrov. Na břehu se rozhlédl po nějaké zbrani a rozhodl se pro velký kámen. A potom se znovu rozeběhl, běžel rychleji a rychleji, až se zas podobal jen mihotavému stínu, jenž se proplétal mezi rostlinstvem Skogamandry.
Cíl se přibližoval. Cílem byla středně velká, četnými lety poškrábaná kosmická loď. Vzdálenost se zmenšovala. Ještě osmapadesát kilometrů, sedmapadesát, šesta...
Nemesis věděl, že by to dokázal v deseti hodinách. Každou hodinu se vzdálenost zkracovala o šest kilometrů. Běžel přes vršky, podle potoka, travnatými rovinami a zvláštními, okrouhlými úvaly mezi, pahrbky. Nemesis se hnal bezcestnou přírodou utopenou v soumraku a prchal zároveň před ustavičnou hrozbou flóry. Tušil, že skogamandrská flóra stále ještě nevytáhla všechny své trumfy. Kdykoli mu mohla nastražit past, a bylo to nebezpečí, o němž nemohl předem tušit ani to nejmenší.
Zelený pták nad ním několikrát uhodil křídly a začal opisovat zvolna nový kruh. Neopustí zeleného tvora hluboko pod sebou do té doby, dokud se na obzoru neobjeví kosmická loď.
Hodinu se Nemesis prodíral džunglí a lhostejně vzal na vědomí, že se ho příroda vůbec nesnaží zdržovat. Ostré trny sice dál trhaly jeho kůži a zaměstnávaly neutralizační buňky přípravou protijedů, hrany stébel rovněž dál rozdíraly nechráněné části končetin hlubokými ranami, ale s tím vším se cizincův metabolismus snadno vyrovnával.
Nemesis postupoval skogamandrskou džunglí jako pozemský panter.
Rychle, neslyšen a neviděn. Jenom ten pták, věčně kroužící nad ním (i když o cizinci neměl ani ponětí), ho ustavičně zrazoval...

Ráno posledního dne...

Orr se náhle probudil z hlubokého spánku, plného zlých snů. Rozespale poznával rozmazaný plnovous a zářivé oči plavého Pozemšťana. Na chvíli mu ty dvě věci - noční můra a Pozemšťanova tvář - splynuly v jediný dojem, až dodatečně je dokázal od sebe oddělit. Vance se jako vždy ovládal, ale za jeho na pohled klidnou tváří se skrývaly vážné

obavy.
"Vstávej!" zvolal naléhavě a popadl Orra pod paží. "Musíme dál. Zbývá nám ještě pořád nejméně dvacet kilometrů."
Biolog si promnul oči a nejistě vstal. Poslední dva dny jim uplynuly v takové námaze, že je to stálo poslední síly. Šest hodin skoro běželi, pak půl hodiny - a ani o minutu déle - odpočívali, znovu usilovný pochod, který hltal jejich energii jako houba vodu, hodina na jídlo a spánek, a tak pořád, bez zastávky, bez vyhlídky na úspěch. Jen ten pták, jenž kroužil před zapadajícím sluncem, je uklidňoval...
"Ano..." řekl Orr a chvatně si hltnul z polní láhve. "Už běžím..." Voda mu vyprýštila koutky a zatekla mezi anorak a límec. Oba byli propocení, špinaví a potrhaní. Už ani pořádně jít nemohli, spíš se jen potáceli.
Obrovité tělo geologovo se pohybovalo pravidelně jako metronom. Vance Carnaghan mobilizoval nejposlednější zbytky sil a kráčel napřed. Dělal obrovské kroky. Nohy v zamazaných botách a kdysi žlutých kalhotách se zdvihaly a klesaly jako automaty.
"Člověče..." křičel Orr, aby přehlušil svištění vichřice, "ty máš neuvěřitelné tempo."
Orr byl příliš unavený, aby mohl držet s Vancem krok. Byl sice o něco houževnatější, ale byl také menší. Musel dělat rychlejší kroky než Pozemšťan.
Znovu se odmlčeli. Hodinu střídavě běželi, šli a klopýtali divočinou. V rákosinách na mokřinách se před nimi otvírali průchody, keře jim ustupovaly z cesty, stébla trávy se rozhrnovala.
Za dalších deset minut se dostali na vrchol kopce. Orr se zastavil. A zatímco Vance padl jak dlouhý tak široký do trávy a hned usnul, Orr důkladně a dlouho prohledával vršky, údolí i vzdušný prostor za jejich zády. Po několika pokusech konečně spatřil tmavou siluetu hlídajícího ptáka, který kroužil asi dvacet kilometrů daleko. Orr v duchu odhadl obtížnost terénu, kterým právě prošli a zachvěl se.
"Geologové už dnes také nejsou jako bývali," zabručel v záchvatu šibeničního humoru a opatrně položil nohu na přítelovo stehno. Tím ho ale nemohl vzbudit, leda by přišlápl bolestněji. Orr tedy zavěsil dalekohled kolem krku, nadhodil si pořádně těžkou pušku na rameni a sklonil se k spícímu Carnaghanovi.
Dlouho s ním musel třást, než se Vance vzbudil.
"Zatraceně," řekl Orr. "Pohni sebou, vstávej. Ta bestie je za námi už jen dvacet kilometrů. Jestli to takhle půjde dál, tak v posledních sto metrech přijdeme o všechno, co, jsme získali. A to by bylo to nejhorší, co nás může potkat."
Cestou z kopce Vance překontroloval vzdálenost na mapové skice.
"Poběžíme tak dlouho, dokud nedorazíme k lodi," volal na Orra přes rameno.
"Pročpak?" ptal se Orr těžce oddychuje.
"Protože k lodi je už jen patnáct kilometrů. Tam budeme v bezpečí - a co hlavního: tam už nás Nemesis nepředstihne. Tam teprve se tenhle závod rozhodne."
"Dobrá," hořekoval Orr. "Ale poslední kilometry mě budeš muset nést."
"Kdyby nic jiného," zašklebil se Vance unaveně.
Spěchali dál. Plíce se jim rychle plnily vzduchem a stejně rychle se zase vyprazdňovaly. Začalo je píchat v boku. Nohy už dávno necítili. Musely být plné puchýřů a odřenin. Šest dnů nemytá kůže k uzoufání svědila a oči se jim zavíraly v chůzi. Zoufale se udržovali v bdělém stavu a postupovali jen za cenu nesmírné námahy.
Těžké zbraně je táhly k zemi. Kdyby všechno odložili, zbraně nikdy. V poslední fázi dostihu se stávaly stále nezbytnějšími.
Bylo to, jako když se mravenec snaží dostat přes sypký písek. Udržovali nepříliš vysoké, ale pravidelné tempo. Dělali snad čtyři pět kilometrů v hodině.
A věděli také, že Nemesis může dosáhnout podstatně vyšší rychlosti.
Hrací prostor, který soupeřům zbýval, se stále zužoval, až konečně zmizel docela.
"I nejšikovnější pilot potřebuje hodinu, na přípravu lodi ke startu. Rychleji to nejde při nejlepší vůli. Ani Nemesis to nedokáže rychleji, i kdyby se dostal k lodi před námi," řekl Orr, jako by četl v geologových myšlenkách.
"Tu hodinu můžeme využít k tomu, abychom spálili přístupové cesty a zničili Nemesis, pokud už bude tak daleko. Rozhodně tu hodinu nesmíme pokládat za rezervu," mínil Vance.
Na jedné vyvýšenině se Orr opět zastavil. Když si chtěl Vance sednout, Orr se na něho rozeřval:
"Stůj - nebo tě už nevzbudím!"
Vance rezignovaně přikývl.
"Máš pravdu," řekl a podíval se na Orra. "Odpusť..."
"To nic," odvětil Orr a zdvihl dalekohled k očím. Tentokrát se díval opačným směrem než obvykle. V silném zvětšení viděl vichřicí rozkymácené vršky stromů a rozvlněné plochy travnatých planin utopené v soumraku.
Pak se v dalekohledu objevil hřeben holého návrší a za ním... Loď!
"Podívej se," řekl ostře Orr. "Snad tě ten pohled postaví na nohy." Podal Vancemu dalekohled a vysvětlil mu, kam se má dívat. Geolog přitiskl holé okuláry dalekohledu k očím - gumové nástavce odstranili už dávno, nebylo jich zapotřebí.
Stříbrněčerný Mastodon se tyčil nad divočinou jako ocelová věž, vchod byl ještě zatažený a uzavřený. Písek kolem lodi svítil až sem. Pohled, který potěšil, ale i pobízel.
"Kolik zbývá?" zeptal se Vance, nepřestávaje se dívat. "Odhadoval bych to na osm až devět kilometrů."
"Šest," odpověděl Orr, "šest kilometrů."
"Zrovna dost, kolik se dá s vypětím všech sil vydržet," řekl Vance. "A i kdybych si měl uhnat infarkt! Teď se rozběhnu a nezastavím se, dokud nepadnu nebo se nechytnu hydrauliky přistávací podpěry. Jseš pro, Orre?"
Orr se zasmál a zašklebil.
"Jsem," přisvědčil a lehce dloubl Vanceho do boku. "Dokážu ti, oč je denebský kolonista lepší než nějaký otrhaný Pozemšťan."

"Jen si to zkus," šklebil se Vance. "Já ovšem vím, že tam budu první.
Teď!"
Vyběhli. Neběželi nijak rychle, jen tak, aby vydrželi s touto rychlostí na celých šest kilometrů. Alespoň doufali.
Zpočátku běžely obě zašpiněné, zpocené a mlčenlivé postavy za sebou, vzpíraly se proti bočnímu větru a běžely, běžely...
Konečně se dočkali chvíle, kdy spatřili špičku Mastodonu na vlastní oči.
Běželi zrovna podél skupiny stromů malým údolím a když se jím otevřel výhled, vyvstala za vrcholem kopce před nimi matně se lesknoucí věž.
"Tady ji máme!" zařval Vance a vypadal v té chvíli, jako by do něho cosi vlévalo novou sílu. Vyletěl jako střela a zdálo se, že zapomněl na všechno, na vyčerpání i na rozbolavělé končetiny.
Žádný z nich nevěděl, jak mohli ta hrůzná muka přestát. Už dávno o ničem neuvažovali. Nemysleli na riziko, které na sebe vzali, když pružnými skoky přeskakovali bystřiny, když se prodírali keři a hnali se bezhlavě za vytčeným cílem. Kdyby uvažovali normálním zdravým rozumem, nikdy by se neodvážili projít džunglí tímto způsobem - ale celá ta štvanice rovinami Skogamandry byla vůbec nenormální.
Šupějící postavy proběhly ty čtyři poslední kilometry divokým během bez zastávky. Probíhaly přes písčiny, vrážely do hustých keřů, které jim nestačily dost rychle uhýbat z cesty, prodíraly se trávou savan. Pak rostlinný porost skončil.
Tři sta metrů před Vancem a Orrem stála kosmická loď. Stála v šedém soumračném světle uprostřed naváté písečné plochy.
Orr klopýtl a padl do měkkého písku. Znovu se zdvihl a běžel dál, teď už pomaleji. Necelé dva metry za ním šel geolog a jeho boty zanechávaly v písku hlubokou stopu. Orr opět upadl a Vance mu pomohl vstát. Dál už šli klidně. Jejich rozum se začal rozjasňovat. Všimli si, že v písku nejsou žádné stopy, ale to ještě nemuselo nic znamenat. Vichřice je mohla dávno zavát.
"Zaplať pánbůh," povzdechl si stísněně Vance. Vypadal teď docela malý, jeho mohutná ramena sklesla a tělo se třáslo v křeči. Orr se na něho ze strany podíval a pak si položil geologovu paži přes ramena. Tak svorně kráčeli k lodi.
"Budeme muset ještě dovnitř," řekl Orr, "dokážeš to?" Vance Carnaghan mlčky přikývl. Deneban začal šplhat po stupních vysouvacích schůdků, které trčely z prohlubně trupu. Pomalu a opravdu už z posledních sil se vytahovali po ocelovém zábradlí schůdků. Konečně Orr unaveně stiskl kontakt, otevírající vstupní komoru. Těžké dveře se zdvihly se skřípáním; do spár dveří patrně pronikl písek.
Ležel i na podlaze komory.
"Žádná stopa," zamumlal Orr, sestupuje ze schůdků. Pustil se zábradlí, podal Vancemu ruku a pomohl mu vejít do komory. Znovu zaskučel špatně namazaný servomotor a zavřel ocelové desky dveří. Schůdky se zasunuly zpět do lodní stěny.
Rozsvítili vnitřní osvětlení a vyšplhali po úzkém schodišti do obytné kajuty.
Orr se pustil do horečné práce. Prudce otevřel dvířka lékárničky a vyndal z ní tlakový injekční přístroj. Zatímco se umdlený Vance nepřítomně svlékal, naplnil Orr injekční stříkačku pervitinovým preparátem. Pak přistoupil k Vancemu a přitiskl mu tlakovou hubici přístroje k předloktí. Aparát sykl a preparát vnikl do geologova krevního oběhu.
Orr vysvlékl těžký anorak, vysoukal si rukáv košile a znovu zopakoval týž proces na sobě. Pak neuctivě pohodil nepotřebný přístroj před sebe na stůl.
Všude bylo plno prachu a nic nenasvědčovalo, že sem Nemesis vnikl.
"Teď by to chtělo kávu, horkou sprchu, nové šaty a něco k jídlu - pokud možná tekutého," přikazoval Orr a pozoroval, jak se jeho přítel napřimuje a oči dostávají výraz: lék začal působit.
Orr už to cítil i na sobě.
O chvíli později stál Vance pod sprchou a Orr spustil kávovar. Než se voda v kávovaru začala vařit, Orr se holil a jen odložil holicí přístroj, káva byla hotová.
"Nebezpečí ještě není zcela zažehnáno," prohlásil Vance, když přišel ze sprchy s osuškou v rukou. Pod jeho bosýma, bolestně zmučenýma nohama se ve žlutém písku, pokrývajícím podlahu, tvořily loužičky. Orr se otočil k němu.
"Teď se obleč a trochu si odpočiň. Za čtvrt hodiny zase vyrazíme."
Vance přikývl a natáhl si novou košili.
"Jestli ti dobře rozumím," řekl zapaluje si mezi oblékáním cigaretu, "chceš tu bestii jednou provždy zneškodnit."
"Přesně tak," přisvědčil Orr a vlezl si pod sprchu. Smočil se teplou vodou z průtokového ohřívače, rychle se namydlil a pak na sebe pustil ledovou vodu. Pomalu, krok za krokem se vracelo odhodlání nešetřit svých sil - a s ním i bolesti.
Uplynulo pět minut.
Orr a Vance seděli proti sobě v těžkých křeslech kosmické lodi a kouřili.
Kávové šálky už byly prázdné, ale v malé místnosti se dosud vznášela vůně nápoje. Také speciální konzervy se silným bujónem už byly vyprázdněné.
Oba už byli úplně oblečení. Navlékli si silné vlněné ponožky, obuli na ně lehké mokasíny a přes košile si vzali tenké pulovry. Každý měl před sebou nabitou zbraň.
"Nemesis se může proměnit ve všechno, co zná. Musíme počítat s tím, že se asi sotva objeví ve své vlastní podobě. Neví, zrovna tak, jako jsme to nevěděli my, jestli už jsme v lodi. Nachystáme na něho léčku a vystřílíme třeba všechnu munici. Já osobně musím být jistý, že nepřežila ani jediná buňka té bestie."
Vance si utáhl opasek s pistolí a zasunul do pouzdra náhradní zásobník. Souhlasně kývl. "Nejsem biolog, ale tolik jsem pochopil, že i nepatrný buněčný shluk se může znovu rozrůst. Je tedy nutné zničit Nemesis beze zbytku."
"Ještě něco..." napadlo Orra. Teď, když byl oholený a umytý, vypadal se svou štíhlostí, šlachovitostí a dokonalým ovládáním jako by byl nabit energií a ostražitostí. Zelené oči mu planuly podnikavostí.

Přistoupil k ovládacímu pultu a metodicky začal rozpojovat okruhy. Vytahoval ze svorek měděné vodiče, izolované umělými vlákny, rozebíral vypínače a vyšroubovával pojistky. Když měl před sebou na desce slušnou hromádku drátů a různých součástek, smetl je rukou do bedny, uložené v jedné skříni zabudované ve stěně.
"Budeme s tím mít sice trochu práce, ale to je to nejmenší, co můžeme investovat, když jde o loď."
Po točitých schodech sešli dolů, vysunuli schůdky, opatrně sestoupili a chystali se rozdělit si úlohy.
"Zalehnu támhle mezi ty pseudopinie," šeptal Orr, jako by se obával, že ho Nemesis uslyší. "Abys věděl, kam nesmíš střílet. A ty bys měl..."
Vance zdvihl ruku. I on vypadal dokonale osvěženě a odpočatě. Vrásky a kruhy pod očima byly ty tam.
"Já už vím. Budu v té houštince mezi pískem a výběžkem lesa. Jak daleko je pták?"
"Asi tři kilometry," odpověděl Orr a pomalu šel k vyhlédnutému místu.
"Díval jsem se seshora průzorem. Těsně před tím, než jsme vystoupili," dodal tiše.
Vance přikývl a rychle kráčel přes písek. Zuřivý vítr v několika vteřinách jejich stopy zarovnal a zavál pískem. Okolí lodi se znovu srovnalo.
Orr došel na místo a hned zalehl. Ještě jednou zkontroloval zásobník redukované pušky, přestavil mechanismus závěru na palbu dávkami a odjistil.
Dvanáct těžkých projektilů čekalo jen na příležitost, aby proměnily část krajiny v pekelnou výheň. Redukovaná pistole, rovněž nabitá a odjištěná, ležela na modrozeleném mechu hned vedle Orrovy tváře. Deneban se povytáhl, očistil plochu pod puškou od zetlelých listů a suchých větviček. Pak vysunul hlaveň pušky z trávy.
Čekal.
Minuty teď ubíhaly stejně pomalu jako ještě nedávno hodiny. Orr, pořád ještě dopován použitým preparátem, čekal. Cítil každý kousek svého těla.
Svaly ho bolely, jako by ho někdo zmlátil klackem. Hluboko pod kůží se vzpouzely nervové buňky a začaly se přihlašovat. Svědivý pocit se rychle rozšířil po celém těle a proměnil ležení v trýzeň.
Deneban Orr Jong ležel v trávě a na polštářích mechu - a čekal. Přímo nad hlavou mu skučela vichřice, ale Orr to brzy přestal vnímat. Každý zvuk, který posloucháme nějakou dobu, mozek nakonec potlačí a ignoruje. Orr se unaveně ohlédl a nedaleko spatřil mohutné těleso Mastodona.
Náhle se Denebana zmocnil zvláštní pocit: začal scénu pozorovat jakoby jinýma očima. Barvy se rozplývaly a posunovaly ve spektru. Orr potřásl hlavou, trochu se pohnul, a zrak se mu opět normalizoval. Cítil, že už nebude muset čekat dlouho a něco zažije, něco, co mu pomůže vcítit se do rytmu toho zvláštního světa. Aniž co zpozoroval, posunula se plazivá odnož jednoho keře k nechráněné kůži mezi jeho ponožkou a kalhotami.
Byl to jen okamžik, nic víc...
Orr měl přirozeně horečku a byl i zesláblý. Lék pomohl tento handicap odstranit, podvedl Orrovy subjektivní pocity. Stroj, dávno rozbitý, se znovu rozeběhl. A teď Orr cítil, že přestává vnímat čas a prostor, jako by se svět před ním najednou rozestřel jak rozkvétající poupě.
Už neležel na jednom konkrétním místě planety, byl najednou všude, doslova v srdci Skogamandry. Zbytkem rozumu se snažil něco takového popřít, odmítnout jako něco absurdního, ale cosi ho ochromovalo. Orr už neexistoval v konkrétním čase, nacházel se kdesi v průsečíku nekonečné časové jednoty univerza. Jako by se všechny navzájem oddělené okamžiky slévaly v jedinou, mikroskopicky jemnou tkáň.
Snad byl několik minut skutečně v bezvědomí. Ohromující lehkost naplnila Denebanovo tělo, projela jím jako elektrický šok a současně vrhla Orra do nějakého jiného světa. Cosi všemocného ovládalo teď jeho psychiku.
Zešílel?
Byl prostoupen řádem a zákonitostmi věcí, které ho obklopovaly, světa, jehož součástí se stal. Byl jeho částí, ale byl i sám tím celým světem.
Všechno, s čím se v onom snu setkával, mělo podivuhodnou, překvapující kresbu. Každá buňka, každý proces, každý atom vnímal neobyčejně přesně a až nepochopitelně exaktně.
Jako jemná síť pokrývala Orrovo vědomí a cítění planeta Skogamandra.
Ne jako síť, byla to síť. Síť miliard vzájemných vztahů mezi jednotlivými rostlinami planety. Každá rostlina tvořila buňku. Květy, listy a stonky tvořily součásti takové buňky a všechny buňky byly navzájem na sobě závislé. Mimoděk Orr zaznamenal pohyb modrého transportéru travnatou savanou a písčinami cize vyhlížející roviny, kterou stroj rozrýval jako pluh.
Nezřetelně cítil jemnou bolest, téměř až na hranici vnímání, jak housenky transportéru drtily některé buňky společenství.
Ale jak snadné bylo zbavit se bolesti! Celý tento svět tvořilo tak neuvěřitelné množství buněk, že se ho něco takového nemohlo dotknout. Orr pohnul jedním údem a stébla před pásy transportéru uhnula. Bolest zmizela.
Proč mám ten pocit? zeptal se jedné buňky v sobě.
A jiná buňka, jiná část jeho vlastního já mu odpověděla.
Máš ten pocit proto, protože patříš k nám, k rostlinám Skogamandry. Miluji toto jméno. Tys mi ho dal ve svém vědomí. Nyní jsi já a já jsem ty. Patříme k sobě, pokud bude trvat naše vzájemné spojení.
A co ten pták?
Pozorovala jsem tvora jménem Nemesis a četla si v jeho myšlenkách, odpověděla část skogamandrské flóry. Našla jsem v těch myšlenkách jen zkázu a chlad. Ten tvor není hoden žít. Vyhladíme ho, jestli chceš.
Chci.
Orr teď věděl všechno. Ještě když mohl svobodně myslit, cítil, jak jeho mysl putuje po planetě v nějaké všeobjímající, mlčenlivé a nekonečně rychlé komunikaci. Věděl, že všechny buňky skogamandrské flóry jsou s to ze své vůle buď

vylučovat smrtelný jed, anebo ho vstřebávat. Měly i své smyslové orgány, hmatové vlásky a oči, citlivé na světlo...
Ty víš, že jsem vás mohla sledovat. Mohu vidět i Nemesis, chceš?
Ano.
V té chvíli se Orr jednou svou částí proměnil v les. Byl teď trávou, kmeny a větvemi a buňky, reagující na světlo, přinášely jeho vědomí tisíceré vjemy.
Soumrakem se mihla zelená, štíhlá bytost ve své stosedmdesáticentimetrové výšce, pružně přeskočila keř a běžela dál, rychleji, než by to dokázali Orr a Vance.
Vance?
Tady jsem. Vidím Nemesis, přichází. Musí ještě překonat tři kilometry a bude tady. Chtělo by to léčku...
Orr bleskově korespondoval s Vancem, jenž byl právě tak jako Orr součástí jednoho obrovitého organismu.
Nastražíme na něho past. Víš o vhodném místě?
A flóra, zkušenostmi staletí vyzbrojená flóra odpověděla: Vím o vhodném místě. Strávíme ho mými masožravými buňkami jako obtížný hmyz.
Množství rostlinných očí obhlíželo nálevkovitou dutinu v písku. Zvlhlý písek nálevku přikrýval jako strop, který se může sebemenším otřesem zřítit. Dutina sama nebyla veliká, tak krychlový metr.
To stačí, aby zde bytost uvízla, tohle byl hlas Carnaghanův, ale zdaleka nesdílel svůj názor jen s Orrem. I to nejmenší stéblo trávy na Skogamandře vědělo o jejich rozhovoru.
Orr se pokusil představit si hotovou past. Musila být nenápadná a Nemesis do ní musel přijít. Ještě než stačil navrhnout plán, věděl, že jiné jeho části už provádějí, co vymýšlí kolektivní vědomí převládající životní formy. To byla inteligence, která vznikla na Skogamandře.
Ano. V nás je ukryto vědění tisíců let, odpovídalo společenství rostlin. Vance byl jeho částí a mohl samostatně myslit. zůstávaje uprostřed toho obrovitého buněčného souboru. Nic mu nezůstalo skryto, nic nemohl skrýt.
A plán se stával skutečností.
Bez nápadného řádu, který by mohl vzbudit podezření, posunovaly se trnité keře, houštiny a liány na sebe a vytvořily ulici ve směru postupu cizího tvora. Touto ulicí by měl proběhnout. Písčinu zakryla hustá spleť lián, popínavých rostlin, trávy a mechu, prorostlá šlahouny. V několika vteřinách vypadala zrádná plocha v písku jako přirozená prohlubeň.
Připomíná to nálevku mravkolva...? Asi tak. Nemesis měl strhnout propadlý písek do nitra dutiny. Pak se prolomí strop a liány sevřou zelenou bytost a spoutanou na všech údech ji odvlečou k hladovému květu černé lilie. Ten vyloučí leptavou kyselinu a uzavře kožené okvětní lístky.
Dobrá. Tak to půjde. Jenom musím rychle uzavřít květ, už jednou mi ta bestie unikla.
Vím. Tehdy, krátce po mých výstřelech, řekl Orr. Cosi v jeho vědomí přesně znalo události, které se staly.
Nemesis byl už jen sto metrů před nastraženou pastí. Vichřice, jejíž nápor Orr i Vance cítili ve všech svých částech, se hnala přes nekrytou travnatou rovinu a ohýbala stébla až k zemi. Zelený stín Nemesis se vynořil z lesa a běžel napříč travnatou savanou. Se zatajeným dechem čekali Vance a Orr a s nimi zcela nečinně čekala i flóra Skogamandry. Čekali na to, co se má v příští chvíli stát.
Nemesis vběhl do zelené ulice. Devět deset vteřin trvalo, než proběhl špalírem rostlin k zarostlé nálevce. Cizinec vyběhl z uličky a ani na okamžik nezaváhal. Vyrazil dál. Nevšímavě vběhl do trávy a mechu, bojoval s vichřicí a nakonec překročil okraj nálevky. Octl se přímo nad středem dutiny.
Náraz, jediným prudkým trhnutím se liány smrštily a jako biče zasvištěly vzduchem.
Nemesis byl v pasti.

Osm set metrů před lodí...
Nemesis se dlouze zadíval na ocelovou věž, která se před ním najednou vztyčila nad jedním pahorkem. Věděl, že je už jen otázkou minut, než, se dotkne svými dlouhými prsty prvních stupňů vysouvacích schůdků. Cítil se svěží a odpočatý. Čekal boj. Pozemšťané!
Kdyby dorazili před ním, čekali by ho. Pokusili by se ho zasáhnout tou strašnou zbraní, rozsévající žár. Nemesis si dovedl spočítat; že by se příliš nevzdalovali z dosahu ochranného tělesa ocelové lodi.
Vtom Nemesis klopýtl a někam padal. Jeho ustavičně napjatá mysl hned pochopila, že příroda Skogamandry na něho nastražila novou past. Pokusil se vylézt z dutiny, ale nesoudržný písek se pod jeho vahou sesouval a zpola pohřbil jeho tělo, stahuje ho nezadržitelně ke středu nálevky. S pískem se v nálevce ocitly i stržená tráva a kusy mechu - pak se prolomil písečný strop.
Liány sevřely paže bytosti, trhly jimi vzhůru a zaryly do nich své trny.
Nový jed na okamžik omámil pilotovo tělo.
Písek se stále ještě hrnul do nálevky. Ještě než Nemesis dostal ten spásný nápad, pohnul zoufale nohama a podařilo se mu vystoupit o kousek výš.
Pak došlo k proměně.
Cizincovo tělo se rozplynulo dřív, než nohy dokončily pohyb. V okamžení se Nemesis proměnil v hada, jehož tenký, rozvětvený ocas se nervózně vzpínal do výše. Pak hadí tělo zasvištělo vzduchem jako hozené laso a dopadlo o deset metrů dále, ke stromu, jehož kmen poskytl hadu potřebnou oporu.
Strom se rozechvěl, ale bylo už pozdě ohnout kmen. Nemesis se zachytil a plynulým pohybem se vytáhl z pasti. Marně se za ním plazily šňůry houževnatých lián, už nic nezmohly; zelený had zmizel v trávě. Stržené listy, mech a tráva zůstaly ležet na sesouvajícím se písku a pomalu v něm pluly ke středu prohlubně, kde zmizely v temném otvoru.
Nemesis se na chvíli zastavil poblíž neprůchodné houštiny. Tohle kolo Skogamandra prohrála, řekl si spokojeně. Ale to

ještě nebyl konec. Flóra zřejmě podporovala Pozemšťany, jeho soupeře.
Nemesis se rozhodl jednat s chladnou rozvahou.
Zachoval si především poslední podobu. Teď mohly i bystré ptačí oči zahlédnout hada nanejvýš tehdy, musel-li se přeplazit přes nekryté místo.
Nemesis proto volil další, cestu chytře a obezřele: proplétal se mezi kořeny stromů, skrýval se v houštinách a bičovitými pohyby ocasu se smýkal rákosinami.
Tak se mu podařilo velkým obloukem obejít písčinu, v jejímž středu stála kosmická loď.
Pak rostlinný porost ustoupil písku. Nemesis uvažoval.
Jako had by musel být co nejdelší, aby dosáhl až k lodi.
Nebo by mohl v jiné podobě dokázat víc?
Ovšem!
Nemesis se znovu proměnil. Potřeboval k tomu pouhé tři vteřiny. Místo hada se objevilo opět štíhlé, šlachovité tělo plné vrásek a potlačovaných sil.
Velkýma očima se rozhlížel po okolí, vrývaje si každý čtvereční centimetr krajiny pečlivě do paměti. Z ničeho, co viděl, se nedalo poznat, zda už ho tu jeho soupeři čekají, nebo zda dosud pospíchají džunglí. A zatímco cizí, nevítaná a štvaná bytost rozvažovala, co podniknout dále, chystala se příroda k novému útoku. Útok nebyl připravený, ale...

V padesátidenní noci padal v těchto končinách sníh a kroupy. A tehdy flóra uzavřela květy a dřímala pod teplou bílou pokrývkou. Jen jediné zvíře zůstávalo v řádění ledové vichřice na nohou - noční běs.
Probouzel se při prvním závanu chladu.
Nebo když ho někdo vyplašil. Jako teď.
Nedaleko nízkého břehu potoka se nacházela jeskyně. Byla vystlaná trávou a mechem a její vchod chránil jakýsi val z uschlých rostlin.
V okolí jeskyně panoval naprostý klid, jen vichřice monotónně hučela ve větvích nedaleko lesa. Najednou se cosi začalo dít a v příští chvíli bylo v okolí potoka plno ruchu. Všechno probíhalo nepochopitelně rychle. Příroda Skogamandry zmobilizovala všechny buňky, které obklopovaly nejbližší okolí potoka a jeskyně: trávy, keře, kořeny i kmeny stromů... všechno. Harmonická a pohotová souhra všech dokázala, že brzy nato se začal potok vylévat z břehů. Jeho hladina se zdvihala výš a výš, až zachytila uschlé listí ochranného valu a odnesla jej s sebou. Pak začala voda vnikat do jeskyně, nejdřív jen nepatrným pramínkem, který však rychle mohutněl. Netrvalo dlouho a noční běs ležel v louži studené vody. Zavrtěl sebou a trhnutím zdvihl hyení hlavu.
Nebezpečí!
Rozespalý běs se nejistě postavil na nohy, otřásl se a až teď se probudil docela. Mrštným skokem vyrazil z jeskyně, vrhl se s vysoko zdviženou hlavou do vody, pokoušeje se s prskáním dostat na suchý břeh. Dalším skokem se dostala černá šelma na okraj břehu. Žlutýma, zle žhnoucíma očima se rozhlížela, hledajíc nepřítele nebo alespoň nějaký pohyb. S břichem přitisknutým k zemi se šelma plížila úzkým pásem rákosí a přes přilehlý trávník dál od potoka.
Nedaleko se lehce zakýval jeden ze stromů. Jeho koruna se mírně rozechvěla.
A hned vedle se pohnul keř. Něco se asi pokoušelo vyškrábat na kmen. Šelma rozevřela tlamu, obnažila čtyři bílé jedovaté zuby a tiše prskla.
Pak se plížila dál, neslyšně a skrytě.
Teď se zas pohnula tráva. Vrcholky stébel se chvěly víc a víc. Noční běs zaútočil bez hlesu, dovedl se pohybovat tiše jako dech. Štíhlá černá šelma, porostlá hustou srstí, tak urazila asi třicet metrů a strnula. Znovu se orientovala a opět vyrazila. Skogamandrskou květenou se v ní pohyboval nejnebezpečnější a nejvražednější tvor planety. A zas se rozkývala stébla v trávě. Směr výpadu to měnilo jen nepatrně. A najednou nasály nozdry šelmy cizí, ostrý a odpuzující pach, který znamenal maso a krev, boj a vítězství. Noční běs znehybněl.
Žlutýma očima sledoval zelenou postavu, která se před ním najednou vzpřímila a ohlížela se. Ale černou šelmu zřejmě nespatřila, neboť otočila hlavu zcela jinam. Necelé tři skoky oddělovaly obě šelmy od sebe. Noční běs napjal svaly, tiše zaprskal proti vichřici a vymrštil se do výše. Skok, pak druhý a běs už se řítil vzduchem jako vystřelený šíp, aby vzápětí zaryl své tesáky do šíje Nemesis.
Strašná bolest projela zelenou bytostí.
Nemesis sklesl do písku a na jeho prstech vyrostly ostré spáry s jedovatými kanály. Nečekaný útok Nemesis na nějakou chvíli ochromil a cizinec teď nebyl s to ani myslit, ani jednat. Pak však byl jed neutralizován a Nemesis se zmohl na obranu a začal se se svým soupeřem válet v písku.
Byli si rovnocenní.
Spáry Nemesis rvaly černou kožešinu zvířete a noční běs šílel bolestí.
Pustil šíji Nemesis, divoce se otočil a zaryl své tesáky zelenému tvoru do ramene. Smrdutý dech šelmy vyrazil proti Nemesis a drápy jejích čtyř běhů trhaly na kousky vrásčitou kůži. Tmavě rudá krev šelmy se mísila s hnědou krví Nemesis a krvavou směs vsakoval vyschlý písek.
Konečně Nemesis oslepil jedno oko protivníka. Zvíře zavřísklo šíleným vztekem a rozsápalo hrdlo a ramena Nemesis, roztrhlo mu nadloktí a snažilo se dostat k hlavní tepně.
Jako posedlí zmítali se soupeři v zuřivé křeči strašlivého boje. Tak dlouho si navzájem drásali svá těla, až Nemesis zničil nočnímu běsu i druhé oko. Pak teprve povolil stisk zubů a sevření tlap. Polomrtvý běs chrčel a škubal sebou v předsmrtných křečích, ale stále ještě chňapal slepě po svém přemožiteli.
Nemesis, krvácející z četných ran, se pokusil uskočit do bezpečí. Ale šelma se mu zakousla do nohy. Zaskřípělo to a silná čelist nočního běsu prokousla Nemesis sval. Šelma chrčela vystupňovanou nenávistí.

Ze zohaveného zápěstí cizince vyrostla těžká čepel z rohoviny. Zatřpytila se v zapadajícím slunci, aby se vzápětí posledními silami prudce spustila dolů a jediným úderem oddělila lebku nočního běsu od těla.
Šelma jen zachroptěla a zhasla.
Roztřesený Nemesis stál na písku, který byl poset stopami boje. Hluboké brázdy, cáry kůže, krev a zase krev, vyrvaná srst a kusy tělesných tkání nedefinovatelného vzhledu, to všechno svědčilo o divokosti souboje. Nemesis opět zvítězil. Byl tvrdší, než kterýkoli známý tvor.
Regenerační proces se rozbíhal pomalu, třebaže naléhavé rozkazy z mozku Nemesis pobízely jednotlivé buněčné skupiny k spěšné a harmonické souhře.
A zatímco se kožní tkáň rozrůstala a zakrývala hluboké, rychle se hojící rány, Nemesis se zmítal v tísnivých pochybnostech. Myslel na oba Pozemšťany.
Kde asi jsou? Teď, když je Nemesis téměř bezmocný?
Obrovské oči se otáčely zprava doleva a zkoumaly okolní kraj. Nikde žádná stopa, žádný pohyb, žádný zvuk...

Jako nějakým zvláštním filtrem, jako jemnou látkou sledovali Pozemšťané, jak se flóra Skogamandry snaží zneškodnit Nemesis. Dvě strašné mocnosti se střetly. A Vance s Orrem patřili k jedné z nich, slili se s aktivními i jen přihlížejícími buňkami gigantického organismu v jeden jediný celek.
Přihlíželi, jak záhadná bytost překonala past, nachystanou v písečné nálevce a viděli i plížení nočního běsu. Tisícerými buňkami, schopnými vnímat světlo, sledovali i rozhořčený a příšerný boj zelené bytosti s černou šelmou - i konec zvířete.
Teď musíte zasáhnout vy, řekl beze slov hlas flóry.
Moje pomoc už nemá cenu. Použijte svých zbraní.
Muži se pokusili vymanit vlastní vědomí z mlčenlivého objetí skogamandrské flóry. Rostlina je předešla, když najednou stáhla svou větvičku z těl mužů. Přerušila kontakt. Staly se z nich opět dvě samostatné osobnosti a oba věděli, že na sebe vzali těžký a odpovědný úkol.
Ohrožení ze strany Nemesis v nich opět vyvstalo v celé své surové krutosti.
Orr se nadzvedl a znovu zalehl, když spatřil zelenou postavu Nemesis.
Stála asi sto metrů od lodi a dívala se právě směrem k němu.
Také Vance zas mohl svobodně myslit a jednat. Spatřil Nemesis a sáhl po zbrani. Sledoval ho puškohledem. Nemesis stál na dostřel a vypadal už zase zdravě. Vance pečlivě mířil a vší silou tiskl pažbu pušky k rameni. Zaduněl první výstřel. V oblaku kouře zahlédl geolog další záblesk. Také Orr vystřelil na Nemesis.
Výbuchy zeleného tvora z neznámých končin vesmíru roztrhaly a obě žárová slunce explozí se rychle zvětšovala. Páchnoucí kouř stoupal do výše a vichřice ho rychle odnesla pryč? Opět zasvištěly dva výstřely. Jejich exploze vyhodila Nemesis kolmo do výše. Ještě ve vzduchu se otočil a jen dopadl, rozeběhl se po písečné pláni do ochrany lesa. Orr vyskočil a velikým obloukem vyrazil, aby překřížil uprchlíkovi cestu. Chtěl ho dostat s Vancem mezi sebe.
"Půjdu tudy..." křičel na Vanceho. Vance vstal, přeběhl stometrovou písčinu a vnikl do průliny, kudy Nemesis zmizel v zelené džungli. Úzká stopa mu jasně napovídala, kudy má jít.
Příroda Skogamandry mu samozřejmě při sledování pomáhala.
Horečně sledoval stopu cizího tvora. Najednou si všiml stromů, jejichž koruny se roztřásly nezávisle na větru. Upozornilo ho vlastně setřesené listí, které se vznášelo ve vichřici. Nemesis! Vance se zastavil a mířil. Hlaveň redukované pušky si milimetr po milimetru hledala cíl. Výstřel. Zpětný ráz
Vancem otřásl. Mezi keři vzplanula ohnivá koule a vedle ní druhá. Z Orrovy pušky...
Teď už nejednali jen ze strachu, že je Nemesis připraví o kosmickou loď.
Hnala je vypočítavá a reálná úvaha, že sebemenší zbytek tohoto tvora je schopný další existence. A přinejmenším první kolonisté planety by se stali jeho kořistí.
Proto tak nelítostně pronásledovali pilota, nebo to, v co se proměnil.
Nemesis dostal dva zásahy, to bylo jisté. Přesto ještě žil, a jak prozrazovala stopa, velice čile. Prchal mezi oběma muži stranou. Tam - směrem k řece - necelých sto kilometrů vzdálené - rozprostíraly se bažiny, kam za ním nikdo nemohl. Pozemšťané to věděli, ale Nemesis to vědět nemohl.
Anebo mohl?
Vyčetl snad i to z jejich vědomí, věděl to už tehdy u nich na základně?
Na to teď mysleli. Zmocnil se snad veškerého jejich vědomí?
Když Vance došel v myšlenkách až sem, zesinal. Pak zná údaje o všech pozemských koloniích...
Nemesis musí zemřít. Mohutný geolog pospíchal jako závodní kůň a chtěl se za každou cenu dostat mezi prchajícího tvora a bažiny. Po třech stech metrech šíleného úprku se mu to podařilo. Zastavil se na nízkém štěrkovém násypu a stál s puškou, připravenou k výstřelu.
Asi tři sta metrů pod ním se pohyboval keř. V blízkosti uviděl Vance Orra, který se ustavičně blížil.
Pak spatřil zelený stín Nemesis. Zastavil se a téměř splynul s pozadím.
Vance dvakrát vystřelil a byl na sto procent jistý, že také dvakrát zasáhl.
Dým zakryl výhled. Vance viděl jen Orra, jak vyběhl, a cestou necestou míří přímo k místu výbuchu. Když tam dorazil, hodil si pušku přes rameno a vytasil redukovanou pistoli.
Vance viděl, jak pistole v ruce denebského biologa sebou škubla a jak z její hlavně vyrazily ohnivé čáry směrem k něčemu, co Orr musel vidět, ale co Vancemu zůstalo skryto. O půl vteřiny později donesl vítr k Vanceovým uším hřmot čtyř pěti ran.
"Sem, sem pojď...!" řval na něho Orr a mával rukou. Vance popadl pistoli a hnal se dolů z mírného svahu. V deseti

vteřinách dorazil k doutnajícímu místu, kde bylo plno páchnoucího čoudu. Od Orra ho oddělovala oblast černé, spálené země. Zuhelnatělá tráva hořela žlutými plameny, které však s úspěchem a rychle hasily sousední rostliny, hojně vylučující vodu.
Uprostřed spáleného kruhu leželo něco, co dříve mohlo být zeleným tvorem jménem Nemesis. Teď však to byl jen zuhelnatělý, na třetinu původní velikosti spálený, černý škvarek velice nepěkně vyhlížející.
Orr znovu vypálil. Mezi muži prolétl modrožlutý blesk, explodoval a na místě výbuchu se objevila rozpínající se ohnivá koule. Páchnoucí namodralý kouř znovu zakryl výhled. Pak nastal klid. Pozemšťané botama rozdupávali zuhelnatělý zbytek nebezpečného soupeře.
"To bychom měli," řekl Orr podivně ztišeným hlasem. Vance se střídavě díval na kamaráda a na doutnající zbytky Nemesis.
"Šest dnů jsme se honili s touhle bytostí po planetě."
"A nakonec by nám málem zase utekla. Myslíš, že teď už je konečně po nebezpečí?"
Orr zastrčil pistoli do pouzdra a pokrčil rameny.
"Nevím," řekl unaveně a ospale, "to opravdu nevím."
"Co teď . . .?" zeptal se Vance.
Šli vedle sebe zpátky k lodi. Posilující prostředek přestával účinkovat a Pozemšťané rychle ztráceli síly a vytrvalost. Byl to nepříjemný pocit, zkoušet na vlastním těle tak rychlý úbytek sil.
"Nejprve zavoláme komodora Kirbyho a řekneme mu, co se stalo. Pak se můžeme vyspat. Vsaď se, že prospíme přinejmenším takových čtyřiadvacet hodin!"
"Taky se obávám..." přisvědčil Vance. Za dvacet minut vystoupili z džungle na písek přesně v témž místě, kudy se Vance vydal za Nemesis. Podívali se k lodi a spatřili tmavou skvrnu v písku. Souvislý povrch sypkého písku byl změněný k nepoznání. Písek zčernal, zfialověl a místy měl zvláštní namodralý tón. Ztmavlý písek tvořil jakési strupy, rozbrázděné nepravidelnými puklinami s netavenými okraji. Ohromný žár po výbuších redukovaných střel spekl písek v sklovitou hmotu s lesklým povrchem.
"A tohle ten tvor přežil," zabručel Orr a odvrátil se.
Znovu vyšplhali po schůdkách k vstupnímu otvoru lodi, otevřeli ocelové desky a po hmatu se dostali do kajuty. Bylo tu nevlídně, chladno a vlhko; ne jako když před hodinou odcházeli. Vance dal s Orrovou pomocí znovu do pořádku složitá zapojení ovládacího pultu a za necelou půlhodinu začalo v topných tělesech hlasitě praskat a šířilo se od nich příjemné teplo.
"Ty, Orre..." ozval se Vance, zapaluje si cigaretu. "Vím toho dost, ale jedno mi není jasné. Jak je to možné, že ten zvláštní tvor byl tak houževnatý a tak odolný? Proč?"
Orr si přehodil nohy přes opěradla těžkého křesla a bosými chodidly se skoro dotýkal topné desky. Hlavou se otočil k Vancemu.
"To je jednoduché a přitom náramně složité. V podstatě jde o univerzální schéma buňky. V každé buňce je jádro, které kontroluje a ovládá plasmu a odpovídá za všechny životní procesy. Nevím to přesně, ale myslím, že jedna jediná buňka toho tvora je už samostatná osobnost. Obsáhne všechno, čím Nemesis je, všechno, co kdy zažil, co zná, nač myslí."
"Jedna jediná buňka?" tázal se Vance nevěřícně.
Orr ztěžka přikývl.
"Napadlo mě to, když se nám Nemesis před očima proměnil v hada, když jsem viděl jeho snad neomezenou schopnost regenerace. Vždyť si představ, kdyby mu jen narostla nová kůže, ale jemu stačilo několik vteřin i na to, aby si nahradil rozdrcené kosti. Řekl bych, že Nemesis se může proměnit v cokoli, v hada, v nočního běsa, v rybu..."
"A co když se po mém prvním výstřelu proměnil v červa nebo v několik červů a ti teď žijí mimo kontrolu naší nové přítelkyně a čekají jen na příhodnou chvíli, aby...?"
"K téhle nejistotě jsme museli dojít, Vance," souhlasil Orr. "Ale nedovedu si představit, že by Nemesis mohl předvídat náš úder, aby se proměnil dřív, než se ocitl ve výhni našich střel."
"Je to tak nemožné?" zeptal se zneklidněný Vance.
"Ovšemže ne," odpověděl vážně Orr. "Ale teď mě nech. Zavolám Kirbymu. V rychlosti mu vypovím co a jak a smluvím s ním schůzku u základny. Dnes máme šestý den večer; do tří dnů by tam měl být."
"Dobrá," řekl Vance a s povzdechem se zdvihl. "Postarám se zatím o naše postele. Nebo máš ještě nějaký nápad, který by nám bránil konečně si odpočinout?"
Orr se lehce usmál a řekl:
"Jistě. Pro všechny případy napojím vnější obal lodi na vysoké napětí."
Orr se zabýval ovládacím panelem výkonné lodní radiostanice. Spustil vibrátor, nastavil frekvenci a trpělivě počkal, až se z lodní stěny vysune reflektor směrové antény. Pak teprve uchopil mikrofon, přepojil na dvousměrný provoz a začal vysílat výzvu: "Tady Orr Jong z kosmické lodi... Volám komodora Kirbyho. Kirby, prosím, ohlaste se... halo, Kirby, prosím, hlaste se!"
Po třech vteřinách se ozval z reproduktoru Gill Botsaris. Přes značnou únavu mluvil Gill rozčileně a zbytečně nahlas.
"Tady Botsaris z transportéru. Orre, vy ještě žijete? Marně jsme vás zkoušeli volat. Máte rozbitou stanici?"
"Ano..." odpověděl Orr stručně. "Jsme na lodi."
"V Mastodonu?"
"Ovšem, kde jinde?"
"Komodor Kirby spí," oznamoval Botsaris. "Co se stalo?"
"Spousta věcí," odvětil Orr a postavil mikrofon na desku radiostolu. "Poslouchej, co ti řeknu. Po relaci můžeš zhasnout motory a jít spát. Bezprostřední nebezpečí už nehrozí."

"Jak to dopadlo s Nemesis?" zeptal se rozčileně Gill.
"Takřka jednoznačně," suše odpověděl Orr. "Náš nezvaný host leží spálený na uhel mezi třemi stromy a doufejme, že je s konečnou platností mrtvý.
Snad je po nebezpečí. To bylo tak... Doprovázeli jsme Nemesis k jeho lodi, ale ukázalo se, že loď už nepoletí. A tak nám ta bestie úplně normálním hovorovým tónem oznámila, že si vezme naši loď. Jaké by to pro nás všechny mělo následky, dovedeš si jistě představit sám.
Neexistovaly jiné alternativy. Nemesis nám uprchl a my se vydali k lodi.
Předtím nám ještě Nemesis stačil zničit radiostanici, mapy a pár dalších věcí. Nastartovali jsme člun a střídali se u kormidla. Nakonec jsme běželi, div nám nohy neupadly. K Mastodonu jsme se dostali jeden a půl hodiny před Nemesis. Počkali jsme si tam na něho a nakonec se ho snad přece jen zbavili.
Teď už sotva stojíme na nohou. Jdeme spát a nechceme být čtyřiadvacet hodin rušeni. Nejlíp uděláte, když se vyspíte taky.
Jakmile budem zas trochu schopni jasněji uvažovat, zavoláme. Je docela možné, že Nemesis ještě žije, ale loď je v bezpečí. Zapojíme vnější obal na generátor, takže se skutečně nic nemůže stát. Rozumíš, Gille?"
Botsaris odpověděl sice unaveně, ale přesto ještě dost srozumitelně.
"Rozuměl jsem všemu, Orre. Půjdu si lehnout a transportér zajistím stejně. Konec."
"Tak dobře, Gille. - Konec!"
Spojení skončilo a biolog vypnul radiostanici. Pak stiskl vypínač, kterým připojil proud z lodního reaktoru na vnější plášť lodi, žádná organická substance nemohla snést toto napětí, pouhý dotek znamenal pozvolné zuhelnatění a smrt.
Orr odtáhl nohy od horkého topného tělesa a těžce se zvedl z křesla.
Pomalu vystoupil do jedné ze dvou ložnic nad obytnou kajutou. V malé místnosti stály dvě postele s úzkou uličkou uprostřed. Vance usnul mezi převlékáním. Ležel téměř napříč lůžka jen polosvlečený. Spal jako mrtvý...
Orr se se zasténáním sehnul, zdvihl geologovy nohy na postel a svlékl ho z ponožek. Pak se posadil na okraj svého lůžka, v rychlosti se převlékl a padl na znak na postel. Přesně o deset vteřin později se otočil na bok, zhasl světlo a usnul.
Nemesis a všechno, co s tím souviselo, bylo v té chvíli zapomenuto.
Přinejmenším na příští dvacet čtyři hodiny...

5

Pět dní před příchodem noci...

Vance s Orrem seděli v jasně osvětlené kajutě Mastodonu a jedli. Stůl, u něhož seděli, překypoval jídly a nápoji. V magnetofonu běžel úzký pásek se záznamem lehké hudby. Měli pocit, že všechno to nebezpečí už je jen a jen minulost. Káva byla zas jednou horká a jídla - která si Pozemšťané donesli z mrazících boxů lodi a ohřáli - příjemně voněla. Konečně se cítili vyspalí, stačili se i osprchovat a převléknout do čistého. A tak měli tu nejlepší náladu, jen ve svalech cítili nápadnou, tupou bolest. A ani ledová sprcha nedokázala zahnat pocit celkového vyčerpání.
Vance típl oharek cigarety a odsunul šálek.
"Hm, to nejhorší snad máme za sebou," řekl.
"Vypadá to tak," přisvědčil Orr a jeho zelené oči sklouzly po Vanceově tváři. "Ty zrovna kveteš."
"Děkuju za poklonu," řekl Vance. "To dělá dlouhý spánek..."
"Kirby, myslím, už asi čeká," vzpomněl si Orr. "Mělo by se mu zavolat a říct, co se stalo a co máme v úmyslu."
"To by se mělo," souhlasil Vance. "Tak mu zavolej, jednak pozoruhodně obratně zacházíš s radiostanicí a pak: já jsem příliš líný na to, abych vstával."
"Já měl být geologem," zabručel Orr, švihem otočil křeslo a oběma nohama seskočil na podlahu. "Měl bych slušný plat a práce málo."
"Hluboce se hanbím za takové ocenění," zašklebil se Vance, "a abys věděl: schválně zůstanu sedět; ale poslechnu si vás."
"Pro mne..." řekl Orr a uvedl radiostanici do provozu. Chvíli počkal, až se rozsvítí kontrolka, a začal: "Tady Orr z Mastodonu. Prosím, hlaste se . . . Kirby!"
Vzápětí se Kirby ozval. Svěží hlas komodora překypoval podnikavostí, která byla Kirbymu vlastní. Zdálo se, že nic na světě nemůže pokazit dobrou náladu šéfa týmu.
"Tady Kirby. Odpočinutý a vyspalý. Co je s váma, lidi?"
"Přál bych ti, abys byl na mém místě, to bys asi tak hlasitě nevytruboval, nejvyšší šéfe. Máme pocit, že co nejdřív budeme sbírat vlastní kosti jednu po druhé. Je to prima, slyšet tvůj hlas."
"Děkuju, Orre, nápodobně," odpověděl Kirby. "Za chvíli vyrazíme a do dvou dnů jsme na základně. Jsem napnutý k prasknutí. Jak se to vlastně mohlo stát?"
"Snadno," pomalu a přesvědčivě odpovídal Orr, "neboť zástupci pozemských lidí narazili na bytost, která je vlastně jakousi velikou biologickou laboratoří. Tyhle bytosti, kterým jsme dali jméno Nemesis, jsou prakticky nesmrtelné..."
"Myslím, že to se vám podařilo popřít," nedůvěřivě se vyptával Kirby.
"Taky myslím, ale jistý si nejsem. Vědecký pracovník musí předkládat důkazy, a nikoli domněnky. Ty důkazy mi ještě chybějí."
"Děkuju za lekci," řekl Kirby. "Tak, jak se to tedy seběhlo?"
"Nakonec jsme Nemesis dostali. Proměnil se, celý zelený pronikal džunglí velice rychle. Ostřelovali jsme ho už cestou,

dvakrát, a vždycky zasáhli, ale dlouho se nezotavoval. Sledoval nás v těsném závěsu. K lodi jsme se dostali půl druhé hodiny před ním. Jinak by odstartoval, a s obsahem našich mozků.
Všechno, co vyčetl v našich hlavách, by odnesl s sebou. Umíš si představit ty následky?"
Kirby chvíli mlčel, než tiše a rozechvěle odpověděl: "Dovedu. To by bylo hodně zlé, kdepak, ‚zlé' je pro to příliš slabý výraz.
Jak jste to zjistili?"
"Navázali jsme jistý kontakt, ale o tom později. Když jsme zasypali Nemesis asi patnácti výstřely redukované munice, prohlédli jsme si to, co z něho zbylo. Černý, zuhelnatělý a nevzhledný škvarek s pilotovými rysy. Ten spálený zbytek v sobě neměl víc života, než každý oblázek, vytažený z potoka, za tím stojím. Ale nevíme, jestli se sekundárním dělením předem neodštěpily a neosamostatnily nějaké buňky. Mohly se zahrabat do země, uniknout, mohly zapadnout do vody nebo je mohly výbuchy rozmetat po okolí..."
"To znamená," přerušil ho Roger, "že můžeme stále počítat s tím, že se ten tvor zčistajasna před námi objeví zase v celé své kráse. Potřebuje jen potravu a čas, vodu a teplo..."
"Ano, právě to. Nebezpečí se vrací. Nejde už jenom o náš život, ve hře je existence všeho lidstva. Jen si vzpomeň na zpustošenou planetu starých Denebanů. To už je historie stará dva tisíce let."
"Zůstává tedy otevřený problém, jak Nemesis zničit. Co se dá podniknout na téhle planetě, kde kromě nás není kouska inteligentního života, abychom tu bestii chytli a zničili - v případě, že opravdu ještě žije?" ptal se Kirby a v jeho hlase bylo znát rostoucí obavy.
"To je příjemnější část problému," řekl Orr a ohlédl se po Carnaghanovi, jenž klidně seděl a popíjel čerstvou kávu.
"Celý ten neuvěřitelný případ, nám otevřel oči. Přesvědčili jsme se, že skogamandrská flóra nám vydatně pomáhá a zjistili jsme dále, že vyniká vyspělou inteligencí. Teze, že na této planetě chybí inteligentní život, je falešná!"
"Ach!" rozechvěle vydechl Kirby. "Referuj!"
"Zalehli jsme před Mastodonem na čekanou, po zuby ozbrojení," začal Orr. "Najednou jsme se oba dostali do podivného stavu, jako bychom snili, ale zcela bdělí. Najednou jsme viděli do vnitřního světa všeobjímajícího, společenství skogamandrské vegetace a vzápětí jsme se stali součástí její obrovské jednoty. Právě tak, jako oči a hmatové vlásky, které flóra rozprostřela po celé planetě. Až na ostrovy a ostrůvky v potocích a řekách - pokud s nimi neexistuje spojení - jsou všechny rostliny Skogamandry vzájemně propojeny a ustavičně mezi sebou komunikují."
"Ty ses zbláznil, Orre," šeptal Kirby. "To nemůže být pravda."
"Je to pravda, slovo od slova," odpověděl Orr důrazně. "Nefantazírujem.
Pronikli jsme do rostlinného společenství a mluvili jsme s flórou, beze slov, přímým kontaktem mozkových nervů. Spolupracovali jsme připravujíce past, do níž Nemesis spadl a zase unikl. Potom jsme na něho poštvali šelmu, napadla ho a on ji zabil. Flóra pak kontakt zrušila, abychom použili redukovaných střel. Nové spojení s flórou se může navázat kdykoli znovu."
"To je fantastické, Orre. A co říká flóra kolonizaci?" ptal se hned Kirby, pohotově domýšleje praktický význam Orrova sdělení.
"To nevíme. Měli jsme jiné starosti," odpověděl Orr.
"Můžete to napravit?"
"Přirozeně," přisvědčil Orr. "Ale nevidím důvod, proč bys to nemohl udělat sám. Není na tom ani v nejmenším nic nebezpečného nebo riskantního."
"Nějak se stydím nebo co, já vím, je to hloupé, přemůžu se. To je největší objev naší výpravy. Myslící svět rostlin!"
"A s tisíciletými, ne-li staršími zkušenostmi a znalostmi," dodával Orr.
"A to už něco znamená!"
"Dobře, dobře," pokračoval Kirby, "teď toho nechme, důkladně si to promyslíme až zas budeme pohromadě. Co teď chcete dělat?"
Orr krátce zauvažoval.
"Teď si krátce pohovoříme s flórou, pak spustíme motory a vyrazíme. Zastavíme se pro člun, který jsme nechali u řeky a přeletíme s Mastodonem k základně. Tam na vás budeme čekat."
"Nebo my na vás, uvidíme, kdo tam bude dřív."
"Dobrá," souhlasil Orr. "Pak se domluvíme, co a jak dál. Já osobně bych navrhoval co nejdřív odstartovat, rozhodně před nástupem skogamandrské noci."
"Takže nám zbývají čtyři nebo pět dnů," shrnul komodor. "Sejdeme se tedy na základně. Jasné?"
"Jasné, Kirby. Konec."
Červená doutnavka zhasla a Orr se s křeslem prudce otočil.
"Rozuměls?" zeptal se geologa.
"Moc zbytečných řečí, zkrátka dostanem tentokrát o něco větší prémii, než kdykoli jindy." Vance Carnaghan se široce šklebil o jeho modré oči zářily.
Přikyvující Orr se smál s ním.
"Máš pravdu. Za ten náš jedinečný kontakt s flórou můžeme chtít pěknou sumičku. Kromě toho vezeme dobrých deset beden zpráv, analýz a klasifikací, takže nikdo nemůže pochybovat o našich schopnostech. Bývám úspěšní, když se vracíme zpátky na Zem."
Orr ztišil hlas a pokračoval poněkud zamyšleně:
"Nejdřív seběhnu dolů a trochu upevním kontakt s flórou. Mám na srdci několik otázek. Na odpovědích může záviset mnoho věcí."
"Půjdu s tebou," nabídl Vance.

Orr sebou trhl a ostře odmítl: "Ne!"
Teď se zarazil Vance: "Proč ne?"
"Jeden z nás musí hlídat loď. Pořád ještě není jisté, jestli je Nemesis dokonale zneškodněn. Jak se pustím schůdků, zapneš zas elektrickou ochranu."
"To je ovšem jiná," souhlasil Vance. Vstal: "Půjdeš hned?"
Orr přikývl a připjal si opasek se zbraní. Vyšel z kajuty a rychle sestoupil po točitých schodech k výstupní komoře. Věděl, že světelné signály a bzučáky Vancemu oznamují, zda a kdy prošel jednotlivými úseky. Konečně se za ním zavřely vnitřní dveře komory a ocelová deska vchodu se skřípěním odskočila. Orr sešplhal po vysunutých schůdcích na zem, zastavil se a mávl vzhůru. Věděl, že v té chvíli Vance znovu zapíná smrtící napětí.
Deneban se rychle a cílevědomě vydal přes písek, vešel do nitra nejbližší zarostlé plochy a sedl si, opíraje se zády o kmen stromu. Uchopil první náhodný šlahoun a druhou rukou sevřel trs trávy.
Podruhé se vydal na cestu do nepravděpodobného světa rostlinného společenství.
Vsálo jej, jako vstřebává sluneční paprsky nebo kapky rosy a Orr splynul s rostlinami Skogamandry vjedno.
Zdravím tě, řekl hlas.Vrátil ses tedy?
Orr odpověděl a lehce se zachvěl, když se rozhovořil jako by sám se sebou a přitom tím zvláštně intenzívním, byť nehlasným způsobem bezprostředního styku mozku s mozkem.
Samozřejmě. Ještě tolik otázek zůstalo otevřených, řekl.
Zodpovím je, pokud mohu. Jak se ti daří?
Můj kamarád a já jsme se opět zotavili.
Vyspali jsme se, najedli a teď je nám docela dobře.
Zdálo se, že flóru nepochybně potěšilo, že s ní Orr opět navázal styk.
Orr položil první otázku. Chtěl vědět, jestli rostliny nezpozorovaly někde Nemesis.
Ne.
Zeptal se, jestli se flóra domnívá, že Nemesis je vyhlazen.
Ne.
Proč ne? zeptal se Orr a zavrtěl se.
Po výstřelech z vašich zbraní jsem sice už tu cizí, zlou bytost neviděla, dovedu si však představit, že se někde skrývá pod kořeny v podzemní říši planety, kde odpočívá a číhá na potravu. Měl bys vědět, že v zemi žije rovněž mnoho živočichů.
Věřím, že zanedlouho bude cizí bytost zase silná a mocná a pokusí se vás znovu napadnout.
Orr položil flóře další otázku.
Ty znáš mé myšlení. Poznala jsi ho při našem vzájemném spojení. Byla jsi jistě také - třeba jen nakrátko - v přímém styku s Nemesis. Dověděla ses něco?
Všechno!
Co tu Nemesis hledal?
Jeho loď měla poruchu, musel přistát.
Nečekal, že padne na svět, kde není takřka nic. A byl velmi rád, když shledal, že ho odnášíte z jeho lodi.
Vzpamatoval se snad dřív, něž jsme ho donesli k nám domů?
Mnohem dřív. Celou tu dobu četl vaše mozky a dověděl se vše.
Ale to je strašné, řekl Orr. To zná všechna naše rozhodnutí.
Obávám se, že ano.
Čím byl Nemesis? ptal se dále Orr.
Špiónem svého tvorstva. Poslali ho, aby objevil planetu, kde žijí mužové jako ty a Vance. Planetu, kde je mnoho domů a žen, strojů a dětí. Měl donést svým vůdcům koordináty planety, aby ji mohli přepadnout.
To všechno jsi vyčetla z jeho mysli? vyptával se Orr vytrvale dál.
Ano. A nejen to. Neznal mnohé z toho, co znáte vy. Neznal morálku, neuznával právo na život, zákony soužití, ohledy...
Jsou to tvrdí tvorové. A velice vytrvalí.
Nikdy se nevzdávají, za žádnou cenu. Pokud bude Nemesis žít, vždycky se bude znovu a znovu snažit vás napadnout a ukrást vám vaši loď.
Není už tedy nebezpečím jen pro nás, ale pro všechny naše kolonie. Orr se opět odmlčel a zaposlouchal se do řeči flóry.
Jste těmi, kdo zkoumají světy a navrhují, kde založit kolonie?
Jsme, přisvědčil Orr.
A tady, na Skogamandře, má být také taková kolonie?
Nejdřív jsme chtěli lidstvo od toho úmyslu zradit. Tvé rostliny byly plné jedu, tvé plody nepoživatelné. Obávali jsme se, že lidé by museli žít jen v pouštích. Teď známe opak. Ty bys strpěla takovou kolonii?
V zásadě ano. Vaši bratři by se jen museli zavázat, že nebudou svévolně ničit a plenit vegetaci. To by mi způsobilo příliš velkou bolest. Všechno se dá vyregulovat, místa je tu dosti pro jiného, nejen pro mne.
Věřím, že je možná jistá dohoda, řekl Orr a promýšlel určitý návrh.
Jak by vypadala taková dohoda, jaké by bylo její znění?
Každý člověk, než se zde usadí, musel by nejprve navázat přímý styk s tebou jako teď já, kdy spolu navzájem splýváme. A pak už lze snadno určit, co se smí a co ne.
Jsi moudrý, řeklo to Něco, co představovalo zelený svět planety Skogamandry.
Jsou ještě moudřejší lidé, ohradil se Orr. Přeruším teď spojení a vrátím se na loď. Odletíme, vezmeme si svůj člun a vrátíme se k naší základně, kde budeme čekat na dva naše kamarády. Spojím se s tebou, až přijde čas.

Budu čekat. Konečně jsem po tolika tisíciletích našla někoho, kdo se mnou mluví a kdo mi rozumí.
Budu se hodně vyptávat, hrozil Orr.
A já budu odpovídat, vím mnoho. Měla jsem dost času na promýšlení - i když vlastně přemýšlet nemohu.
Rád bych, abys mi něco slíbila, pronesl Orr zamyšleně.
Co?
Že nám dáš znamení, jakmile se objeví Nemesis nebo narazíš-li na jeho stopu.
Mohu se na to spolehnout?
Ten tvor je mi tak odporný, že udělám všechno pro jeho zkázu. Nerada vidím umírat cokoli, co je výsledkem tvořivého vývinu jako já, ale tahle bestie zaslouží jen smrt. Dám vám znamení.
Děkuju. Teď se vrátím zpět na loď.
Dobře.
Orr unaveně zvedl ruku z trávy a pustil výhonek. Pružná ratolest ještě chvíli visela nehybně ve vzduchu, než ochable sklesla. Spojení s flórou skončilo a Orr Jong vstal.
Šlachovitá a štíhlá postava temně snědého Denebana na okamžik znehybněla a Orr se zahleděl na zelený babylón u svých nohou. Zelené oči se skryly pod těžkými víčky a Orr zauvažoval: "Člověk pořád něco objevuje. Hned se střetává s brutální civilizací typu Nemesis, a hned zase uzavírá přátelství s civilizací rostlin. Je to podivné a záhadné. Ale snad jsou to všechno jen články souvislé řady jevů, vyplývajících z jedné jediné koncepce. A uprostřed všeho je vždycky člověk. Proč?"
Brumlavá samomluva ustala. Orr Jong opět otevřel oči. A když se biolog obrátil k lodi a rychle kráčel k nosným plochám a amortizátorům, měl v očích už zase ten charakteristický zamyšlený a rozhodný výraz.
Vklouzl do lodi a nevšiml si už, jak se za jeho zády najednou roztřásla skupina stromů. Jako by pro něho měla naléhavou zprávu. A jako by si zoufala, že ji nezpozoroval. Dveře se zavřely.
Stromy znehybněly. Jen večerní větrná smršť se hnala soumrakem - jenž už zas o něco zhoustl - smýkala rostlinami a trávou, zdvihala se podél svahu nevelkého návrší a strhávala s sebou do výše kouřový opar, jenž se linul z motorových trysek lodi. To běžely předehřívače, které Vance spustil hned, jak se za Orrem zavřely dveře.
Dvacet minut na to loď vzlétla v mracích kouře a s ohlušujícím řevem, jenž soupeřil s vytím smršti, ženoucí se už přes volnou písečnou pláň. Co je to sto kilometrů pro kosmickou loď, zvyklou na docela jiné vzdálenosti!
Loď přelétla mírně zvlněnou krajinou po dokonalé balistické křivce, mihla se nad bažinou a opět v mracích kouře přistála na břehu řeky.
Než se otevřely dveře lodi, seděl už Vance u řízení silného lodního jeřábu, s jehož pomocí vylodili i transportér. A zatímco Orr starostlivě kontroloval hydraulické amortizátory, které se stále hlouběji bořily do štěrku pobřeží, Vance jeřáb spustil. Hák klesal dolů a na něm se spouštěl i Vance - jednou nohou stál v ohbí háku a v ruce svíral malou krabičku dálkového řízení.
Rameno jeřábu se mírně vyklonilo a hák se zaryl do půdy. Vance odvinul ještě asi dva metry ocelového lana.
V pěti minutách vyházel ze člunu kamennou zátěž a upevnil na něm smyčku lana. Pak znovu spustil motor jeřábu a přihlížel, jak Deneban nahoře člun snímá a ukládá.
Hák znovu klesl dolů a zastavil se těsně nad štěrkem. Vance se znovu postavil jednou nohou do háku a nechal se vytáhnout zpět na loď. Za ním se zavřela vrata. A znovu se rozeřvaly zastavené motory lodi a kosmický koráb se vznesl, aby překonal šest set kilometrů k základně.
Vance se díval, jak Deneban zachází s pákami ručního řízení. Uměl to opravdu mistrovsky. Nejprve vyvedl loď do výše, položil ji do horizontály a zesílil tah raket. Černý chvost kouře se ve vichřici rychle rozptyloval a najednou zmizel úplně.
Loď začala klesat na předimenzovaných nosných plochách plochou křivkou k zemi. Průsečík letové křivky a povrchu země ležel v těsné blízkosti základny. Těsně před ní Orr zapojil korekční trysky, vzpřímil loď do vertikály a zádí napřed přistál. Plameny trysek uhasly, až když se do široka rozkročené amortizátory se skřípěním zabořily do měkkého podkladu. Loď stanula.
"Tak jak rozdělíme teď naši dvoučlennou posádku?" zeptal se ironicky
Orr odpověděl, otáčeje se v křesle od řízení. "Jeden by měl jít dolů, shromáždit zásoby, vědeckou kořist naší výpravy a nepotřebné části přístřešku a postarat se o jejich nalodění. Druhý bude hlídat loď."
"Hodíme si korunou, ne?" navrhl Vance ledabyle.
"Někdo by se měl radši přihlásit dobrovolně," odpověděl Orr se smíchem.
Vance vstal.
"Tak dobrá," řekl. "Půjdu, doufejme, že nezabalím náhodou i bednu jménem Nemesis."
Orr si zamyšleně hryzal nehty. Pak řekl: "Já už něco vymyslím, co by nám drželo Nemesis od těla. Nejspíš by to chtělo takovou mříž z ocelového drátu. Připevnil bych ji do vrat pod hák jeřábu a nabil vysokým napětím. Na ni vždycky spustíme náklad. Naše věci a přístroje to snesou, jsou už tak zabaleny. Těm to neuškodí a Nemesis by se aspoň prozradil. Budu poblíž a moje zbraň bude pohotově. Rozumíš?"
"To by mohlo fungovat," řekl Vance. "Dobrá, dobrá, jen si pohraj."

O hodinu později.
Vance bez ochranného obleku, jen v anoraku, který ani skogamandrská vichřice neprofoukla, a s koženými rukavicemi na rukou, nakupil před lodí věci, určené k nalodění. Zničenou radiostanici, z které se ještě dalo použít šasi a knoflíky z plastické hmoty. Kombinované židle a polní stůl, bedny s knihami a sešity, fotomateriál a kamery. Balíky se zásobami... Byla to pestrá, ale spořádaně složená hromada.
"Síť!" zavolal proti větru na Orra, který o třicet metrů výše visel v jakémsi třmenu. Orr zamával.

"Rozumím," volal.
Vance si zastrčil nabitou a odjištěnou pistoli za opasek. Pozemšťané si až na další netroufali odcházet ani na metr od lodi neozbrojeni. Jeřábový hák s velkou nakládací sítí se snesl k zemi. Vance síť odvázal a rozprostřel ji na zem. Naložil do ní především zásoby a kyslíkové baterie, pak stáhl čtyři rohy sítě dohromady a společně je zavěsil na jeřábový hák.
"Nahoru!" zařval z plných plic. Orr mávl rukou, že rozuměl, a náklad se vznesl do výše.
Pak Orr zmenšil náklon jeřábového ramene a povolil lano. Náklad dopadl na mřížovou konstrukci, kde zůstal pod vysokým napětím klidně ležet. Nic se nestalo.
Prověřené věci Orr rychle uložil v jedné komoře nákladního prostoru Mastodonu a postupně tak naložili a prozkoušeli pestrou směs další výstroje výpravy. Všechno, od kávového strojku po teodolit, se muselo podrobit zkoušce vysokým napětím. Nakonec dole zůstala jen chata a Vance Carnaghan.
"Všechno v pořádku," řekl si polohlasně Orr a přistoupil k okraji nakládací plošiny a zadíval se dolů. Pod lodí stál Vance a s pootevřenými ústy se díval vzhůru k nákladním vratům Mastodonu.
"Všechno jsem přezkoušel a dobrý. Můžeš jít nahoru !" křičel Orr.
Vance přikývl. Orr odvinul třicet metrů lana a sledoval, jak Vance nastupuje na hák a chytá se lana. Spustil navíjecí buben, ozubená kola se roztočila a hák s Vancem stoupal vzhůru. Zastavil se půl metru nad zkušební mříží, která teď pochopitelně byla bez proudu.
"Musím tě, samozřejmě, prověřit také," prohlásil Orr s kamennou tváří.
Vance se na něho nevěřícně podíval, zamžikal očima a spustil křik:
"Ty ses zbláznil! Vždyť mě zabiješ! Když tohle napětí nevydrží Nemesis, já teprve ne! Poslyš, ty zatracený biologu, víš vůbec, co děláš?"
"Jakmile se dotkneš mříže, musíš hned pustit hák," odpověděl Orr bez pohnutí. "Nemesis se mohl proměnit i v tebe."
"Ale..." zařval Vance, "Poslouchej, ty...!"
Hák zvolna klesal, pak Orr centimetr za centimetrem povoloval lano.
Vance vychrlil sérii nevybíravých výrazů, pak se uchýlil k prosbám a když se hák dotkl sítě, ztichl. Vzápětí zrudnul v obličeji a rozeběhl se po mříži k Orrovi.
"Ty zatracený bio..." vrčel, když stanul až před ním. "Člověče." vyrazil ze sebe, těžce oddychuje, "tys mi nahnal hrůzu! Tenhle kousek ti nedaruju, to si piš !"
Zasmáli se, uzavřeli nákladní prostor i vrata a opět zapojili elektrickou ochranu. Pak se odebrali do pilotní kabiny, aby se něčeho napili.
Najednou jemně zabzučela radiostanice.
"Vance," vážně, velice vážně řekl Orr, zvolna přistupuje k radiostanici.
"Věř mi, ten kousek s tou mříží, to nebyl vtip, ale skutečná zkouška."
"Bez proudu?" zaraženě se zeptal Vance.
"Ano. Znám tě náramně dobře. A Nemesis by v panice musel reagovat jinak než ty. Jak, nevím, ale při sebemenší odchylce bych střílel. Ale tvoje proklínání mě přesvědčilo. Nemesis by nikdy nedokázal tak nádherně nadávat. Tak dobrý herec zase není."
Vance se poškrábal za krkem a když Orr uchopil mikrofon, řekl: "Měls pravdu. Když si představím, že by sem místo mě opravdu vnikl Nemesis. Pane Bože!"
Z rádia se ozval komodor: "Tady Kirby. Sledoval jsem oknem váš let.
Přistáli jste u základny?"
"Tady Orr. Stojíme tak asi dvacet metrů od Vanceovy postele. Veškerá výstroj je už na palubě. Zkoušeli jsme všechno vysokým napětím a tak jsme se přesvědčili, že Nemesis se ani nepokusil dostat se v nějaké imitaci na loď. Lodní trup je už zase pod napětím."
"Dobře. Právě jsme zjistili naši polohu. Můžeme být u vás za nějakých dvacet hodin. Neřekla vám už ta vaše podivuhodná flóra, jestli se už Nemesis nevydal na cestu?"
"Slíbila, že nás bude varovat, kdyby něco zpozorovala. Proč se jí nezeptáš sám?"
"Nemám čas!" odsekl Kirby. "Musím řídit, Botsaris spí."
"No dobře, jinak se tu nic zvláštního neděje. Budeme čekat v lodi. Zavolejte nám, až dorazíte a budete chtít, abychom pro vás přišli. Konec?"
"Jde to dobře. Co je s lodí toho lumpa Nemesis?"
Orr se poněkud zarazil, pak se usmál.
"Můžeme ji prozkoumat, až budete tady. Dřív to nemá smysl, aspoň jeden člověk musí hlídat naši loď."
"To je jasné. Konec, Orre."
"Konec," opakoval Deneban a cvakl vypínačem.
Měli teď před sebou dvacet hodin čekání a Vance Carnaghan demonstrativně zívl: "Ne, že bych byl unavený," hekal, "ale půjdu si lehnout, abych byl zítra fit, když máme rozbourat chatu, nalodit transportér a ještě jít zkoumat loď Nemesis..."
"Možná, za nám přitom padnou do ruky nějaká pozoruhodná technická řešení," řekl stále zamyšlenější Orr. "Co půjde odšroubovat nebo odříznout, to sebereme. Pozemští technici kolonizační skupiny si to už přeberou."
"Výborně," souhlasil Vance, kterého ospalost už přepadla doopravdy.
"Jestlipak Nemesis ještě žije?"
Orr pokrčil rameny.

Tři a půl hodiny před příchodem noci...

"Dva pozemští vědci, toho času traktoristé, by rádi konečně zase jednou okusili komfort vaší lodi. Jsme celí vytřesení a každou věc vidíme pořád ještě jakoby okýnkem průzkumáku. Pustíte nás na palubu?"
Botsarisův hlas zněl z reproduktoru radiostanice, před níž si Orr přidřepl na bobek a zamyšleně zíral na prsty svých nahých nohou.
"Musí to být hned?" ptal se. "Nejsme zrovna předpisově oblečení."
"Jen se nevymlouvejte. Necháme zatím transportér tady."
"Dobrá. Jdeme pro vás."
Trvalo to dobrých pět minut, než se konečně loď otevřela a těžký jeřábový hák se začal zvolna snášet dolů. Kirby a Botsaris se chytli lana a Kirby zvolal: "Hotovo!" Vance roztočil buben. Za chvíli muži seskočili na podlahu přechodové komory a potřásli Orrovi a Vancemu rukou.
"Uznávám, že jste udělali kus práce," duněl komodorův hlas prostorem s kovovými stěnami.
"Dáme si především sprchu, oholíme se a pak si spolu vypijeme nějakou tu lahvičku na setkání. A vy nám musíte povědět, co jste všechno prožili."
Jeden za druhým vystoupili po schodech do vrchních kajut. Každému, kdo Kirbyho blíže neznal, by se zdál jen hlučným a nemotorným pořízkem, ale ve skutečnosti byl jedním z nejschopnějších mužů, jakého si mohl výzkumný tým přát. Hlava s kulatým obličejem v sobě tajila bleskově reagující rozum, k jehož nejznamenitějším vlastnostem patřilo umění téměř okamžitě rozpoznat podstatné od nepodstatného.
Za hodinu seděli všichni čtyři kolem stolu. Vlastně spíš leželi než seděli na křeslech potažených kůží a před nimi na stole stály modré válcovité sklenice.
Gill Botsaris, nejmladší člen týmu, navigátor lodi a hydrobiolog, se naklonil dopředu a zadíval se Orrovi do očí. "A ten tvor opravdu vyniká takovou rezistencí?" zeptal se trochu nedůvěřivě.
Orr přikývl a vyprázdnil sklenici. Kirby sáhl chlupatou rukou pro láhev, aby Orrovu sklenici znovu naplnil.
"Když rozmlátíš železnou tyčí vysílačku, už nefunguje. Savcům stačí, aby jejich mozkové buňky zůstaly nějakou dobu bez kyslíku, a nastane biologická smrt. Ale Nemesis může žít, pokud si uchová byť jen jedinou životaschopnou buňku. Buňka přijímá potravu, zvětšuje se a dělí, totéž se pak opakuje s oběma nově vzniklými buňkami. A pokračuje to tak dál. Ze dvou buněk jsou brzy čtyři, osm, šestnáct, dvaatřicet - a tak dále geometrickou řadou. Zanedlouho je bytost opět v původní podobě."
Orr rozhodil ruce. jako by tím naznačoval, že není odpovědný za takový rozmar přírody. Kirby se zeptal:
"Ale jak je to... Třeba buňky mozkové tkáně jako sídlo myšlení a všech dalších duchovních schopností jsou přece jiné, než třeba zas jinak specializované buňky v tkáních srdce, kostí a jiných orgánů?"
"Všechny jsou jen variací jednoho buněčného schématu. Jinak by byl Nemesis už dávno roztrhaný výbuchy a spolehlivě mrtvý. Ale takhle vám nemůžeme ani já, ani Vance zaručit, že jsme toho pilota zničili beze zbytku. Mohlo se stát, že jedna buňka přežila - jedna jediná, ale ta stačí, aby se Nemesis po určité době opět objevil."
"To je dost zlé. I kdyby to neznamenalo nic jiného, než že zajme první loď, která na Skogamandře přistane po našem odletu. Ostatně, teď mě napadá... Co s tou jeho lodí?"
"Co by..." zeptal se Vance.
"Navrhuju, abychom nejdřív strhli chatu, nalodili transportér a ve třech se vypravili dolů k zátoce. Třeba tam ten disk ještě je. Prohlídněme si ho, jestli se nám něco hodí. Vezmeme s sebou ultrazvukovou pilu a odřízneme všechno, co by mohlo být nějak užitečné."
Kirby dopil, zapálil si jednu ze svých oblíbených dlouhých cigaret a ve chvilce se vrátil s rukavicemi a zbraní v rukou.
"Jdem na to, ať to máme s krku," pobízel. "Čím dřív odstartujem, tím líp!"
Gill Botsaris zůstal na lodi. Orr mu ukázal jak zacházet s elektrickou mříží a jeřábem, který má zdvihnout na palubu Mastodona rozmontovaný domek a průzkumné vozidlo. Pak se všichni tři navěsili na jeřábový hák a Gill je opatrně spustil dolů.
Hodinu se nestarali o nic jiného, než o demontáž šesti panelů přístřešku a po jednom je dopravili na palubu kosmické lodi. Potom připevnili čtyři ocelová lana k speciálním přírubám transportéru, zavěsili je na hák, zdvihací buben jeřábu se roztočil a modrý kolos univerzálního transportéru se začal centimetr po centimetru zdvihat.
Po hodině práce bylo naloděno všechno a Pozemšťané si znovu připjali opasky se zbraněmi. Kirby zdvihl ultrazvukový řezák, podíval se na Orra a Vanceho a řekl: "A teď k lodi. Snad ji to nezahnalo moc daleko."
Když se Orr ohlédl ke Kirbymu, všiml si něčeho, co mu dřív unikalo, naprosto unikalo, neboť se příliš soustředil jen na likvidaci základny.
Nedaleký strom se třásl, jako by ho podtínala sekera.
Orr hlesl: "Počkej, Kirby. Moment," a rychle kráčel k třesoucí se pseudopinii.
Když urazil asi šest metrů, které ho od stromu dělily, sáhl jednou rukou do větví nad hlavou a druhou paží objal kmen. Ihned vplynul do podivuhodné jednoty rostlin.
Už dva dny čekám na kontakt s někým z vás, planetologů, uvítala ho skogamandrská flóra.
Proč?
Nemesis se zahrabal do země, když jste ho vašimi plameny téměř usmrtili. Nezpozorovala jsem to, a později, když jsem na to přišla, byl už velkou rybou a plul po proudu potoka. Potom jsem ho ztratila z očí.
A kde je teď ta podivná bytost? vyzvídal Orr.
Zřejmě splul dolů řekou, odpověděla flóra.
A...?
Teď je už přes dvacet hodin ve své lodi a něco tam dělá. Rostliny, rostoucí na břehu, zaznamenávají neustálé otřesy. Chystáme se právě k zátoce a pokusíme se Nemesis definitivně zničit, řekl Orr, pomůžeš nám?

Udělám všechno, co bude v mých silách.
Dobře, děkuju ti.
Orr přerušil spojení a opustil strom. Už se netřásl...
"Nemesis je dole, něco dělá ve své lodi. A my, pitomci, ho skoro tři dny nechali na pokoji. Rychle, redukované pušky!"
Tak dlouho křičeli a řvali, až se Gill objevil v otvoru dveří a spustil jim tři těžké pušky a nějaké zásobníky s redukovanou municí. Pak se všichni tři rozeběhli po takřka zarostlé pěšině dolů k zátoce.
Když dorazili k půlkruhu z písku a vodních trav, kde se stýkala řeka se zemí, Orr se najednou zarazil a ustoupil o krok. Loď už v zátoce neležela...
"Muselo ji to zahnat někam tam," zvolal Orr nepříliš hlasitě a ukázal neurčitě po proudu. Vance a Kirby se otočili v běhu a vyrazili ostrým tempem podle toku řeky. Orr běžel těsně podle vody a běžel rychlými, dlouhými kroky.
Všichni tři spatřili plochý disk lodi skoro současně. Loď snesl proud a natlačil ji na písečný násep. Ležela napůl ve vodě, napůl v písku. Křídlo dveří stále ještě čnělo kolmo do výše směrem k dlouhému písečnému jazyku.
Z nitra lodi se ozývaly lehké údery a vysoký, tenký, bzučivý tón.
Nemesis byl jistě nebezpečný. Ale tři Pozemšťané, přibližující se rychle a bez zbytečného hluku k jeho lodi, byli mnohem nebezpečnější. Každý měl dvě zbraně, které mohly proměnit loď a její nejbližší okolí v popel a škváru.
Orr proběhl dvě stě metrů po pás vodou, po hlavě skočil do proudu a ponořil se. Mocnými záběry paží plaval pod vodou dál, až se vynořil dvacet metrů od břehu a tulením pohybem se vysmýkl na písečný náplav.
Vylil vodu z hlavní obou zbraní, pootočil pojistku a nastavil redukovanou pušku na střelbu dávkami. Situace si žádala už jen surový palebný přepad a nikoli mířenou střelbu.
Zprava se blížil Vance a Kirby. Vběhli do řeky, aniž se ohlíželi na vodu a mokré oděvy, a dosáhli písčiny z druhé strany, odkud viděli přímo do otevřeného průniku lodi.
Deneban pomalu a obezřetně obešel loď. Šel po stehna vodou a pátral po nějakých dveřích nebo otvoru, který by Nemesis mohl využít jako náhradní únikovou cestu. Nenašel nic. Když vyklouzl z vody, povšiml si klubka hadovitých těl. Obklopovaly Pozemšťany v hustém kruhu a vypadaly, jako by na něco čekaly.
Skogamandra se hlásila se slíbenou pomocí. Na břehu se zvedly volavky a vyklidily místo pro vodní lilie, které obklopily dějiště budoucího střetnutí jako plot a jejich lačné, červené květy hleděly k ostrovu.
Vedle Orra vyšplíchla voda pod dopadem hozeného kamene. Orr vzhlédl.
Čtyřicet metrů od něho stál zablácený a zmáčený Vance s těžkou zbraní u boku. Mával na něho.
Orr pochopil, co chce Vance vědět a odpověděl gestem, že Nemesis nemá kudy uniknout a že za jeho zády na Nemesis číhá něco, co je nadevše nebezpečnější. Pak beze slova ukázal Kirbymu, stojícímu na druhé straně ostrova, k pobřeží.
Krčila se tam nějaká zvířata - noční běsi, kteří hleděli velkýma žlutýma očima k řece a sledovali tři muže na ostrově.
Bzučení na okamžik zeslábloo, aby vzápětí zaznělo znovu jasněji a ostřeji.
Vichřice nebyla tady dole tak zlá, ale Nemesis je přesto sotva mohl slyšet.
Orr spustil zvednutou paži.
Vance vystřelil.
Blesk z jeho pušky vybuchl v malém průniku a rozpoutal tam peklo. Muži čekali. Tvořili ostrý trojúhelník, v jehož vrcholech byli Vance, Kirby a loď.
Deneban stál patnáct metrů stranou. Za ním se vynořovaly z vody malé lesklé hlavičky nějakých zvířat.
Nemesis vystoupil z kouře, který rychle unikal z otevřeného vchodu. Už zase měl svých sto sedmdesát centimetrů výšky a byl celý zelený. Jeho oči, naplněné nenávistí, hleděly na oba Pozemšťany a bezmasé rty se stahovaly ve vzteklé grimase, obnažujíce bílé, trojhranné zuby. Nemesis třímal v rukou nějakou věc, která se nepodobala žádné z pozemských zbraní.
Několika dlouhými, pružnými skoky se po náplavu přibližoval jeden z nočních běsů. Jak se dostal z vody, řítil se běs k lodi jako šílený. Vypadal skoro jako pouhý stín, jenž se náhle prokmitl soumrakem. Ale noční běs už nemohl zaútočit.
Nemesis postřehl nebezpečí a jeho zbraň vyplivla ohnivý chuchvalec.
Orr ostražitě čekal na příležitost k zásahu. Nezajímal ho vlastní boj, jen výsledek boje. Uložil si, že tentokrát nedopustí, aby unikla byť jen jediná buňka tohoto tvora.
Vance vystřelil znovu, tentokrát dávkou.
Střely Nemesis zasáhly a jeho zbraň padla zprohýbána a zčásti roztavena na písek. Zelený tvor se otočil, skočil do vchodu a Orr si stačil všimnout, jak těžce je raněn. Celý jeden bok se proměnil v jedinou ošklivou spáleninu.
Druhý noční běs se přihnal po písku k lodi, vymrštil se a celou vahou dopadl do průniku. Téměř vzápětí vyrazil Nemesis znovu na písek, zmítaje se v neúprosném zápase s rozzuřenou šelmou. Předháněli se v divokosti, bili kolem sebe hlava nehlava, kousali se a trhali svá těla.
Nelítostnou rvačku ukončil komodor Kirby dlouhou dávkou ze své zbraně.
Písek v okruhu nejméně tří metrů se roztavil a potáhl se žhavým povlakem, jenž rychle ztuhl na kámen. Orr na okamžik odvrátil zrak, aby ho světelná zář neoslepila.
Pak spatřil to, nač celou dobu čekal.
Z průniku disku vyběhlo zvířátko velké jen asi jako myš a ve stínu lodi se hledělo co nejrychleji dostat k vodě. Daleko nedoběhlo. Ať už mělo představovat cokoli, byly to buňky Nemesis. Orr vystřelil a zvíře spálil.
Nemesis se divoce podíval kolem sebe, spatřil Orra a zlostně vyprskl.
Teď zaútočili dva noční běsi a plocha staveného písku se proměnila v arénu, kde se odehrává divoký, krvavý zápas na život a na smrt. Orr se neustále ostražitě rozhlížel, nespouštěje z očí spodní hranu dveří. Pak skočil do lodi. I přes rukavice cítil, jak je lodní trup rozpálený.
Sehnul se, když mu nad hlavou najednou proletěl černý stín a třepotavě se vznášel k obloze.

Nemesis udělal jedinou chybu! Vypustil zvířata či spíše jejich imitace, nesoucí jeho zárodečné buňky, příliš pozdě a zapomněl je vybavit pudem sebezáchovy. Proto vylétaly nebo vybíhaly až teď. Třemi ranami Orr pseudoptáka sestřelil. Dopadl na zem mezi Vancem a Nemesis, jenž se potýkal s dvěma nočními běsy a utržil od nich hluboké rány. Carnaghan zareagoval skutečně bleskově, popoběhl pár metrů a ptáka obklopil oheň. Buňky Nemesis se ještě pokusily odtéci ve formě jakési beztvaré rosolovité hmoty a skrýt se ve vlhkém písku.
Ale Vance je předešel. Zbyl po nich jen kouřící písek, hrající všemi barvami.
Orr si přitiskl pušku k boku, položil ukazováček na spoušť a vystřelil do tmy před sebe. Nic neutíkalo, zdálo se, že Nemesis si připravil jen ty dva exempláře. Orr prošel spirálou až do pilotního prostoru. Proměnil se teď v dílnu, kde stály nejpodivnější předměty a jasně bíle svítily. Nic živého v kabině nebylo. Orr šel proto zpátky a ve dveřích lodi se zastavil. Podívaná, jež se mu naskytla, nebyla neznámá.
Jeden noční běs ležel mrtvý na písku s roztříštěnou lebkou. Nemesis ležel pod druhou šelmou a zoufale se bránil. Rohový spár konečně ubil i tuto šelmu a zelený tvor vyskočil na nohy. Teď už byl vysoký jen jeden a půl metru. Orr si Nemesis mnoho nevšímal, spíš se díval kolem něho. Mířená dávka výstřelů znovu proměnila pilotovo tělo v plamenný sloup, Orr se zadíval přímo do plamenů a všiml si, jak se z nohy Nemesis odštěpuje nějaký malý, modře se lesknoucí úhoř.
Orr počkal, až plameny pohasly, a spatřil hádka zřetelněji.
Třetí pokus o přežití...
Když se černý had s modrým leskem odplazil, aby se zabořil do písku, Orr po něm střelil. Zasáhl hada v pohybu a pětitisícistupňový žár koncentrovaný v kouli o průměru šedesáti centimetrů proměnil hada v popel. Znovu vystřelil Vance, znovu vystřelil i Kirby a oba se krok za krokem přibližovali.
Kruh kolem Nemesis se zúžil.
A Nemesis se začal zmenšovat.
Umíraje, začal se roztékat. Snažil se rozlít své tělo na všechny strany v naději, že aspoň kapička se dostane přes vytavený kruh skelné hmoty do vlhkého, sypkého písku a tak unikne. Ale Orr mu v tom bránil. Plocha jako ocel tvrdé taveniny se stále zvětšovala a nesnesitelný žár zabíral stále větší okruh. Potůčky cizího tvora pobíhaly po rozžhavené ploše písku jako roztavený vosk a mířené blesky z Orrovy těžké zbraně je beze zbytku ničily.
Nemesis roztával jako vosková socha a neustále se zmenšoval. Orr střílel nelítostně znovu a znovu. Stál metr od umírajícího tvora a nic nemohlo jeho očím uniknout.
Úderník klapl naprázdno.
Zásobník zbraně byl prázdný. Orr odhodil pušku a vytrhl pistoli. Snažil se, aby ani jediná buňka nepronikla mimo obvod žáriště.
Mezitím se Vance a Kirby neustále přibližovali a ustavičně stříleli. Každým jejich krokem se aktivní hmota cizince zmenšovala a přes rozžhavenou plochu stékalo stále méně vosku, který Orr tak metodicky ničil. A najednou to všechno skončilo.
Nemesis hořel malými plameny, čadil a páchl.
"Ještě pár ran!" křičel Orr, který zatím vyprázdnil druhý zásobník. A zatímco Vance a Roger vyprazdňovali zásobníky svých zbraní do kruhu rozpáleného písku, Orr se uchýlil do nitra lodi. Vlny horkého vzduchu se šířily v nárazech explozí na všechny strany a začalo se pářit i z písku za obvodem ostřelovaného kruhu. Příšerný žár odpařoval vlhkost. Roger i Vance konečně přestali střílet a čekali, až vítr odežene žár a kouř stranou. Orr si zatím prohlížel ústřední kabinu neznámé lodi.
Znovu nabil pistoli a prohledával každý kout, jestli snad přece jen někde nezůstal nějaký živý zbytek nebezpečného tvora. Ale nikde nic nebylo...
Jenom nejrůznější přístroje stály všude kolem a jejich funkce byla pro Orra záhadou. Jako každá cizí technika, s níž se Orr v životě setkal, měla i tato cizí formy a vzhled, a to jí dodávalo zdání nejasného nebezpečí.
Všechny ty stroje mohly sloužit známému účelu, ale to se nedalo poznat.
Rozhodně ne tady a tímto týmem. To bude úkolem laboratoří výzkumných ústavů Země. Orr opustil pilotní prostor a spirálovou chodbou prošel k východu. V komoře se skoro srazil s Vancem a Rogerem, kteří se právě vyšvihli do lodi.
"Je to konečně poslední dějství?" zeptal se Vance, pohlížeje na zčernalou stopu zkázy, kterou po sobě zanechaly jejich zbraně.
"Nemesis je zničen, vypařil se v žáru našich střel, je vyřízený, už neexistuje..." mumlal Roger Kirby a odhodil pušku.
"Tentokrát jsem dokonce o tom přesvědčen," souhlasil Orr. "Dobře, že sis všiml toho ptáka."
"Hned jsem si myslel, žes ho musel sundat ty," odpověděl Vance. "Ani tam jsem nenechal vůbec nic."
Kirby stále ještě nechápavě vrtěl hlavou. Jeho tým se skládal z vědců, kteří se raději vzdají, než by ničili, co nelze zachránit. Tady však šlo o bytí a nebytí pozemské kolonie, a to by byl každý soucit neodpovědným hazardem.
"Nikdy nezapomenu, jak se ten tvor bránil," řekl komodor, "jak bojoval a jak kolem sebe do poslední chvíle bil. Jako posedlý."
"Tohle tvorstvo nezná morálku a nikdy se nesmíří s rezignací. Proto si mohlo dovolit nemožné a pověřit tak důležitým úkolem jedince. Vždycky ještě bojují a snaží se vyváznout - i tenkrát, když už nemají jediné východisko."
Orr ukázal na roztavený písek. Žhnul všemi barvami a příkrov barevného soumraku dodával celému okolí jakýsi opar tajuplnosti, jenž rázem proměnil písečný ostrov v neskutečnou krajinu strašidelných pohádek.
"Flóra ti slíbila svou pomoc?" zeptal se Vance biologa. Orr ztěžka přikývl.
"A pomáhala. Nasadila černé lilie, pseudopiranhy, noční běsy a jiná zvířata, o nichž jsme ani nevěděli. Tentokrát by Nemesis určitě neunikl. Co uděláme teď?"
"Přistaneme s Mastodonem tady na ostrově a naložíme, co se dá," rozhodl Kirby. "Nejlíp by bylo, zaháknout celý disk

a naložit ho jak je. Půjde to?"
Vance Carnaghan zavrtěl hlavou.
"Na to jsou naše nákladní prostory příliš malé. Vezmem pilu a odřízneme pohonné agregáty, odmontujem technické zařízení pilotní kabiny a tak podobně.
Trup necháme tady a vyhodíme ho do povětří. Aby nezůstal jediný památník, který by připomínal přistání Nemesis na Skogamandře."
"Dobrá," souhlasil Kirby.

O hodinu později...
Mastodon stál na dlouhém písečném náspu trochu šikmo. Jedna noha amortizátorů zapadla do měkkého podloží a stále ještě se bořila - sice pomalu, ale nebezpečně. Vrata velkého nákladního prostoru byla dokořán a nahoře se otáčeli Gill a Kirby. Pojízdným jeřábem nakládali části diskové lodi, které Vance s Orrem vybírali z vraku a zavěšovali na jeřábový hák.
Dvě hodiny potřebovali na dokonalou demontáž kosmoplánu. Těžké stroje a bloky, skříně s přístroji a mnoho aparatur, o jejichž smyslu neměli ani tušení, to všechno postupně zmizelo v poloprázdných nákladních skladech Mastodonu.
"Hotovo?" křičel Kirby seshora po dvou hodinách usilovné práce.
"Úplně..." odpověděl Orr a zavěsil na jeřábový hák ultrazvukovou pilu.
Zmizela ve výši.
"Spouštíme trhavinu. Opatrně!" křičel už zase Kirby.
Z výše se snesly dva podlouhlé balíky. Deneban je opatrně převzal a donesl doprostřed hromady, sestávající z proděravělého disku, z kovových vzpěr a bezvýznamných částí vnitřního zařízení. Pak se s Vancem stáhli na nejzazší konec písečné naplaveniny a komodor Kirby nálož odpálil.
Uprostřed lodního trupu se rychle rozšířil oslnivě bílý plamen, rozrostl se přes hrany schránek, roztavil kovové části lodi, vyrazil z trupu a v necelé minutě změnil hromadu v ploský, strupovatý a jiskřící koláč. Nikdo by už nepoznal z těchto zbytků výzvědnou loď Nemesis. A zbylý šrot za nějakou dobu zakryje příroda Skogamandry bujnou vegetací.
"Konec," hlesl Vance. Orr zakýval hlavou a přešel mělkou vodou na břeh.
Tam sáhl po stonku jedné zvlášť jedovaté černé lilie a potlačil své vědomí jednotou rostlinného světa Skogamandry. A v téže chvíli měl pocit naprostého bezpečí.
My teď odletíme, řekl táhle. A už se nevrátíme. Naše práce na tomto světě je vykonána.
Máš pravdu, ani jediná buňka našeho nepřítele nezůstala živá. Nic jsem neviděla.
To je dobře.
Kdy přijdou tví bratři a sestry?
Nevím přesně. Snad po odchodu noci. Ale to není jisté. Mohou přijít už dřív, ale také mohou přijít mnohem později.
Dokážeš počkat?
Jistě. Už dlouho čekám.
Bude se tu zakládat pozemská kolonie. Souhlasíš s tím? zeptal se Orr důrazně.
Společenství rostlin s odpovědí poněkud váhalo.
Souhlasím, odpověděla konečně skogamandrská flóra, za podmínek, které už znáš. Žádné zbytečné ničení vegetace, vzájemná výměna informací a rovnoprávné partnerství. Jsem tolerantní - ale ty jsi zažil, co umím. Planeta Skogamandra se promění v odmítavou, jedovatou divočinu, překročí-li se zákaz.
Jsem si jist, řekl Orr na závěr, že kolonisté s tebou budou ohromně spolupracovat.
To doufám, odpověděla flóra dřív, než se Orr od ní oddělil.
Deneban ještě chvíli setrval, dlouze se zahleděl na důvěrně známou krajinu Skogamandry, a pak se vydal k lodi. Pískem ostrova vedla jediná stopa, která skončila, když Orr vstoupil na spodní stupeň schůdků a vyšplhal po nich vzhůru.
Stopa už nevedla zpět.
Trysky Mastodonu vydechly lehké kouřové obláčky.
Teď už mohla dlouhá noc planety přijít. Mužové svou práci skončili.
Loď startovala...